

အတ္ထုပ္ပတ္တိ
သိဟအောင်

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း

BURMESE
CLASSIC

၁၃၃
ဇာတ်သိမ်း

စာအုပ်ပြုစုက်အမှတ် ၁၁၁၅ / ၂၀၀၂ (၁၂)
မူက်နှာပုံးခွင့်ပြုစုက်အမှတ် ၄၀၅ / ၂၀၀၃ (၄)

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၃-ခုနှစ်၊ မေလ
အုပ်ရေး-၅၀၀
တန်ဖိုး-၁၀၀ ဟာပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဖိုးစောခိုင် (မျိုးတေးသီစာပေ)
ရွှေသာကျောရွာ၊ မုလမြို့(၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

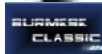
ဦးသန်းဝင်း (ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် ၂၃၉၊ ခေမာသီလမ်း
မြောက်ဥက္ကလာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မူက်နှာပုံးရိုက်

ဦးထွန်းလင်း (စိုးဝေအောင်ပုံဆက်)
အမှတ် ၁၄၇၊ ၄၅-လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တက္ကသိုလ် သီဟအောင်

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း

“ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း”

ထင်းရှူးစားသောက်ဆိုင်၊

စင်းလိုသည် ထင်းရှူးစားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိလာ
သောအခါ ဆိုင်ရှင်နှင့် ဆိုင်လုလင်များက ပျာပျာသလဲကြီ
ဆိုပြီး နေရာထိုင်ခင်းပေးကြသည်။ စားသောက်ဖွယ်ရာများ
အကောင်းစားအရက်များဖြင့် တည်ခင်းညှော်ခံကြလေသည်။

ဖင်းလိုသည် အပြာရောင်အဝတ်အစားများကို ခန္ဓာကိုယ်
အချိုးအစားနှင့် လိုက်ဘက်ညီအောင် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ဝတ်
ဆင်၍ ဆံပင်များကိုလည်း သေသပ်စွာဖြီးသင်ထားပြီး တည်
ကြည်သော မျက်နှာရှိသူ စာပေသမားတစ်ယောက်နှင့် တူသူ
ခင်ပါသည်။

ခါး၌ ခားတစ်လက်ချိတ်ထား၍ သိုင်းသမားတစ်ယောက်
နှစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေရုံမျှသာရှိပြီး အခြားလော စား

သောက်သူများနှင့် အခြားသော သူလိုငါလို သာမန်လူ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။

စင်းလုံအား ဆိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်အရေးထား၍ ဧည့်ခံနေခြင်းမှာ 'ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း'ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းဆိုလျှင်....

အများအကျိုး၊ သိုင်းလောကအကျိုး၊ စွမ်းစွမ်းတစ်ဆောင်ရွက်နေသည့် အဖြူရောင် သိုင်းဂိုဏ်းကြီး တစ်ဂိုဏ်း ချစ်ကြောင်းလည်း လှည်းနေလေ့အောင်း မြင်းစောင်းကျေန အားလုံးသိကြလေသည်။

ထို့ အပြင်....

သိုင်းလောကရှိ ထိပ်သီးသိုင်းဂိုဏ်းကြီးများ၏ ကြည်ညိုရေးစားမှုကို ခံယူရရှိထားသော ဂိုဏ်းတစ်ခုလည်းဖြစ်ရာ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းမှ ဌာနမှူးတစ်ယောက်ဖြစ်သော စင်းလုံအား အများက ကြည်ညိုလေးစာမှု ရှိနေသည်မှာ မဆန်းတော့ပေ။

စင်းလုံသည် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်၏အမိန့်ဖြင့် နယ်ခြားတစ်နေရာ၌ သောင်းကျန်းနေသော လူးဆိုးစားပြုများ သွားရောက်နှိမ်နင်းခဲ့ပြီး ကြယ်တံခွန်သို့ ပြန်လာခဲ့ရင်း လမ်းချိုခေတ္တအနားယူ စားသောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ရှင်နှင့် ဆိုင်လုလင်များသည် သူ့အားသိရှိနေကြ၍ ဧည့်ဝတ်ပျူငှာမှုကြောင့် စင်းလုံကျေနပ်သွားသည်။

“ကျုပ်က နေရာအနှံ့အပြားကို ဝံ့ရာကလေးမယ် ခင်ဗျားတို့ဆိုင်က ဟင်းလျာတွေလောက် ခံတွင်းမတွေ့ဘူး၊ ခုမှပဲ စားရသောက်ရတာကို ကျေနပ်မှုရတော့တယ်”

ဆိုင်ရှင်အား ချီးကျူးစကားဆိုလိုက်လေသည်။

စင်းလုံကဲ့သို့ ထင်ရှားသော ဌာနမှူး တစ်ယောက်၏ ချီးမွမ်းခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် ဆိုင်ရှင်၏မျက်နှာ ပြုံးပြီးပြီးဖြစ် သွားပါတော့သည်။

“ဆရာစင်းလုံတို့ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းအတွက်ဆိုရင် ကျုပ်တို့စားသောက်ဆိုင်ဟာ အချိန်ခနွေး တံခါးဖွင့်ထားပါကယ် ဗျာ၊စားစရာ သောက်စရာတွေကို အကောင်းဆုံးကလက်ရာ ဖြစ်အောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး ဧည့်ဝတ်ပြုသွားမှာပါ။ ဆရာစင်းလုံ နယ်ခြားရေးသတက်ကို ခရီးထွက်သွားတာ အတော်ကြာပြီနော်”

စင်းလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သွားတုန်းကတော့ ဂိုဏ်းချုပ်အမိန့်နဲ့ လူစီးကြီး တစ်ယောက်ကို နှိမ်နင်းဖို့ပဲ၊ နယ်ခြားကိုရောက်တော့ အခြားဆိုးသွမ်း သောင်းကျန်းနေသူတွေကိုပါ တွေ့ရတော့ မထူးပါဘူးဆိုပြီး တစ်လက်စတည်းဆုံးမနေရတာနဲ့ အချိန်ကြာသွားတာ”

“အင်း.... ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းဟာတော့ အများ ပြည်သူ့အတွက် တကယ်ကို အားကိုးအားထားရှိလောက်ပါပေ

တယ်၊ ဒါထက် ပြောရဦးမယ်၊ ကြယ်စံခွန်ဂိုဏ်းကို ဒုက္ခပေး
ဖို့ကြံစည်နေသူတွေ ရှိနေတယ်လို့ သတင်းကြားမိတယ်ဗျ”

ဆိုင်ရှင်စကားကြောင့် စင်းလုံ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကြယ်စံခွန်ဂိုဏ်းကို လူ့ဘောင်းတွေက ချစ်ခင်လေး
စားပြီး လူဆိုးတွေက မုန်းဘီးခနဲကြတာ မဆန်းပါဘူးဗျာ၊
ချီးကျူးတဲ့လူရှိသလို အကောက်ကြမမ့်လူလဲ ရှိနေကြမှာပဲ
မဟုတ်လား”

လောက၏ သဘာဝတရားကို နားလည်ထားဟန်ဖြင့်
ပြောသည်ကို ဆိုင်ရှင်က ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်
သော်လည်း တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုဟန် ရှိနေပါသည်။

သို့သော် ပြောမထွက်သည့် အလား ပင့်သက်ရှိုက်ကာ
စိတ်လျှော့လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်မှာ တခြား အလုပ်ကလေးတွေ ရှိနေသေးလို့
ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာစင်းလုံ၊ လိုတာရှိရင် အားမနာပါနဲ့”

“အို...ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဘာမှမလိုအပ်တော့ပါဘူး၊ ကျုပ်
ကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပါမယ်၊ လုပ်စရာရှိတာ
သွားလုပ်ပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဆိုင်ရှင်သည် စင်းလုံအား ခွင့်တောင်းပြီး ထွက်သွား
သလို စင်းလုံကလည်း မြန်ရည်ယှက်ရည် စားသောက်လိုက်
လေတော့သည်။

စင်းလုံသည် စားသောက်ပြီးစီးသွားလျှင် ဆိုင်ရှင်နှင့်
ခေလုလင်များအားနှုတ်ဆက်ကာ ထင်းရှူးစားသောက်ဆိုင်
မှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သူသည် ကြယ်စံခွန်ဂိုဏ်းသို့ မရောက်မချင်း ရပ်နားမည့်
မဟုတ်ဘဲ ခရီးပြင်းနှင့်တော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်ရှင်သည် ဆိုင်ထဲမှထွက်သွားသော စင်းလုံ၏ ကျော
ပြင်ကို ဝေးကြည့်ရှင်း ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်မိသည်။

သူသိထားသော အကြောင်းအရာတချို့ကို ပြောမပြု
ဖြစ်လိုက်သည့်အတွက် စိတ်ပကောင်း ဖြစ်နေသည်။

ကြယ်စံခွန်ဂိုဏ်းအပါအဝင် ထိပ်သီးသိုင်းဂိုဏ်းကြီးများ
အပြုရောင် သိုင်းသမားများက ဒုစရိုက်သမားမူဠာအား
နှိမ်နှင်းကာ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးအတွက် ကူညီဆောင်
ရွက်နေသည့်ကြားမှ အနက်ရောင် သိုင်းအဖွဲ့အစည်း တစ်ခု
က ခေါင်းထောင်လာသည်။

ထိုအဖွဲ့အစည်းသည် ကြေးစား လူသတ်သမားများနှင့်
ဖွဲ့စည်းထားပြီး လူသတ်လုပ်ကြံမှုများကို ပီပီရီရီလုပ်ကိုင်နေ
ကြသည်။

ကြယ်စံခွန်ဂိုဏ်းအား ထိကြေးစားများက ဒုက္ခပေးလိမ့်
မည်ဟုလည်း သတင်းများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

ဆိုင်ရှင်သည် သူ့ကြားသိထားသော သတင်းကို ပြောပြ
လိုသော်လည်း သူပြော ငါပြောဖြင့် စစ်ခဲရသော သတင်း
ဖြစ်၍ သက်သေအထောက်အထားမပြုနိုင်သဖြင့် ပြောပြ
တော့ဘဲ ရေခဲနှုတ်ပိတ်နေလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“သူဟာ ထိပ်တန်း သိမ်းသမားကြီး တစ်ယောက်ပါ။ မကြာခင်ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းကို ခုကွပေးမယ့် ကြေးစားတွေ့ရဲ့ အကြောင်းကို သိထားမှာပေါ့လေ”

တီးတီးတွေ့တိရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်လိုက်လေ တော့သည်။

အကယ်၍ ဆိုင်ခွင်ကသာ သူ့သိထားသောသတင်း ခိုင်လုံ သည် မခိုင်လုံသည်အပထား စင်းလို့ကိုလာ ပြောပြဖြစ်ခဲ့မည် ဆိုပါလျှင်....

ထင်းရှူးစားသောက်ဆိုင်သည် အနောက်ဘက် အတော် ဝေးဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

စင်းလို့သည် လမ်းမကြီးမှ ဖယ်ခွာကာ လမ်းကြားတစ်ခု အတွင်းသို့ ချိုးငင်လိုက်စဉ် အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိ ကောင် လေးတစ်ယောက်က သူ့ ယံပြေးလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ လေသည်။

ထိုကောင်လေးသည် အရိုးပေါ်အရေတင် ပိန်နူးနေပြီး ချေးရှောင်အလိမ်းလိမ်းဖြင့် ညစ်ထေးနေသော အဝတ်အစား များ ခတ်ဆပ်ထားလေသည်။

အခြေအနေမဲ့ လမ်းပေါ်၌ ကျင်လည်ကာ တောင်းရမ်း စားသောက်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရပါတော့သည်။ စင်းလို့၏ ရွှေသို့ ရောက်လာလျှင် လက်ဝဲ နှစ်ဖက်ဖြန့် ကာ....

“ငှီးလေး....ထမင်းဖိုးလေး တစ်ပြားတစ်ချပ် စွန့်ကြပါ ခင်ဗျာ”

မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် သနားစဖွယ် တောင်းခမ်းလာလေ သည်။

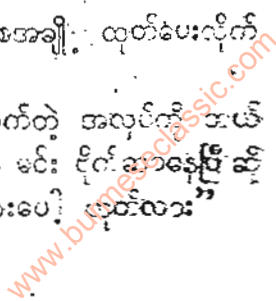
စင်းလို့ ခြေလှမ်းရပ်သွားသည်။ ကောင်လေးအား ကရုဏာသက်ကြသည့် အကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“နေခန်းတည့်တော့မယ်၊ မင်း တမင်းပစားရသေးဘူး လား”

“ဟဲ့တ်....ဟဲ့တ်ကဲ့”
“ပူကွပါလား”

စင်းလို့က ညည်းတူးရင်း” ဝှေ့အေချို ထုတ်ပေးလိုက် သည်။

“ဝါက တောင်းရမ်းစားသောက်တဲ့ အလုပ်ကို ဘယ် တော့မှ အားမပေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း ငိုက်ဆာနေပြီ ဆို တော့လဲ ဒီဝှေ့စကိုယူပြီး တစ်ခုခုစားပေါ့ ဟဲ့တ်လား”

“ကျေး....ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျာ”

ကောင်လေးသည် အလွန်ဝမ်းသာသွားဟန်ရှိသေးသည်။ အသံတုန်တုန်လေးဖြင့်ပြောရင်း လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရိုရိုသေသေယူလေသည်။

သို့သော် သူ၏လက်များလည်း တုန်ယင်နေသည် ဖြစ်ရကား....

“ဧါက်”

စင်းလုံပေးသည့် ငွေစများမှာ လမ်းပေါ်လွတ်ကျသွားခဲ့တာသည်။

“ဟင်”

ကောင်လေးသည် အဖြစ်တင်ခံရမည်ကို ကြောက်ရွံ့သည့်သဘောဖြင့် ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်ကာ စင်းလုံအား မျက်လုံးအပိုင်းသားဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

စင်းလုံ့ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းကီ ငါ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”

ကိုယ်တိုင်ပင် မြေပေါ်ကျနေသော ငွေစကလေးများကို ကောက်ယူလိုက်၏။

လမ်းပေါ်၌ ချိုင့်ကျင်းများရှိနေသကဲ့သို့ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများရှိနေပါသည်။

စင်းလုံက ငွေစများကို ကုန်း၍ ကောက်ယူလိုက်ချိန်မှာပင် ကောင်လေးသည် စင်းလုံအား မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေပြီး....

ရုတ်တရက်....

ကျောက်ခဲတစ်လုံးအား ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

“ဦး”

ကောင်လေးကန်ထုတ်လိုက်သည့် အရှိန်ဖြင့် ကျောက်ခဲမှာ စင်းလုံ၏ မျက်နှာတည့်တည့်သို့ လွင့်စဉ်လာလေတော့သည်။

“ဟာ”

ဖမျှော်လင့်သောဖြစ်ရပ်ကြောင့် စင်းလုံ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ရှောင်တိမ်းဖို့အချိန်မရတော့သဖြင့် မျက်နှာတည့်တည့်သို့ ပစ်လွင့်လာသော ကျောက်တုံးလေးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကပျာကယာ ဖမ်းထားလိုက်လေသည်။

လက်တစ်ဖက်က မြေပေါ်မှငွေစများကောက်ယူနေသလို ကျန်လက်တစ်ဖက်က ကျောက်တုံးလေးအား ဖမ်းဆီးလိုက်နေသဖြင့် လက်နှစ်ဖက်စလုံး မအားမလပ် ဖြစ်သွားသည့် ထစ်ဖက် အချိန်လေးအတွင်းမှာပင် လမ်းဘေးရှိသစ်ပင်ကြီးတပင်ပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ခုန်ဆင်းလာကာ တိုက်ခိုက်ထားပြန်လေတော့သည်။

အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သည့် စင်းလုံသည် တစ်စုံတစ်ယောက်က တောင်းရမ်းစားသောက်သော ကောင်လေးဖြင့် ဘောင်ချောက်ဆင်ကာ သူ့အား လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားနေကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။ ထို့အပြင်....

အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ဖြစ်သွားရသည့် တစ်ခါအချိန်ခင်းမှာ အသက်အန္တရာယ်ရှိနေသဖြင့် နန်းရန်အချိန်မရတော့ဘဲ မြေပေါ်လှဲချကာ သုံးလေးပတ်လှိုင်း၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေသည်။

“ဟား”

သစ်ပင်ပေါ်မှခုန်ဆင်းလာသူသည် အသံပေးကာ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လံတိုက်ခိုက်လေသည်။

သူ၏ ဇားချက်များသည် ပြင်းထန်သော်လည်း အဖီအစဉ်တကမ္ဘာမြို့တို့ ဖြစ်သလိုတိုက်ခိုက်ပုံမျိုးနှင့်တူနေ၏။

တောင်းရမ်းခွဲသော ကောင်လေးကလည်း ပြေးလိုက်လာပါသည်။

စင်းလုံ ခေါ်ပုသွားလေသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကိုအန္တရာယ်ကြုံချင်ရတာလဲ၊ ကျုပ်က သည်းခံနေမှာမဟုတ်ဘူး”

အော်ဝေါက်ရင်း မြေပေါ်မှ လှုပ်တစ်ပြက် ခုန်ထကာ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း”

သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသူကော တောင်းရမ်းသည့် ကောင်လေးပါ စင်းလုံ၏ ခြေထောက်ကန်ချက်မိကာလွင့်စဉ် သွား၏။

ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှိပြီး အထွေအကြံ ရင့်ကျက်လော စင်းလုံက ချက်ချင်းပေါ်စီးပြန်လည်ရရှိသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းတိုက်ခိုက်လာသူမှာ ဝါရင့်ခားသမား တစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ အသက်ဆယ်ငါးနှစ်ခန့်ရှိ လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

စင်းလုံ၏လက်ချက်ကြောင့် နှစ်ယောက်သားလွှဲလှဲသွားကြသော်လည်း ကျွတ်ပြေးခရောင်တိမ်းသွားခြင်းမပြုဘဲလူးလိမ့်မဟာ ထပ်မံတိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားလာကြပြန်လေသည်။

စင်းလုံအတွက်ကား သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုသည် ကလေးအစားမရပေမာ ရှိနေပါသောတူသည်။

“မင်းတို့ ဘာစာတံနိုင်မှာမို့လဲ”

စင်းလုံက မွဲပြုံးပြုံးကာပြောရင်း လက်နှစ်ဖက်ဆန့်ထုတ်ပြီး လူငယ်နှင့် ကောင်လေးတို့၏ လက်တစ်ဖက်စီကို ဖမ်းဆွဲထိခိုက်စားလိုက်လေသည်။

“အား...”

“အမယ်လေး...”

လူငယ်ကော ကောင်လေးပါ နာကျင်မှုကြောင့် ချွေးရှာအော်ဟစ်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့၏မျက်နှာများ ရှုံ့မွဲသွားသလို စင်းလုံ၏ဖမ်းချုပ်မှု ဆိုက်ရလေသည်။

“ပြောစမ်း၊ မင်းတို့ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် ဝါကို ဝှက်ကြံပြီးကြိုးစားရတာလဲ”

ကောင်လေးကော လူငယ်ပါ အပြေမပေးဘဲ ရုန်းကန်ကာ လွတ်သင်နေသော လက်တစ်ဖက်စီဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားကြလေသည်။

လူငယ်က ခေးမြောင်တစ်လက်ဆွဲထုတ်ကာ စင်းလုံ၏ဝမ်း
စိုက်ကို လက်ပြန်ထိုးစိုက်လိုက်သည်။

ကောင်လေးကလည်း မမိမကမ်းဖြင့် စင်းလုံ၏မျက်နှာကို
ကုတ်ဆွဲလေသည်။

စင်းလုံ အံ့ဩသွားသည်။

“မင်းတို့ ဘာကြောင့် ဒီလောက်စောစော သဲကြီးမဲကြီး
ဖြစ်နေကြကလဲ”

ကောင်လေးကောလူငယ်ကပါ သူ၏စကားကိုအမှုမထား
ဘဲ ရှမ်းစာနီရင်း ထိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားနေကြသဖြင့်...

“သွားစမ်း”

စင်းလုံက ကောင်လေးကို တွန်းထုတ်ပစ်ကာ လူငယ်လေး
ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်လေသည်။

တောင်သေးသည် ပိန်ချည့်နဲ့နေသလို အသက်ငယ်လွန်း
သဖြင့် လူငယ်ကပိုအန္တရာယ်ပြုနိုင်မည်ဟုတွေးကာ ယင်းသို့
ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကောင်လေးမှာငယ်သော်လည်း အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်
အန္တရာယ်ပေးမည်သူ ဖြစ်နေသည်။

သူ၏အဖော်လူငယ် လွတ်ကျခဲ့သော ခားရှည်ကို ပြေး၍
ကောက်ယူလိုက်ပြီးလျှင်....

“သေပေတော့”

စင်းလုံထံ ပြေးဝင်လာလေသည်။

စင်းလုံ မွဲပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“တော်တော်စွာတွဲကောင်လေးပါလား။ မင်းဒီလောက်
အောင် သွေးဆာနေရင်လဲ မင်းရဲ့အဖော်ကို အရင်ဆုံးမြည်း
မိမဲကြည့်လိုက်ပေတော့”

ထမင်အတိုက်သည်ရဲ့ သဘောဖြင့် လူငယ်ကို ချုပ်ကိုင်
ကာ....

သူ၏ရင်ဝရွေ့၌ ခိုင်သံဖွယ်ကာရံရင်း ကောင်လေးထံသို့
လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

ကောင်လေးက ဆက်၍တိုက်ခိုက်မည်ဆိုပါလျှင် လူငယ်
ကို ဦးစွာတိုက်ခိုက်မိလိမ့်မည်ဖြစ်ရာ အချင်းချင်းတိုက်ခိုက်ရ

အာကံအောင် မိုက်မဲမည်မဟုတ်ဟု စင်းလုံ တွေးထားခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သူ၏အတွေး တက်တက်စင်အောင် နှားယွင်း
သွားပါတော့သည်။

ကောင်လေးသည် ဘာကိုမျှအမှုမထားဘဲ ခားရှည်ကို
ထိနှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ရွေ့သို့ဝါးလုံးထိုး ထိုးသွင်း

လိုက်လျှင် သူသည် လူငယ်ဝမ်းစိုက်ကို ထိုးစိုက်ချမိလိုက်
သတော့သည်။

“အား....”

လူငယ်မှာ ပြင်းထန်သောဝေဒနာကြောင့် ကြောက်ခမန့်
အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

စင်းလုံသည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ကောင်လေးသည် သူ၏ခါးချက်က အဖော်လူငယ်အား ထိုးမိလိုက်သည်တိုင် မည်သို့မျှခံစားရပုံမရှိဘဲ စင်းလုံအား ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ဖို့သာ ကြိုးစားနေသည်။

“ယား....”

ငြိမ်သပ်ပေးကာ မြေပေါ်ခြေဆောင် ခုန်ပြီးလျှင် ခါးရိုး ကို ခြေအစွဲဖြင့် တအားကန်ကျောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

ခါးဘီးသည် လူငယ်အား ထိုးဖောက်သွားသည့်အပြင် အနောက်ထက်ခြံရံပုံနေသော စင်းလုံကိုပင် စိုက်ဝင်သွား လေတော့သည်။

အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော တိုက်ခိုက်မှု ဖြစ်ပါ တော့သည်။

အထက်ဝယ်ဝယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဤမျှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် လိမ့်မည်ထင်စရာမရှိပေ။

အတော့အကြံများလှသော စင်းလုံသည်ပင်လူတစ်ယောက် အား လုပ်ကြံရန်ကောင်လေး၏ရက်စက်စွာ ကြိုးစားအား ထုတ်ပုံ မျိုး မကြုံဖူးခဲ့ပါ။

ရင်ဝဋ်ပြင်းပြသောနာကျင်မှုကို ခံစားလိုက်ရသဖြင့်ကပျာ ကယာ နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။

သူ၏အဝတ်အစားများ၌ သွေးခြင်းခြင်းနီရဲသွားသည်။
“ဝုန်း....”

သူ၏ရှေ့၌ မိုင်းသဖွယ် ကာရံထားခဲ့သော လူငယ်ကား မြေပေါ်ထဲကျသွားကာ တုတ်တုတ်မျှမလှပီဘဲ ငြိမ်သက်သွား သည်။

ကောင်လေးနှင့် စင်းလုံတို့နှစ်ယောက်ကြား၌ အာအတား အဆီးမျှ မရှိတော့ဘဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်....

ဉာဏ်များပြီး ရက်စက်သော ကောင်လေးအား ဆုံးမနိုင် နှင်း စင်းလုံထံ၌ မရှိတော့ပါ။
“မင်း”

ကောင်လေးကို အော်ဝေါက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် နှုတ်ခမ်းတောင့်မှသွေးများ ယိုစီးကျလာကာ....
“ဝေါ...”

ပါးစပ်ထဲမှသွေးများ အန်သုတ်ရင်း မြေပေါ်တအိအိပွို ဝဲကျသွားလေသည်။

ကောင်လေးက ထွက်မသွားသေးပါ။
ခံစားချက်ကင်းမဲ့သောအသွင်ဖြင့် စင်းလုံအား ကြည့်နေ

စင်းလုံ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သေချာတော့မှပဲ ချာခနဲလှည့်ကာ ခြေပြေးလွှားဆွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

လှမ်းလှမ်းတောက် ကျော်ကြားသည့် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းမှ အညော်ကြီး ဌာနမှူးတစ်ဦးဖြစ်သည့် စင်းလုံမှာ အလွန် အောက်ကျစ်သောနည်းဖြင့် လုပ်ကြံခဲ့ခဲ့ရလေတော့သည်။

“မီးခဲ”

ရောင်စုံပန်းများ ခေခေဆာဆာ ပွင့်ဖူးနေသည့် တောင်
တန်းလေးပေါ်၌ ရှေးဟောင်း ဘုံကျောင်းလေးတစ်ခု ရှိနေ
ပါသည်။

ထိုဘုံကျောင်းလေးသည်ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းပြီးဆုတောင်း
စဉ်သည်ဟု သတင်းကြီးရကား လာရောက်ဖူးမြော်လည်ပတ်
သူများဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေတော့သည်။

ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထားသော ကျူးရှိသည်
ဘုံကျောင်းလေးသို့ ရောက်လာသည်။

အခြားသူများကဲ့သို့ ဘုံကျောင်း၌ ဝတ်ပြုရန်မဟုတ်ဘဲ
အတစ်ယောက်နှင့် ချိန်းထား၍ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျူးရှိသည် ဘုံကျောင်းလေး၏ ဝဲဘက် ပန်းဥယျာန်
အတွင်းမှ ရောက်လာသူများ အနားယူ အပန်းဖြေနိုင်ရန်

၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဆောက်လုပ်ထားသော လေသာဆောင်လေးများဆီသို့လှည့်ရင်း....

တတိယလေသာဆောင်တွင် သူနှင့်ချိန်းထားသူက အရုဏေကန်နှင့်နေသည်ကို တွေ့ရှိသွားလေသည်။

“သူဌေးကြီးက အတော်ကို ဝီရိယကောင်းတာပဲ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ချိန်း နှိတ်ထားတဲ့အချိန်ကိုတူကြည့်ရင် အနည်းဆုံး ထမင်းတစ်အိုးချက်အချိန်လောက်တော့ လိုဦးမယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ နှုတ်ခွန်းဆက်ပြောဆုံရင်း လေသာဆောင်လေးအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

လေသာဆောင်ထဲ၌ ရောက်နှင့်နေသူကား မြေလတ်ပိုင်းတစ်ခုခုမှ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းပေါင်းများစွာကို ချုပ်ကိုင်ထားသော သူဌေးလောင်ကျွန်း ဖြစ်သည်။

လောင်ကျွန်းသည် ထိုင်ရာမှမသတ် ကျုံးရှိအား မျက်စိကောက်မတ် အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

အဖိုးတန် ပိုးဖိအင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းရှိလေသောကြောင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် ဂုဏ်ရှိဖြင့် အလွန်မာနကြီး ခက်ထန်သူဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေပါသည်။

ပြုံးရွှင်ရယ်မောနေသော ကျုံးရှိအား ကြည့်နေသော အကြည့်မှာ မနှစ်မြို့သောအကြည့် ဖြစ်လေသည်။

“ချိန်းထားတာ လွဲသွားမှာစိုးရိမ်လို့ တမင်စောပြီး လာတာပဲ။ ဒီလောက်လှစည်ကားတဲ့နေရာမှာ ကျုပ်ကိုလစ်ယော့တည်းလာခဲ့ဖို့ ချိန်းလိုက်တာ မလွန်လွန်းဘူးလား။”

သူ၏အသံကလည်း ခေါ်သံသံပဲနေတော့ပဲ။ ကျုံးရှိ ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ဒီနေရာမှာ ချိန်းလိုက်တဲ့အတွက် သူဌေးကြီး မကျေမရမ်းဖြစ်နေတာကိုး။”

သူဌေးကြီး လောင်ကျွန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“လောကပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူး။ လျှို့ဝှက်လေလေ ပိုပြီး ပေါက်ကြားဖို့ လွယ်လေလေပါပဲ။ လူသူဝေးတဲ့နေရာကို ချိန်းလိုက်ရင် ပိုပြီးတော့တောင် လူသိမို့ လွယ်ပါသေးတယ်။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာတော့ ရုတ်တရက် သတိထားကြမ္မာမဟုတ်လို့ ဖော်လေးတာပေါ့။ သူဌေးကြီး စဉ်းစားကြည့်ပါ။ လူတိုင်းသိကြတဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ယောက် ဒီဘာကြောင်းကိုလာတာ မဆန်းပေမယ့် လူမရှိ သူမရှိတဲ့ နေရာကို တစ်ဖောက်တည်းသွားရင် ဆန်းနေလိမ့်မယ်။ ဘာသွားလှင်တာလဲလို့ စိတ်ဝင်စားမယ့်လူတွေ ရှိလာလိမ့်မယ်။”

သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်း နှုတ်ခွန်းပေးလိုက်သည်။

“မင်းရှု ခံယူချက် သင်္ခါယာထားတော့ကို နားထောင်ဖို့ ကျုပ်လားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ခင်စိမ်းထားတဲ့ကိစ္စ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိသလဲဆိုတာ သိခင်လို့ ငါ ခဲ့တာ။”

တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

ကျုံးရှိ၏အသံသည် တည်ကြည် လေးနက်သည့် အမူအရာသို့ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

“သုဋ္ဌေးကြီး အချိန်မဖြုန်းချင်သလို ကျုပ်လဲ အချိန် မဖြုန်းနိုင်ပါဘူး၊ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကျုပ် ကြိုးစားနေတာ အတော်ကလေး ခရီးရောက်နေပြီလို့ ပြော ပါရစေ”

သုဋ္ဌေးကြီးလောင်ကျွန်းက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“မင်းကသာ ခရီးရောက်နေပြီ ပြောတယ်၊ ကြယ်တံခွန် ဂိုဏ်းဟာသိုင်းလောကမှာ အောင်လံလွှင့်နေတုန်းပါပဲလား”

“ဂိုဏ်းချုပ်ကျင်းစန်းဖိုးနဲ့ သူ့ဇနီး လင်းလင်းတို့ကို ဟို တစ်နေ့က ကျင်းပခဲ့တဲ့ ချန်နန်းမြို့တော်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲမှာတောင် စော့ခဲသေးတယ်၊ ပြုံးရွှင်ရယ်မောနေကြတာပဲ၊ ဘာမှ မဖြစ် သလိုဘဲ”

ကျားရှိ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဝါရင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆိုတော့လဲ ဟန်ဆောင်ကောင်း တာပေါ့ဗျာ၊ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းထဲမှာတော့ အတွင်းကျိတ်ပြီး စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်နေပါပြီ၊ ကျုပ်ရဲ့ ကောင်လေး တွေက ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ အားထားရတဲ့ လူယုံတော် တွေကို လုပ်ကြံနေကြပါပြီ”

သုဋ္ဌေးကြီး လောင်ကျွန်းသည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့သည့် အသွင်ဖြင့် ကျောက်စားပွဲပေါ်သို့ ဖြန်းခနဲ မြည်အောင် လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်ကို လုပ်ကြံခိုင်းတာ မင်း ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

သူ၏အသံကျယ်လောင်သွားသဖြင့် ကျားရှိက နှုတ်ခမ်း ရှေ့၌ လက်ညှိုးထောင်ကာ သတိပေးလိုက်လေသည်။

“သုဋ္ဌေးကြီးရယ်....တိုးတိုးပြောစမ်းပါ၊ ဘာကြောင့်များ ခီလောက်တောင် လောကြီးနေရတာလဲ၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ဗျာ”

“သုဋ္ဌေးကြီးခုလိုအောင်မြင်လာတာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တွေ အမြတ်တွေ ချက်ချင်းရခဲ့လိုလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရှင်းနှီး မြှုပ်နှံမှုတွေနဲ့ရတဲ့ အမြတ်တွေကို တိုးပွားအောင် လုပ်ခဲ့ လိုလား”

“ဟေ့အပိုတွေပြောမနေနဲ့”

“ကျုပ်က သုဋ္ဌေးကြီး သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြ ခနတာပါ၊ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ ထိပ်သီးသိုင်းသမား တစ်ယောက်ပါ၊ သူ့ကိုလုပ်ကြံဖို့ပြောနဲ့ သူ့အနီးကို ချဉ်း ကပ်ဖို့ဆိုတာတောင် မလွယ်ပါဘူး”

သုဋ္ဌေးကြီးလောင်ကျွန်းသည် ကျားရှိအား ပို၍ သဘော မကျနိုင်အောင် ဖြစ်လာပုံရလေသည်။

“ဒါနဲ့ ကြေးစား လူသတ်သမားတွေထဲမှာ မင်းဟာ အတော်ဆုံးလို့ သတင်းကြီးနေတာ ကျုပ် နားကြားများ တာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“သုဋ္ဌေးကြီး မများပါဘူး၊ ကျုပ်လောက် တော်တဲ့ ကြေးစား ဘယ်နေရာမှာမှ မရှိနိုင်ပါဘူး၊ သုဋ္ဌေးကြီးအနေနဲ့ ကျုပ်ကို ငှားရမ်းလိုက်တာ အမှန်ကုန်ဆုံးပါပဲ”

“မင်းလောက်တော်တဲ့လူမရှိနှင့် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်ကို လုပ်ကြံနိုင်ရမှာပေါ့”

ကျူးရိုက ခပ်အေးအေးပင် ရှင်းပြလေသည်။

“ကျုပ်ပြောပြီးပါပြီ၊ သူဌေးကြီး စီးပွားရေးလုပ်သလိုပါပဲ။ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်ကို လုပ်ကြံနိုင်ဖို့ရာ သူ့ရဲ့ အနီးမှာ ခြံရံဝှံတဲ့ အားထူးရတဲ့ ကိုယ်ရံတောင်တွေကို အရင်ဆုံး ရှင်းပစ်ရပေလိမ့်မယ်။ အကိုင်းအခက်တွေကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီးမှ ပင်စည်ကိုလဲတဲ့သဘောပါ။ ကိုယ်ရံတော် ဌာန များတွေကို လုပ်ကြံခံရအောင်ကြောင့် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းဟာ တပြည်းပြည်း စီးရိမ်ပပန်လာပြီး ဝှံ့များလာပါလိမ့်မယ်။ လူသတ်သမားကို ဖော်ထုတ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ဧါဆိုရင် တယ်လိုဖြစ်လာမယ်လို့ သူဌေးကြီးထင်သလဲ”

သူဌေးကြီး လောင်ကျွန်းသည်။ ကျူးရို၏ အမေးကို အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျူးရိုကပင် ဆက်၍ ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ သိုင်းလောကမှာ အရှက်ရလာမယ်။ ရန်သူကိုဖော်ထုတ်ဖို့အောင် ဝိုပြိုးကြီးစားမယ်။ ဒီလိုနဲ့ စိတ်လောပြီး အမှားတွေ ပြုလုပ်လာလိမ့်မယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ သူ့အမှားလုပ်လာတဲ့အချိန်အထိ ကာကြောင့်စောင့်နိုင်ရမှာလဲ။ သူ့အမှားလုပ်လာအောင် ဘာကြောင့် မဖန်တီးနိုင်ရမှာလဲ။ အမှားလုပ်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကြယ်တံခွန် ဂိုဏ်းချုပ်ဆိုတာ လောကပေါ်မှာရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်း မျက်မှောက်တတ်သွား လေသည်။

ကျူးရို၏ စကားမှာ ကျိုးကြောင်းညီညွတ်နေကြောင်း တွေးမိ၏။

ထင်ရှားလှသော ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်အား လုပ်ကြံပစ်ဖို့ဆိုသည်မှာကား ငှက်ပျောသီး အခွံနှာစားရသကဲ့သို့ လွယ်ကူမည်တော့ မဟုတ်ပါချေ။

“ကျုပ်ပြောတာ လက်ခံနိုင်တယ် မဟုတ်လားဗျာ”

ကျူးရိုက မေးလိုက်သောအခါ သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်း ပခုံးတစ်ချက်တုန်ပြီး ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“မင်းပြောတဲ့အတိုင်း လက်တွေ့ဖြစ်လာအောင် တကယ်လုပ်နိုင်လို့လား”

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်က အတော်ဆုံးကြေးစားတစ်ယောက်ပဲ။ ဘာကြောင့် မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ”

သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်းသည် ကျူးရိုအား လက်ခံလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်း လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပါ။ ငွေရုံးကြေးရုံး ဘာမှမပူနဲ့။ မင်း လိုသလောက် ကျုပ်ထုတ်ပေးမယ်။ အချိန်တန်လို့ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်ကို ဝိုပြိုးနိုင်ရင်ပြီးတာပဲ”

ကျူးရို ပြုံးလိုက်သည်။

၂၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“စိတ်ချပါဗျာ၊ သိပ်အကြာကြီးမစောင့်ရပါဘူး၊ သူဌေးကြီးရဲ့ ဆန္ဒပြည့်စသွားမှာပါ၊ ကျုပ်ရဲ့ကောင်လေးတွေကလဲ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေကြပါဘယ်”

ထိုစဉ်....

လေသာဆောင်လေးအနီးသို့ သူတောင်းစားနှင့်တူသော ကောင်လေးတစ်ယောက် လာရပ်လေသည်။

ဌာနခွဲမှူးစင်းလို့အား လုပ်ကြံခဲ့သည့် ရက်စက်သော ကောင်လေးဖြစ်ပါသည်။

အခုမှူးကြီးသောစကားများပြောနေချိန်ဝယ် လာရောက် တောင်းရမ်းသည်ဟု ယူဆသောသူဌေးကြီး လောင်ကျွန်းက ငွေတုံးလေးတစ်တုံး ထုတ်ကာ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီအနားက ခြန်ခြန်ထွက်သွား”

ဟုလည်း မောင်းထုတ်လိုက်လေသည်။

ကောင်လေးက ငွေတုံးလေးအားကောက်ယူခြင်းမပြုဘဲ ထွက်သွားခြင်းလည်းမရှိပါ။

သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်းအား အမှုမထားဘဲ ကျူးရှိ ကိုသာကြည့်ရင်း မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။

“ဟေ့ကောင်လေး၊ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ ထွက်သွားစမ်း”

သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်း စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ခပ်ထန်ထန် အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

ကောင်လေးက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ချေ။ ကျူးရှိ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်အမိန့်မရရင် သူဌေးကြီးက သက်မစ်မယ်ဆိုရင် သူထွက်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူဌေးကြီး လောင်ကျွန်းသည် ကျူးရှိအား စိုက်ကြည့် လိုက်၏။

ထိုကောင်လေးမှာ ကျူးရှိနှင့်ပတ်သက်နေကြောင်းလည်း ချက်ချင်း ရိပ်မိသွားလေသည်။

“လက်စသတ်တော့ ဒီကောင်လေးဟာ မင်းရဲ့ လူတစ် ယောက်ဖြစ်နေတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူ့နဲ့မည် ‘မီးခဲ’ လို့ ခေါ်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အားထွားရတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပေါ့”

ကျူးရှိ၏ အားထွားရသော ကောင်လေး တစ်ယောက် ဆိုသည်မှာ ကြေးစားလူသတ်သမားစွာစစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်းပင်တည်း။

သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်း မအံ့ဩဘဲမနေနိုင်အောင် ဖြစ် သွားလေသည်။

သူတောင်စားပမာ ညစ်ပေနေသော ကောင်လေးအား ခြေစိုးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီကောင်လေးဟာကြေးစားလူသတ်သမားတစ်ယောက် တဲ့လား”

ကျူးရှိက တဟားဟားရယ်မောလိုက်သည်။

“သူဌေးကြီးက ကျုပ်ရဲ့ကောင်လေးတွေကို အံ့ထင်သေး နေတာကိုး၊ ကျုပ်က သူနဲ့ သရဲဆိုတဲ့ ကောင်လေး တစ် ယောက်ကိုလွတ်ပြီး ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ် ကျင်းစန်းဖုံးရဲ့

အားထားရတဲ့ လက်ရုံးတစ်ဆူဖြစ်တဲ့ ဌာနခွဲမှူး စင်းလုံကို လုပ်ကြံခိုင်းငိုက်တာဗျ”

သူက မီးခဲဆိုသော ကောင်လေးဘက်သို့ လှည့်မေးလိုက်သည်။

“မီးခဲ...အခြေအနေဘယ်လိုလဲ၊ သရဲကော...”

မီးခဲဆိုသောကောင်လေး အခုမှ အသက်ဝင်လာသည်။

“သရဲ သေသွားပါပြီ၊ စင်းလုံဆိုတဲ့လူလဲ သေသွားပါပြီ ခေါင်းဆောင်ကြီး”

“မင်း...သေချာတယ်နော်”

“စင်းလုံ အသက်ထွက်သွားတဲ့အထိ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပြီးမှ ထွက်လာခဲ့တာပါ”

လူတစ်ယောက် သေဆုံးသွားရသည့်အကြောင်းကို ပြောဆိုနေသည့် မီးခဲမှာ မည်သို့မျှ ခံစားရပုံမပေါ်ချေ။

သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်းသည် မီးခဲကိုကြည့်ရင်း အဆိုလိုပြင်းသော မြေတစ်ကောင်ကို တွေ့ရသည့်မိမာ ကျောရုံးတစ်လျှောက်အေးစိန်လာပါတော့သည်။

ကျူးရှိကား အခကျွန်ုပ်ကြီး ကျေနပ်နေသည်။

“ကဲ...မီးခဲ၊ စင်းလုံကို မင်းတို့ဘယ်လိုလုပ်ကြံခဲ့ကြဘယ်ဆိုတာ သူဌေးကြီးကို ပြောပြလိုက်စမ်းပါ”

မီးခဲသည် ကျူးရှိ၏ စကားကို ဟစ်သဝေမတိမီး နှာခဲလေသည်။

သူဌေးကြီး လောင်ကျွန်းဘက်သို့လှည့်ကာ တစ်သောအမိးကြားလေးအတွင်း၌ ဌာနမှူးစင်းလုံအား အစိုက်စမ်းပြီး လုပ်ကြံခဲ့ပုံကို အသေးစိတ် ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

မီးခဲ၏ စကားအဆုံးတွင် သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်းသည် သူ၏နဖူးပြင်ကို ဖြန့်ခနဲမည့်အောင် လက်ဝါးဖြင့် မှိုက်ချဇိုက်လေသည်။

“အတော်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကြေးစားလူထက် သမားတွေပါလား”

ကျူးရှိ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟဲ...ဟဲ...စင်းလုံဟာ ကြယ်တံခွန်စိုက်ချုပ်ရဲ့ လူယုံတော်တွေထဲမှာ သိုင်းပညာ အတော်ဆုံးပါ။ သူ့ကိုလဲလုပ်ကြံခဲ့ခြင်းဆိုတော့ ကျွန်လဲလူယုံတော် ဌာနမှူးတွေကို လုပ်ကြံဖို့ ခံသင့်ပါဦး။ ပြီးရင် ကြယ်တံခွန်စိုက်ချုပ်ရဲ့ အလှည့်ထောက်လာပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်းက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ညှိတ်လေသည်။

“ကောင်းဘယ်...သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်တော့ သဘောကျသွားပြီ၊ ရော့ ကောင်လေး၊ ဒါ မင်းအဖွဲ့က လီးသန်သူဦးက”

ငွေစအများအပြားထုတ်ကာ မီးခဲဆိုသော ကောင်လေးအား ဆုချလိုက်လေသည်။

ထိုနောက် သူဌေးကြီးလောင်းကျန်းသည် ထပ်မံတွေ့ဆို
ကြမည့်နေ့ရက်ကို ကျူးရှိနှင့် ညှိနှိုင်းသတ်မှတ်ပြီး လေသာ
ဆောင်လေးထဲမှ ဦးစွာထွက်ခွာသွားလေသည်။

သူဌေးကြီး ထွက်သွားပြီး တစ်အောင်မျှ ကြာတော့မှ
ကျူးရှိနှင့်မီးခဲတို့သည်လေသာဆောင်မှထွက်ကာ ဘုံကျောင်း
လေးသို့ လာရောက်ကြသည့် ပရိသတ်များကြား၌ကိုယ်ရောင်
ဖျောက်သွားကြလေတော့သည်။

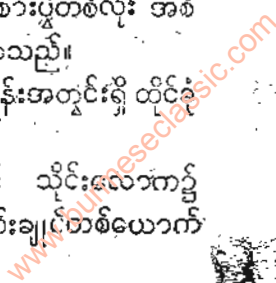

“အမုန်းတရား၏ အကြောင်းခံ”

အရာရာတိုင်း၌ ခမ်းနားကြွယ်ဝမှုအပေါင်း ဖုံးလွှမ်းနေ
သာ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း၏ အဆောက်အအုံကြီးအတွင်း
ထံ ဂုဏ်ပကာသနကင်းစင်သော အခန်းငယ်တစ်ခန်းရှိနေ
သေး၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကျင်းစန်းဖုံး၏ စာဖတ်ခန်း ဖြစ်ပါသည်။
စာဖတ်ခန်းအတွင်း၌ ထိုင်ခုံတစ်လုံး စားပွဲတစ်လုံး အစီ
အစဉ်ထားသော စာအုပ်ပုံများသာ ရှိလေသည်။
ဂိုဏ်းချုပ်ကျင်းစန်းဖုံးသည် စာဖတ်ခန်းအတွင်းရှိ ထိုင်ခုံ
ပေါ်မယုက် ထိုင်နေ၏။

အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်မှာပင် သိုင်းလောက၌
ပွားလှမ်းတောက် ကျော်ကြားသောဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက်

ဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်ကြိုးစားနိုင်ခြင်းက ကျင်းစန်းဖုံး၏ အရည်အချင်းကို ဖော်ပြနေသကဲ့သို့ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ခြင်း သည်လည်း ကျင်းစန်းဖုံး၏ ပြယုဂ်တင်ခဲ့ဖြစ်လေသည်။

ရုတ်တရက် ညင်သာပေပြားသော ခြေသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

လူတစ်ယောက်သည် ကျင်းစန်းဖုံး၏ စာဖတ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ကျင်းစန်းဖုံး လှည့်မကြည့်ဘဲ ဝင်လာသူမှာ သူ၏ဇနီးသည် လင်းလင်းဖြစ်ကြောင်း သိထား၏။

သူ၏ သီယန်စာဖတ်ခန်းအတွင်းသို့ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်ခွင့်ရှိသူမှာ လင်းလင်းဟစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။

သူ၏ ဘစ်ဦးဘည်းသောသားလေး ကျင်းကျားရိုက်ပင်ခွင့်ကောင်ပြီးမှ ဝင်ရမည်ဟု စည်းကမ်းခပေးထားလေသည်။ ခြေသံရှင်မှာ ချောမောခန့်ညားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်(ဝါ)ကျင်းစန်းဖုံး၏ ဇနီးသည် လင်းလင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

လင်းလင်းသည် ကျင်းစန်းဖုံး၏ ဘဝခရီးအဖော်မုန်ဖြစ်သလို ကျင်းစန်းဖုံး ယခုကဲ့သို့ ထင်ရှားကျော်ကြားလာခြင်းသည် လင်းလင်း၏ အကြံဉာဏ်နှင့် ဖေးမကူညီမှုများက များစွာ အထောက်အပံ့ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

လင်းလင်းသည် မလှုပ်မယှက်ရှိနေသော ကျင်းစန်းဖုံး၏ နှုတ်ကော် တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်လိုက်သည်။

ကျင်းစန်းဖုံးမှာ သဘိဝင်လာပုံဖြင့် သကားပြားချလိုက်လေသည်။

ဇနီးသည်လင်းလင်းကို မော့ကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“ညီမလိုက်လာပုံထောက်ရင် ကျုပ်မိမှာလဲခပြီးထိုင်နေတာ အတော်ကြာသွားပြီထင်တယ်”

လင်းလင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“မနက်စာ စားပြီးကတည်းက အစ်ကိုထိုင်နေတာကိုး၊ အခု နေဝင်တော့မှယ်လေ”

သူမသည် စားပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်ကို မီးညှို့လိုက်ပြီးမှ စကားဆက်လိုက်လေသည်။

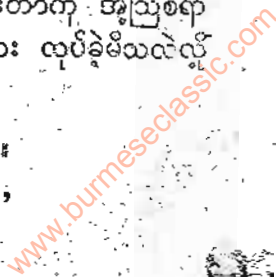
“ခန္တတစ်ဝက်စာ အချိန်ဟာ တကယ်တော့ ဘာမှကြုံခဲ့လှတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကို့အနေနဲ့ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး တွေးတောစဉ်းစားရမယ့် အခြေအနေမျိုး ကြုံနေရတာမဟုတ်လား”

ဇနီးသည်၏ နှစ်သိမ့်သောစကားကြောင့် ကျင်းစန်းဖုံး နှုတ်သက်သာရာရသွားဟန်ရှိသည်။

“အင်း... ကြုံနေရတဲ့အဖြစ်က အတော်ကို အံ့ဩစရာကောင်းနေတယ်၊ ကျုပ်က ဘာများအမှား လုပ်ခဲ့မိသလဲလို့ မေးစားနေတာ”

လင်းလင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အစ်ကို ဘာမှအမှားမလုပ်ခဲ့ပါဘူး”

၃၆ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“မဟုတ်သေးဘူးညီမ၊ ခုတစ်လော့ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းက အားထားရတဲ့ ငွာနမုးတွေ လုပ်ကြံခံနေရတယ်၊ ဒါကြောင့် တမ္ဘာ့အယွင်းတစ်ခု ရှိနေတာ သေချာပါ့တယ်”

လင်းလင်းက တည့်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

“အစ်ကို့အနေနဲ့ ဘာတစ်ခုမှ အမှားမလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ကျွန်မသဘောပြောရရင် အစ်ကိုဟာ သိင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုး သစ်ပိုးဆောင်ရွက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်လား၊ လူကောင်းတွေက အစ်ကို့ကို ချီးကျူးကြလိမ့်မယ်၊ လူဆိုးတွေကတော့ မုန်းတီးကြလိမ့်မယ်၊ အမုန်အမှားကို သူ့ဘဝသဘောနဲ့သူတို့ ဆုံးဖြတ်သတ်မှတ်ကြလိမ့်မယ်၊ အစ်ကိုက မှားယွင်းမှုရှိနေပြီ ထင်တာ အစ်ကို့အပေါ် မလိုမုန်းတားသူတွေက မုန်ကန်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို အမှားလို့ မြင်နေကြတာကို ဆိုလိုတာပဲဖြစ်မယ်”

ကျင်းစန်းဖုံး၏မျက်နှာ ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“တစ်ယောက်ယောက်က အစ်ကို့အပေါ်မှာ အထက်အမြင် လူများပြီး အကောက်ကြံနေတာပဲဖြစ်မယ်၊ အင်း... ညီမပြောမှပဲ အစ်ကို့လဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားတော့တယ်”

လင်းလင်းက တည့်ကြည်စွာဖြင့် စပ်ပြောလိုက်သည်။

“မကြာသေးခင်ကရထားတဲ့ဆောင်းက ကျွန်ုပ်တို့အဖေအမေ မုန်တယ်ဆိုတာ ဖော်ပြနေပါတယ်၊ အစ်ကိုက ခင်းစိတ်နယ်ခြားလွတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နယ်ခြားမှာ သောင်းကျန်းနေတဲ့လူဆိုး ခားပြဲတွေကို နှိမ်နင်းဖို့လွတ်လိုက်တာ၊ သူ့ရှင်ဆောင်ရွက်ချက်တွေ အောင်မြင်တယ်လို့ သတင်းရတယ်၊ မကြာခင် သူပြန်လာလိမ့်မယ်”

လင်းလင်း ခေါင်းခါထမ်းလိုက်သည်။

“သူ အယ်တော့မပြန်လာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်...ညီ...ညီမ အယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“စင်းလိုဟာ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းကိုပြန်လာရင်း လမ်းခရီးမှာ လုပ်ကြံခံလိုက်ရပါတယ်”

ကျင်းစန်းဖုံး၏မျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိတဲ့ငွာနမုးတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လုပ်ကြံခံနေရပါလား၊ စင်းလုံနဲ့ဆိုရင် ဝေးသောက်ရုံသွားပြီ၊ ဒီအတိုင်းလက်ပိတ်ကြည့်နေလိမ့်ဖြစ်တော့ဘူး၊ ထရားခံကိုဖော်ထုတ်ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းဟာ တဖြည်းဖြည်းလုံးပါးပါးပြီး ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်”

ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှ ဒေါသဖောက်ကွဲလာကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

လင်းလင်းက ဖျောင်းဖျေလိုက်လေသည်။

၃၈ ဟက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“အစ်ကို၊ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းအစောင့်ကားခဲနေရတာ ခံပြင်နေရပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ခုချိန်ဟာ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ အချိန် ရောက်နေပြီဆိုတာကို ကျွန်မတို့ မေ့ထားလို့မဖြစ်ပါဘူး။ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ဖြေရှင်းရမှာပါ။ သွေးပူနေမယ်။ ဒေါသထွက်နေမယ်ဆိုရင် ရန်သူပိုပြီးသဘောကျသွားပါလိမ့်မယ်”

ကျင်းစန်းဖိုးက လင်းလင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ တစ်စုံတစ်ခုပြောရန်ဟန်ပြင်ပြီးမှ ဘာမှမပြောဘဲ ထိုင်ခိုင်းပြန်လှည့်ပိုင်ချလိုက်လေသည်။

လင်းလင်းက စားပွဲပေါ်၌ အသင့်ရှိနေသည့် ရေခွေးကြမ်းအိုးထဲမှ ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငဲ့ခေးလိုက်သည်။

“သောက်လိုက်ပါဦး အစ်ကို”
“ကျေးဇူးပဲညီမ”

ကျင်းစန်းဖိုးက မငြင်းဘဲ အသာလှမ်းယူပြီး တစ်ငုံငုံလိုက်သည်။ လက်ဖက်ခြောက်ကောင်းကောင်းဖြင့် နှင်ထားသော ရေခွေးကြမ်းကိုသောက်သုံးလျှင် ဦးနှောက်ကြည်လင်သည်ဟု ဆိုစကားရှိပါသည်။

လင်းလင်းက ကျင်းစန်းဖိုး သွေးအေးသွားခဲစရာ အချိန်ဆွဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျင်းစန်းဖိုးက ရေခွေးကြမ်းကို တစ်ငုံသောက်ရင်း တစ်ပန်းကန် ကုန်သွားသောအခါ လင်းလင်း မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်လာလေသည်။

လင်းလင်းကို အကဲခတ်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စမှာ ညီမ တွေးတောစဉ်းစားထားတာတွေနဲ့လို့ မယ်လို့ အစ်ကိုယူဆတယ်။ ဟုတ်ရဲ့လားညီမ”

လင်းလင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို”

“ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး”
လင်းလင်းက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပြောလေသည်။

“ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းကို အများသူငါက ချီးကျူးကြတယ်။ ကြည်ညိုလေးစားမှုလဲ ရှိပါတယ်။ အမှောင်နယ်က ရွာတွေ စောင့်မ မလေးမစား မလှင့်ပုံပါသွား။ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းဆိုတဲ့ အသံကြားတာနဲ့ ဝေးဝေးကရှောင်သွားလေ ရှိပါတယ်”

ကျင်းစန်းဖိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ညီမပြောတာ မှန်ပါတယ်”
လင်းလင်းက ဆက်ပြောသည်။

“သိုင်းလောကမှာ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းဝင်ကြားမှာ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့တာလဲ နှစ်အတော်ကြာပါပြီ။ ယေဘုယျပြောရန်ခင်တော့ သိုင်းလောကမှာ ရန်သူမရှိဘူး။ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းကို ခုကွပေးချင်တာ။ သိုင်းလောကထဲမှ မရှိဘူးလို့ ဆိုနိုင်တယ်”

ကျင်းစန်းဖိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ညီမပြောတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကို ခုကွပေးချင်တယ်ဆိုရင် ခုကွပေးကြတာ ကြာပြီပေါ့”
သူက လက်ခဲနေသည်ဖြစ်၍ လင်းလင်း ကျေနပ်သွား၏။

“ကျွန်မအနေနဲ့ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းကို ဘယ်သူကများစွာ ပေးချင်သလဲလို့ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တဲ့အခါ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်က အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သတိရမိလိုက်ပါတယ်”

ကျင်းစန်းဖုံး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ညီမ ဘယ်ကိစ္စကိုဆိုလိုတာလဲ”

“အစ်ကို မှတ်မိမှာပါ။ သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်းနဲ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စပါ”

“သူဌေးကြီး လောင်ကျွန်း”

ကျင်းစန်းဖုံးက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ....

“သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်းဟာ မြေလတ်ပိုင်းက ကျေးရွာ တစ်ရွာမှာ လယ်သမားတွေဆီက သယ်ခံမြဲတွေကိုသိမ်းယူတဲ့ ကိစ္စမှာ အစ်ကိုဝင်ပြီး ဖြေရှင်းပေးခဲ့တာပဲ။ အစ်ကိုရဲ့ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်မှုနဲ့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေပြေလည်လည်ဖြစ်သွားကြတာပဲလေ”

လွန်ခဲ့သောနှစ်က မိုးနည်းသဖြင့် မြေလတ်ပိုင်းဒေသ၏ အချို့နေရာများ၌ လယ်ခံမြဲများ ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်ခြင်း မရှိဘဲ အပျက်အစီးများခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လယ်သမား၊ ယာသမားများသည် သီးနှံပေါ်မှပေးရန် သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်းထံမှ ကြိုတင်ယူထားသော ချေးငွေများကို ပြန်မဆပ်နိုင်ဘဲရှိကြ၏။

သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်းကလည်း ချေးငွေပြန်မဆပ်နိုင်သဖြင့် လယ်ယာမြေများကို သိမ်းပိုက်ရန်စီစဉ်သည်။

ဤတွင် လယ်သမား ယာသမားများနှင့် သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်းတို့ပြဿနာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကြလေသည်။

ပြဿနာသည် တစ်စထက်တစ်စ ကြီးမားလာကာ သွေးထွက်သံယိုမှုများဆီသို့ ဦးတည်နေသောကြောင့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ အကူအညီတောင်းမှုဖြင့် ကျင်းစန်းဖုံးက ကြားဝင်ဖြေရှင်းပေးခဲ့ရသည်။

လယ်သမား ယာသမားအများစုမှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြပြီး လယ်ယာမြေများမရှိလျှင် ပို၍ အတိ ခုက္ခ ချောက်ရမည့် အကြောင်း သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်းအနေနှင့်လည်း ဝင်ကြေးအလှူပမာ ချမ်းသာသူပီပီ တစ်နှစ်သည်ခံ၍ အတိုးမယူဘဲ အလှူအတန်းပြုသည်။ ဤသဘောထားကာ နောင်နှစ်မှယူရန် လယ်ယာမြေများအား သိမ်းယူခြင်းမပြုရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။

ကြယ်တံခွန် ဂိုဏ်းချုပ် ကျင်းစန်းဖုံး၏ အရှိန်အဝါကို လေးစားကာ သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်းက သဘောတူခဲ့လေသည်။

လယ်သမား ယာသမားများသည် ကျင်းစန်းဖုံးအား ဆောင်းသောင်းဖြဖြ ချီးကျူးခဲ့ကြလေသည်။

ထိုကိစ္စသည် ပြဿနာကြီးတစ်ခုမဟုတ်ဟု ယူဆထားရကား ကျင်းစန်းဖုံးက မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဇနီးသည်လင်းလင်းက အစဖော်ပေးမှ ပြန်သည်တည်းစားကာ သတိရလာခြင်းဖြစ်လေသည်။

လင်းလင်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလေသည်။

“ကျွန်မလဲ ဒီကိစ္စကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် သဘောထားခဲ့မိတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ထဲ ထင်နေတာက ချန်အန်းပြိုင်တော်ဝန်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်းရဲ့ အပြုအမူပါပဲ။”

“သူက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြောပါဦး။”

ကျင်းစန်းဖိုးက စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်သည်။
လင်းလင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မြိုင်တော်ဝန်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို ကျွန်မတို့လဲ တက်ခဲ့ကြသေးတယ်မဟုတ်ဘူး။ မွေးနေ့ပွဲမှာ ဆိုသည့်ကြောင့် သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်းက ကျွန်မတို့ကို အယ်မှာနွတ်ဆက်လိုလဲ။ ဧည့်ပရိသတ်တွေများနေလို့ မငွေ့မမြင်သလို နေခဲ့တာ။ အမှန်တော့ တဖင် မမြင်ချင်ဟန်နောက်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိဘယ်။ ကျွန်မအပြောရင် အစ်ကိုစိတ်ဆိုးသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ မပြောဘဲနေခဲ့တာ။ သူဟာ ကျွန်မတို့ကိုဖွဲ့ပြီး မျက်နှာကြီးမည်းသွားပြီး တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ တံပွားခွေးချလိုက်သေးတယ်။”

“ဟင်...”

ကျင်းစန်းဖိုး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒီလောက်သောင်ပဲလား၊ ကျုပ်ကို မုန်းတီးနေလိမ့်မယ်။ နထင်ပီခဲဘူး။”

“လယ်ယာမြေကိစ္စမှာ မတတ်သလိုပဲ ငါ့မျက်နှာနဲ့ အလျှော့ပေးခဲ့ရပေမယ့် ဒီကိစ္စဟာ ငွေကြေးသုဉ်းမှုထက် သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်တယ်လို့ ပိုပြီးသဘောထားပုံလေမယ်။”

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသကဲ့သို့ သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်းသည် သူဌေးသူကြွယ် အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် စီးပွားရေးနယ်ပယ်တွင် သြဇာတိက္ကမကြီးမားသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

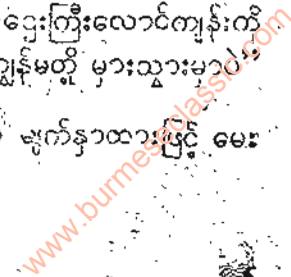
သူ၏သိက္ခာနှင့် မာနကိုယ်ပါးသည်ဟု သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်းက သဘောထားမည်မှာ ကျွန်းဆူသည်ဟု ကျင်းစန်းဖိုး ယခုမှ တွေးမိလာလေတော့သည်။

“သူက ကျုပ်ကိုလုပ်ကြံဖို့၊ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့အတိတောင် ကြိုးစားမယ်တဲ့လား။”

ကျင်းစန်းဖိုး ညည်းတွားလိုက်သောအခါ လင်းလင်းက လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကို ကွေးပြလိုက်လေသည်။

“သူဟာ ငွေကိုရေလိုသုံးနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်မဟုတ်လား။ သိုင်းလောကမှာ ငွေမက်တဲ့ အကောင်ပျက်သိုင်းသမားတွေကလဲ ရှိနေကြတယ်။ ဒီတော့ သူဌေးကြီးလောင်ကျွန်းကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘောထားရင် ကျွန်မတို့ မှားသွားမှာပဲ။”

ကျင်းစန်းဖိုးက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် မေးသည်။

“အခုဖြစ်ပျက်နေတဲ့ကိစ္စတွေဟာ သူ့ဌေးကြီးလောင်းကျန်းရဲ့ လက်ချက်ပဲလား၊ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့လက်ချက်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

လင်းလင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“တခြားတစ်ယောက်ယောက်ဆိုတာကို ကျွန်မ အခုထိ စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ သူ့ဌေးကြီးလောင်းကျန်းရဲ့ လက်ချက်လို့ပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ သူ့ရဲ့ မကောင်းတဲ့ အကြံကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးမဖို့လူ တစ်ယောက်ယောက်ကို သူရှာရမှာပဲ၊ အဲဒီလူကကော ဘယ်သူဖြစ်မလဲ”

ကျင်းစန်းဖုံးသည် လင်းလင်း၏စကားကို လက်ခံလိုက်ခြင်းဖြင့် ရှေ့ဆက်တွေးခဏာစရာများ ပေါ်ပေါက်လာ၏။ လင်းလင်း၏မျက်နှာ ပို၍ တည်ကြည်လေးနက်လာလေသည်။

“ကျွန်မ သတင်းတစ်ခု ရထားတယ်၊ တောင်ပေါ် ဆူဒိုတောင်းပြည့်ဘုံ ကျောင်းမှာ သူ့ဌေးကြီး လောင်းကျန်းဟာ လူထစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တယ်၊ အဲဒီလူဟာ သိုင်းသေခက သားတစ်ယောက်ပဲ၊ နာမည်ပျက်ရှိတဲ့လူပေါ့”

ကျင်းစန်းဖုံးက ချီးကျူးသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဒီမှာထိုင်ပြီးခိုင်းနေတဲ့အချိန်မှာညီမက အတော်ကြီးစားထားတာကိုး၊ အဲဒီလူဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပါဦး”

“မှော်ဆရာ ကျူးရိုပါ”

“ဟင်”

ကျင်းစန်းဖုံး အံ့ဩသွားသည်။

“မှော်ဆရာကျူးရိုဆိုတာ မျက်လှည့်ဆရာ တစ်ယောက်မဟုတ်လား၊ လမ်းပေါ်မှာ လေလွင့်နေတဲ့ ကလေးသူငယ်တွေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီးခိုင်းစဉ်းစားလို့ ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက ထောင်ခဏ်သုံးနှစ် အပြစ်ပေးခံရတဲ့လူ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် သူပါပဲ၊ မှော်ဆရာကျူးရိုဟာ အပြစ်ပေးခံရတာတောင် သူ့ရဲ့ မကောင်းတဲ့အကျင့်က ပျောက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ လေလွင့်နေတဲ့ ကလေးသူငယ်တွေကို သိမ်းသွင်းပြီး ခိုးခိုင်း ဝှက်ခိုင်းနဲ့ ခေါင်းပုံဖြတ်စားနေတာ၊ သူ့ရဲ့ ကောင်လေးတွေကို ကြေးစားအလုပ်တွေမှာ အသုံးချနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ပေးနေတယ်လို့ သတင်းထွက်ခဲ့သေးတယ်၊ ခုလဲ သူ့ဌေးကြီးလောင်းကျန်းဆီက ငွေယူပြီး ကျွန်မတို့ကို ဒုက္ခပေးနေတာ သူပဲဖြစ်ပေမယ့်၊ စင်းလုံ လုပ်ကြံခံရတဲ့ကိစ္စမှာ အသက်ဆယ်နှစ်လောက် ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ရှိတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်တို့ ပါဝင်ခဲ့ကြတယ်လို့ သက်သေအထောက်အထားတွေ ရထားပါတယ်”

၄၆ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျင်းစန်းဖုံး ခေါ်ပုသွားလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ရလှချည်လား၊ သူ့ကိုမှတ်လောက်သား၊ လောက်အောင် ဆုံးမရမယ်”

လင်းလင်း ပြီးလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ၊ ဒီကိစ္စကိုလဲ ကျွန်မစီစဉ်ပြီးပါပြီ”

ကျင်းစန်းဖုံးက သူမအားစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်မထိန်း နိုင်တော့သည့်အလား လက်နှစ်ဖိုက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်ဂါရဝ ပြုလိုက်လေတော့သည်။

“ထိုကလေး”

မျက်လှည့်ပညာတွင် တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ကျွမ်းကျင်ကာ အများသူငါ ဩချရလောက်အောင် မော်ဆရာတစ်ယောက် အလား စွမ်းဆောင်နိုင်သည်ဟူ၍ ကျူးရှိက အစဉ်ကြီး ကြော်လှေခိုသဖြင့် သူ့အား မော်ဆရာကြီးဟု နောက်ပြောင် ကိုစယ်ခဲ့ကြရာမှ နောက်ပိုင်းတွင် မော်ဆရာဟု လွယ်လွယ် နှင့် ခေါ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မော်ဆရာကျူးရှိသည် သူ့ဌေးကြီးလောင်းကျွန်းနှင့် ပူး ပေါင်းကာ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းအား ဝုက္ခပေးနေပြီဖြစ်သည်။

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းအား လုပ်ကြံရသည်မှာ လွယ်ကူအောင် အစွဲတော့ မဟုတ်ပါ။

ကြီးတန်းပေါ် လမ်းလျှောက်ရသကဲ့သို့ ပရိယာယ်များ နှင့်သည်ဖြစ်၍ ကျူးရှိသည် သူ၏လုပ်ရပ်ကို မည်သူမျှမရိပ်မိ

၄၀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နိုင်စေရန် လမ်းဘေး၌ မျက်လှည့်ဝိုင်းကို ပြသလျက် ဟန်မပျက် နေခဲ့လေသည်။

ယနေ့....

ကျူးရှိသည် လမ်းဆုံလမ်းခွဲတစ်နေရာ၌ မျက်လှည့်ဝိုင်းခင်းကျင်းကာ ပညာစွမ်းပြခွဲရာမှ အာတွေ့လက်တွေ့လှသဖြင့် နေမုန်းတည့်ချိန်ရောက်မှ မျက်လှည့်ဝိုင်းကို သိမ်းဆည်းနိုင်တော့သည်။

မျက်လှည့်ပြရာ၌ အသုံးပြုရသော ပစ္စည်းပစ္စယများကို သိမ်းဆည်းနေစဉ် ကောင်လေးမီးခဲက သူ၏အနီးသို့ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဆရာ”

ကျူးရှိ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပြော....ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ် ဒီဘက်ကို လာနေပါတယ်”

“ဟင်”

ကျူးရှိ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။ ပစ္စည်းများချကာ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်လျှင် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ် ကျင်းစန်းဖုံးသည် မြင်းဖြူကြီးတစ်ကောင်ကို စီးနင်းကာ လမ်းမကြီးအတိုင်း သူတို့ထံသို့ ဦးတည်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျူးရှိ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားသည်။

“အားလုံးလာကြစမ်း”

သူလက်သပ်မွေးထားသော ကောင်လေးများအား အနီးခေါ်လိုက်၏။

ကျူးရှိ၏ မျက်လှည့်ဝိုင်း၌ တောက်တိုမယ်ရ ကူညီလုပ်ငန်းပေးကြသည့် ကောင်လေးများမှာ ရှစ်ယောက်ခန့်ရှိ

ထိုကောင်လေးများသည်ပင် ကျူးရှိ လက်သပ်မွေးထားသော ကြေးစားလှသတ်သမားလေးများ ဖြစ်ကြပါတော့သည်။

မီးခဲအပါအဝင် ကောင်လေးရှစ်ယောက်က ချက်ချင်း ကျူးရှိအနီးသို့ ရောက်ခဲ့လာကြလေသည်။

ကျူးရှိက တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“အားလုံး သတိပေးရန်နေကြပါ။ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ် ဘက်ကို လာနေတယ်။ ငါတို့အကြောင်းကို သိသွားလို့ ခြိမ်းခြောက်တယ်။ သူ့ရောက်လာရင် အခြေအနေကြည့်ပြီး ပြောဆက်ဆံမယ်။ မင်းတို့လဲ မီးစင်ကြည့်ကရမယ်။ ငါပြောတာ မင်းတို့ နားလည်ကြတယ် မဟုတ်လား”

ကောင်လေးများက ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်ကြလေသည်။

“ကဲ....ဟန်မပျက်နေကြ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်လေးများသည် ကျူးရှိအနီး၌ ဝိုင်းဝန်းလှုပ်ရှားနေပြီး ဟန်မပျက်နေလိုက်ကြလေသည်။

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်ကျင်းစန်းဖိုးသည် မြင်းဖြူကြီးကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်စီးနင်းရင်း မျက်လှည့်ဝိုင်းအနီးသို့ ရောက် မှန်းမသိ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျူးရှိက ယိုင်နေရာမှထကာ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။
“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပါလား၊ ဘယ်များသွားမလို့လဲဗျ”
ကျင်းစန်းဖိုးက မြင်းပေါ်မှမဆင်းဘဲ ပြုံး၍ ပြန်လည် နှုတ်ဆက်ဖြေကြားလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် အပွင်းပြေမြင်းစီးထွက်လာတာ၊ မျက်လှည့်ဝိုင်း တောင် သိမ်းတော့မလို့ကိုး၊ နောက်ကြံတော့မှပဲ မျက်လှည့်ဝိုင်း ကြည့်တော့မယ်၊ ကဲ့...ကျုပ်သွားမယ်”

“ကောင်းပါပြီ...ကောင်းပါပြီ”
ကျင်းစန်းဖိုးသည် နှုတ်ဆက်ကာ မြင်းဖြူကြီးကိုခိုးနင်း ပြီး ထွက်သွားလေသည်။

ကျူးရှိက လက်တွေ့ ယမ်းပြကာ နှုတ်ဆက်ရင်း ကျန်ရစ် ခဲ့လေသည်။

ကျင်းစန်းဖိုး ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားလျှင် ကျူးရှိ၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“မြန်မြန်လာကြစမ်း”
မျက်လှည့်ပြရာ၌အသုံးပြုသောပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်း နေကြဟန်ဖြင့် ဟိုရွှေ့ သည်ရွှေ့ လုပ်နေကြသော ကောင် လေးများအား ခေါ်လိုက်လျှင် ကောင်လေးများချက်ချင်း စုရုံးရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ကျူးရှိ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

“ကျင်းဖိုးစန်းဟာ တစ်ယောက်တည်း မြင်းစီးထွက်လာ သယ်၊ သူကအရွှေ့ဘက်ကိုဦးတည်ပြီးသွားနေတော့ ရွက်လှ ထောအုပ်ထဲကို ရောက်သွားမှာ သေချာတယ်”

ကောင်လေးများ၏ မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ငင်းလက်တောက်ပလာလေသည်။

ရွက်လှတော့သည် သူတို့ကျင်လည်ကျက်စားရာ အရပ် နှစ်နေ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ကျင်းစန်းဖိုးက သေချင်လို့ ကျားဂုထဲကိုမှ တန်းတန်း တစ်မတ်ဝင်လာတာပဲ၊ ပစ္စည်းတွေ ထားခဲ့ကြ၊ တို့တစ်တွေ ခုတ်လှတော့အုပ်ကို ရောက်နှင့်အောင်၊ ဖြတ်လမ်းကသွားပြီး ချောင့်နေကြမယ်၊ ကျင်းစန်းဖိုးရောက်လာရင် တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

ကောင်လေးများသည် ချက်ချင်းထွက်သွားရန် ဟန်ပြင် နှုတ်ကြလေသည်။

“နေဦး”

ကျူးရှိက ဟန့်တားလိုက်သည်။

ကောင်လေးများက သူ့အား ကြည့်လိုက်သောအခါ လေးအနက်ထားကာ မှာကြားလိုက်သည်။

“မင်းတို့ တစ်စုတစ်ဝေးတည်းသွားမယ်ဆိုရင် ရိပ်မိသွား တယ်၊ ဒီတော့ လူစုခွဲပြီးသွားကြ၊ ရွက်လှတော့ထဲရောက် ဆဲ တစ်နေရာစီခွဲပြီးပုန်းနေကြ၊ ငါအချက်ပေးမှ ထွက် လာမယ်၊ မင်းတို့ မှတ်မိဘယ်နော”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်မိပါတယ် ဆရာ”

“ဒါဖြင့် သွားကြပေတော့”

ကောင်လေးများသည် ချက်ချင်းပင်လူစုခွဲကာ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ကျူးရှီက ကျင်းစန်းဖိုထွက်သွားရာဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျင်းစန်းဖိုး...ခင်ဗျား သေနေစေ ပြီပေါ့!”

တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ပြီးလျှင် သဘောကျစွာဖြင့် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

ကျင်းစန်းဖိုးသည် ကျူးရှီ၏ မျက်လှည့်ဝိုင်းသို့ လည်ကောင်း၊ ရွက်လှတောသို့လည်းကောင်း တစ်ယောက်တည်း သွားခြင်းသည် ဇနီးသည် လင်းလင်း၏ အစီအစဉ်ဖြစ်လေသည်။

လင်းလင်းသည် ကျူးရှီနှင့် သူဌေးကြီးလောင်ကျန်းတို့ မကောင်းသော အကြံအစည်များကို ဖော်ထုတ်ရန် စီစဉ်လားပြီးဖြစ်လေသည်။

ကျူးရှီ၏ကောင်လေးများ သို့မဟုတ် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော ကြေးစားလူထုတစ်စုလေးများသည် လူစုခွဲကာ ရွက်လှတောအုပ်ဆီသို့ ထွက်သွားကြလေသည်။ ထိုကောင်လေးများ ရွက်လှတောအုပ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြသောအခါ ကြိုတင်၍ စောင့်ဆိုင်းနေသော လင်းလင်းနှင့် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းသားများက ဆီး၍ဖမ်းဆီးထားလိုက်ကြလေတော့သည်။

နီညိုရောင်ရွက်လှပင်များ ကြီးစိုးနေသောတောအုပ်လေးသည် မီးခဲတို့ ကျင်လည်ကျက်စားရာ တောအုပ်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ကျူးရှီသည် မီးခဲ အပါအဝင် ကောင်လေးများအား သိတော့အုပ်သို့ခေါ်ဆောင်ကာ အကောက်ကြံ၍ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်နည်းများကို သင်ပေးခဲ့သည်။

လက်တွေ့လေ ကျင့်စေသည်။
ဤသို့ဖြင့် ရွက်လှတောအုပ်သည်မီးခဲတို့နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော တောအုပ်အရပ်ဒေသ ဖြစ်လာရတော့သည်။

မီးခဲသည် တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့ပြီး ရွက်လှတောအုပ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ဝန်းကျင်အစ်ခုလုံးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ သာယာလှပနေပါသည်။

မီးခဲသည် တောအုပ်ရှေ့၌ရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ်လိုက်ယေသည်။

သူက ဖြတ်လမ်းကိုအသုံးပြုကာ ပြေးလွှားလာခဲ့သဖြင့် ရွက်လှတောအုပ်သို့ ကျင်းစန်းဖုံးတို့ထက် အရင်ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထို ကြောင့်ကျင်းစန်းဖုံးရောက်လာလျှင်မည်သည့်နေရာမှ စောင့်ကြိုတိုက်ခိုက်လှင့် ကောင်းမည်နည်းဟု တွေးရင်းပုန်းအောင်းနေနေမည့် နေရာကို ရှာဖွေလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစိုသည် ရွက်လှတောအုပ်သို့ အဝင်လမ်းနံဘေးရှိ ချုံပုတ်ကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

“ဒီချုံပုတ်ကြီးထဲ ဝင်ပုန်းနေပြီး ကျင်းစန်းဖုံး ရောက်လာတဲ့အခါ သူစီးနင်းထားတဲ့ မြင်းကို တိုက်ခိုက်လိုက်ရင် ဖရိုဖရဲနဲ့ မြင်းပေါ်ကပြုတ်ကျလာမှာပဲ။ ဒါဆို သူ့ကိုလုပ်ကြံဖို့ ပထမအဆင့် အောင်မြင်သွားပြီပေါ့။”

သူ၏ အဖော်ကောင်လေးများနှင့် ကျူးရှိသည်လည်း ရွက်လှတောအုပ်ထဲ၌ လူခွဲကာ နေရာဖူးလားကြမည်ဖြစ်ရာ ကျင်းစန်းဖုံးအား ချက်ချင်းပင် ဝိုင်းဝန်းထိုက်ခိုက်နိုင်ကြမည်ဟု ယုံကြည်ထားလေတော့သည်။

မီးခဲသည် ချုံပုတ်ကြီးဆီသို့သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်စဉ်မှာ ချက်ချင်းရပ်တန့်လိုက်သည်။

ကျင်းစန်းဖုံးကဲ့သို့ ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီး တစ်ယောက်သည် တောအုပ်ထဲဝင်လျှင် လမ်းဘေးချုံပုတ်ထဲမှ နေ၍ ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်လာနိုင်သည့် အန္တရာယ်ကို မသိဘဲပဲ သီမည်သာ ဖြစ်သည်ဟု တွေးမိလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

အစ်ဆက်တည်းပင်...

“ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းက ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတွေ လုပ်ကြံနေရတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကျင်းစန်းဖုံးကို ကြည့်ရတာ ဘာမှ နှစ်သလို အေးအေးခဲခဲဆေးဆေး ရှိနေတယ်။ လူဖြတ်တဲ့ရွက်လှတောအုပ်တစ်ကို အပျင်းပြေ မြင်းစီးထွက်လာတယ်ဆိုတာ ဘာသဘောလဲ။ ဒါ ရိုးသားတဲ့ကိစ္စတစ်ခု မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

သူ့၏ တွေးမိလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မီးခဲ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ကျင်းစန်းဖုံးအား လုပ်ကြံနိုင်တော့မည်ဟု ကျူးရှိ ခုတွေးခဲ့သူ့ မတွေးဘဲ သူတို့လူစုသည် ကျင်းစန်းဖုံး၏ ထောင်တက်တဲသို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သွားတော့သည်။

“မဖြစ်ဘူး။”

မီးခဲသည် ရွက်လှတောအုပ်ထဲသို့ဝင်ဖို့ စိတ်မကူးခဲတော့ဘဲ ခုနဲ့ လှည့်ကာ အဝေးသို့ ထွက်ပြေးသွားရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

သူ၏ အဖော်ကောင်လေးများကော ကျူးရှိအတတ်
မစဉ်းစားတော့ပါ။

ကျူးရှိတို့အား စွန့်ပယ်ပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းခွေးဖွဲ့ကြီး
လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

မီးခဲ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက်သည်နှင့်....

“မင်း ဘယ်သွားမလိုလဲ”

စကားသံနှင့်အတူ လူချိပ်များ ထွက်ပေါ်လာပြီး စို
ထားလိုက်ကြလေသည်။

လင်းလင်းနှင့် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းမှ ထိပ်တန်းသိုင်းသ
များပင် ဖြစ်လေသည်။

မီးခဲသည် ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးများ၏ ဝိုင်းရံမှုခံ
ရှုထမြင် ထွက်ပြေးနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

လင်းလင်းသည် မီးခဲအား ခြေဆိုးခေါင်းဆုံး ကြည့်
မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“မင်း တော်တော်ပါးနပ်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်
ရွက်လှတောအုပ်ထဲမှာ ငါ့ဘွဲ့ ကြိုဘင် စောင့်ဆိုင်းနေကြ
ဆိုတာကို မင်းတွေးမိယိုက်ဘယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

မီးခဲက ခေါင်းညိတ်ကာ မကြောက်မရွံ့ ပြောလိုက်
သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ထောင်ချော
ရောက်နေပြီဆိုတာ ခိုဝှဲမိလိုက်ပါတယ်”

“မင်းတို့ ရွက်လှတောအုပ်ကို လာခဲ့ကြတာ ဂိုဏ်း
ကျင်းစနစ်ဖုံးကို သူ့ကြံ့ခံဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ထိုစဉ်....

သူ့ဘု ညီညီအသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
ကျင်းစနစ်ဖုံးက ကျူးရှိအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာ
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“လွတ်....လွတ် ကျုပ်ကိုလွတ်ပါဗျာ၊ ကျုပ်က ပရမေး
ရှာဖွဲ့ ဒီကိုလာခဲ့တာ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျုပ်ကိုတာကြောင့်
ဖမ်းဆီးရတာလဲ”

ကျူးရှိက မကျေနပ် အော်ပြောနေသည်။
ကျင်းစနစ်ဖုံးက လွတ်မပေးပါ။

“ကျုပ်က ခပ်ဗျားအဟုတ် ပရမေးပင်တွေ ဝိုင်းကူး
ပေးမှာပေါ့၊ ဘာကြောင့် လောနေရတာလဲ”

သူ့တို့၏ဖြစ်ပျက်နေပုံကိုကြည့်ကာ လင်းလင်းက ရယ်ခေါ
လိုက်လေသည်။

“အစ်ကို၊ ခုချိန်ထိ သူက ငြင်းချင်နေတုန်းပဲလား”

ဟူ၍ လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။
ကျင်းစနစ်ဖုံးကလည်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“သူက များလှည့်ဆရာပဲ ညီမရယ်”

လင်းလင်းက....

မီးခဲ၏လက်ကိုဆွဲကာ ရှေ့သို့ သွမ်းထွက်လိုက်လေသည်။
“ကျူးရှိ ဒီမှာ ရှင်ရဲမကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ဖေ
ထုတ်ဖို့ သက်သေအထောက်အထားရှိနေပြီဆိုတာ ကြည့်စ
ပါ”

ကျူးရှိသည် မီးခဲကိုမြင်လျှင် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

သူ၏ လက်သပ်မွေးထားသော ကောင်လေးများတွင် မီးခဲသည် လင်းလင်း၏လက်ထဲ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

“မီးခဲ”

ကျူးရှိ လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်မိလေသည်။

လင်းလင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“လူ့နာမည်က မီးခဲတဲ့လား”

ကျူးရှိ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

မီးခဲက အတယ်ကြောင့် လင်းလင်းအား တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုသည်ကို သဘွင်းစား၍မရပါချေ။

မီးခဲသည် အရှုံးပေး အညှိုးခံမည့်သူမဟုတ်ဘဲ အသက်အသေခံရန် ဝန်လေးသူဟု နားလည်ထားခဲ့သည်။

ယခုတော့....

“မီးခဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုလုပ်ကြံဖို့ သူက ခိုင်းစေခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

လင်းလင်း၏မေးမြန်းသံ တွက်ပေါ်လာလေသည်။

မီးခဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟေ့ ကောင်၊ မင်းဘာပြောတာလဲ”

ကျူးရှိက အထိတ်တလန့် အော်လိုက်လေသည်။

မီးခဲက ကျူးရှိအားမကြည့်ဘဲ လင်းလင်းမေးမြန်းသမျှ ဖြေကြားနေလေသည်။

ကျူးရှိ၏ မကေဘဲင်းသောလုပ်ရပ်များကို မီးခဲက ထုတ်ဖော်ဝန်ခံနေခြင်းဖြစ်ရကား ကျူးရှိ ဒေါပူလာတော့သည်။

“မီးခဲ မင်းသေချင်ပြီထင်တယ်”

သူက အော်ခေါက်လိုက်သော်လည်း မီးခဲကို လက်ဖျားနှင့်ပင် တိုနိုင်မည်မဟုတ်သည့်အပြင် သူ၏အသက်ကိုကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ပင် မလွယ်တော့မှန်း နားလည်လာ၏။

မီးခဲကား အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မိဘမဲ့ကလေးတွေဟာ ဆရာကျူးရှိရဲ့ အမိန့်ကို တစ်သေဝမတိမ်း နာခံရပါတယ်။ ပေးသမျှယူကျွေးသမျှ စားခိုင်းသမျှ လုပ်ရပါတယ်။ စကားနားမထောင်ရင် ရက်ရက်ဖက်ဖက် အပြစ်ပေးခံရပါတယ်။ သူ့ကိုကြောက်လို့သူ့ခိုင်းသမျှ မညည်းမညူ လုပ်ပေးခဲ့ရပါတယ်”

မီးခဲ၏စကားများသည် ကျူးရှိအား အပြစ်ဖျိုးပြီးရင်းဖို့နေပါသည်။

ကျူးရှိ၏အပြစ်က ပို၍ပို၍ကြီးမားလာသည်။

မီးခဲအပါအဝင် ကြေးစားကောင်လေးများကား အနှိပ်စက်ခံရသူများ အဖြစ်မရှိသူများပမာ ဖြစ်လာသည်။

အားလုံးသည် မီးခဲ၏စကားကို နားထောင်ရင်း ကရုဏာသက်လာကြသည်။

ကျူးရှိသည် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားသည်။

၆၀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မီးခဲကြောင့် ကျင်းစန်းဖုံးတိုက် သူ့အား ချမ်းသာစေတော့မည်မဟုတ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

ကျူးရှီ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ပါ။
“ဟိတ်”

ငြာသံပေးရင်း ကျင်းစန်းဖုံး၏ လက်ထဲမှ အတင်းမှန် ထွက်လိုက်သည်။

“မပြေးနဲ့”

ကျင်းစန်းဖုံးနှင့် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းမှ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများက ကျူးရှီ လွတ်မြောက်မသွားရအောင် အတပ်ထပ်တိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

လွတ်မြောက်မည်မဟုတ်ကြောင်း နားလည်ထားသော ကျူးရှီသည် ခားခဲခြင်တစ်လက်ဆဲ့ထုတ်ကာ သူ၏ရင်ဝတ်ပြန်လည်ထိုးစိုက်ခိုက်လေသည်။

“ဟင်....”

“ဟာ....”

ကျင်းစန်းဖုံးတို့ အံ့ဩသွားကြ၏။

ကျူးရှီသည် မြေပေါ်ဗူးထောက်ကျသွားသည်။

သူက မီးခဲကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မီးခဲကလည်ကြည့်နေသဖြင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိလေသည်။

ဤတုင်....

မီးခဲ၏အတွင်းသဘော မည်သို့ရှိသည်ကို ကျူးရှီနားလည်သွားလေတော့သည်။

အရှယ်ရောက် ကြီးပြင်းလာလျှင်လည်း မိဘအမွေကို ဆက်ခံကာ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်အဖြစ် သိုင်းလောက၌ ဝင်ထည့်စွာ ရပ်တည်နိုင်ဦးမည် ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းကျားရီ၏အဝနှင့် မီးခဲ၏အဝသည် မိုးနှင့်ရေပြေမာ တွာခြားနေပါတော့သည်။

လူလူချင်းအတူတူ ဘဝခြင်းကွာခြားပုံကိုတွေးတောရင်း ထင်းလင်း၏ရင်ထဲ လားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာသည့် စိတ်ချား ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“မီးခဲ....မင်းနာမည်က မီးခဲတဲ့လား၊ ကခြားနာမည်မရှိ သွားလား”

မီးခဲ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ”

“နေပါဦး၊ မီးခဲဆိုတဲ့နာမည်ကို ဘယ်သူပေးတာလဲ”

“ဆရာကျူးရှီ ပေးတာပါ”

“မင်းရဲ့မိဘတွေကကော”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး”

မီးခဲသည် မိဘများအမည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ပင် သိခဲ့ရသည့် ဘဝဆိုးကြုံခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

သူ လူမှန်းသိတတ်သည့်အချိန်၌ လမ်းပေါ်ရောက်ရှိနေ နှုတ်ကလေးသူငယ်များအား ကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးချ ဖတ်သောကျူးရှီ၏လက်တွင်းသို့ ကျဆင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိရခြင်းနေပါတော့သည်။

ထင်းလင်းက ခင်ပွန်းသည်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကို သူ့ ကို ကျွန်မတို့ ခေါ်သွားကြရင် မကောင်း ဆုံးလားလင်”

ကျင်းစန်းဖုံးက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ညီမရဲ့ သဘောက”

“သူ့ ကို ကျွန်မတို့ မွေးစားလိုက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား၊ သားလေးကျင်းကျားရဲ့နဲ့လဲ အဖော်ရတာပေါ့”

“ဖြစ်ပါမလား ညီမရယ်”

ကျင်းစန်းဖုံးက စိုးရိမ်မကင်းသော လေသံဖြင့် ပြော၏။ လင်းလင်းသည် မီးခဲအား သဘောကျနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

“ဖြစ်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ မီးခဲလေး သနားပါတယ်။

မကောင်းတဲ့ လူယုတ်မာရဲ့လက်ထဲ ရောက်ခဲ့ရလို့ ခုလိုဖြစ်ရတာပါ။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုကို ခံယူရမယ်ဆိုရင် လူတော်လူကောင်းခင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပါ။ သူ့ဟာ အကင်းပါးပြီး ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်တဲ့ ကောင်လေးပါ။ တစ်နေ့ လူတော်လူကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပါ။ လူ့ကို မွေးစားခွင့် ပြုပါရင်”

ဇနီးသည်၏ ဆန္ဒပြင်းပြနေသည်မို့ ကျင်းစန်းဖုံး မတားဆီးလိုပါတော့ချေ။

မီးခဲဟား မွေးစားခြင်းဖြင့် တိရိစ္ဆာန်နာမူ ရှိမည်မဟုတ်ဘဲ လူတစ်ယောက်၏ ဘဝကို ကယ်တင်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု တွေးပြီး သဘောတူလိုက်လေတော့သည်။

“ညီမသဘောပဲလေ”

“အို...ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်”

လင်းလင်း၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားလေတော့သည်။

မီးခဲ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“မီးခဲ မင်းဝမ်းမသာဘူးသား”

မီးခဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“အို...ဒေါ်ဒေါ်လို့ မခေါ်ရဘူး၊ မေမေဟေ မွေးစားခံဆိပေမယ့် သားအရင်းလို အမှတ်ထားမှာကွယ်၊ ခြာကြာင့် ခုခါနိကစပြီး မေမေလို့ ခေါ်ရမယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

မီးခဲသည် သင်လွယ်တတ်လွယ်သောသဘော ရှိသလို တင်းပါးသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

လမ်းပေါ်၌ လေလွင့်ရမည့်အစား အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း မရှိမည့်အစား တိုးတက်မြင့်မားသည့် တဝတစ်ခု ရင်ဆိုင်ရ တာမည်ကို သိရှိကာ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် သဘောလည်း ထွက်လာသည်။

လင်းလင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“မီးခဲဆိုတဲ့ မင်းနာမည်က ခေါ်လို့မကောင်းဘူး၊ မေမေ သားဖြစ်လာတော့မယ် ဆိုတော့ သွားနဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် နာမည်တစ်ခု ပေးလိမ့်ရမယ်”

ကျင်းစန်းဖုံးကား လင်းလင်းနှင့် မီးခဲတို့ သဟဇာတ
မျှနေကြပုံကို ပြုံး၍ကြည့်နေပါသည်။

လင်းလင်းသည် မီးခဲအား မွေးစားလိုက်သဖြင့် မီးခဲမှာ
အရှင်မွေးက နေ့ချင်းကြီးသည်ဆိုသကဲ့သို့ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း
စုတိယသခင်သေးဘဝသို့ နေ့ချင်းညချင်း ရောက်ရှိသွား၏။

သူ၏အမည်မှာလည်း....

ကျင်းစန်းဖုံး၏ သားအကြီး ကျင်းကျားဂိုနှင့် မတိမ်
မယိမီးပင်၊ ကျင်းကြုံးခက် ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

မော်ဆရာကျုံးရှိသည် သေဆုံးသွားကာနီးအချိန်၌ မီးခဲ
၏ မုကိုဝန်းအစုံမှနေ၍ ရင်ထဲ၌မည်သို့ရှိနေသည်ကိုအဓိပ္ပာယ်
ဖော်နိုင်ခဲ့သည်။

ကျင်းစန်းဖုံးနှင့် လင်းလင်းတို့ကား အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ဖြစ်ခဲ့
ကြသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

မီးခဲအား မွေးစားလိုက်ခြင်းကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏
ဘဝသည်လည်းကောင်း၊ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း၏ အခြေအနေ
သည်လည်းကောင်း အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားမည်
ဖြစ်ကြောင်း ဗိုစဉ်က မည်သူမျှသိနိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်
ချေ။

“ရင်ထဲကစကား”

“ဂျိန်း...”

မိုးခြိမ်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။
ထူလ်နွယ်လျှပ်ပန်းများ ပြီးခန့်ပြန်ခနဲ ဝင်းလက်သွားပြီး
ဆုတ်များ ရာဇြောက်ပြောက် ကျဆင်းလာသည်။
သစ်ပင်ပန်းမန်များသည် မိုးတော်အထိအာတွေ့ကြောင့် ပို၍
ထိခိုင်းလန်းလာသည် တင်ရ၏။
လျှောက်တက်နေသော ကျောက်တုံးကြီးများသည် အစိမ်း
သန်းနေကာ မိုးရွာစိုရွှံ့သွားလျှင်...
အရောင် ပို၍ဘောက်ပလာမလေသည်။
ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ သစ်ပင်ပန်းမန်များကြား
မြို့ကွက်လပ်တစ်ခု ချိနေသည်။

ထိုမြေကွက်လပ်သည် ချိုင့်ကျင်းခလုတ်ကန်ဆင်းများ ညီညာပြန့်ပြူးခြင်း မရှိသည့်အပြင် နေရာခပ်ကျဉ်းကလေးများသာ ဖြစ်လေသည်။

မြေကွက်လပ်ပေါ်၌ လူငယ်တစ်ယောက်ရှိနေ၏။

လူငယ်သည် အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး ယောက်ျားပီသချောမောခန့်ညားသည့်ရုပ်သွင် ရှိသူဖြစ်သည်။

အနက်ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကာ နှုတ်ခမ်းတစ်လက်ချိတ်ထားပြီး မြေကွက်လပ်ပေါ်သို့ ဖော့ရှီနေခြင်းသည် သိုင်းလေ့ကျင့်ဖို့ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

လူငယ်သည် ခြေစုံရပ်၍ မလှုပ်မယှက်ရှိနေသကဲ့သို့ တောက်ပသော မျက်လုံးများက ရှေ့တူရူသို့ မမှိတ်မဝကြည့်နေ၏။

“ဂျိန်း....”

မိုးခြိမ်းသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

မိုးစက်မိုးပေါက်များ ခပ်စိပ်စိပ်ကျလာ၏။

လူငယ်၏အဝတ်အစားများ ပို၍စိုရွံ့လာသည်။

ရုတ်တရက်....

“ယား....”

ငြာသံပေးကာ ငြိမ်သက်နေသော လူငယ်က စတင်လှုပ်လေသည်။

သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်ကာ သိုင်းကွက်လပ်ဖော်ရင်း....

ခြေထောက်များကလည်း တစ်ပါတည်း လှုပ်ရှားသွားကြသည်။

ကျဉ်းမြောင်းသော မြေကွက်လပ်လေးပေါ်မှာပင် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားရွေ့လျားရင်း ကိုယ်နေဟန်ထား အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲကာ သိုင်းကွက်များ ဖော်ထုတ်လေ့ကျင့်လိုက်လေသည်။

သူ၏လေ့ကျင့်မှုမှာ အလွန်ကြည့်၍ကောင်းလှသလိုပညာအပါအဝင် သိုင်းကွက်များ ဖြစ်နေသည်။

လူငယ်သည် မပောနိုင် မပန်းနိုင်အောင် မိုးထဲရေထဲအား အားတက် လေ့ကျင့်နေရင်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လျော့နေတော့သည်။

ထိုလူရွယ်ကား တစ်ချိန်က လမ်းပေါ်၌ လေလွင့်ခဲ့ရာမှ ခြစ်ဆရာကျူးရုံ၏ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းမှုဖြင့် ကြေးစားဖြစ်ခဲ့ရသော မီးခဲဆိုသည့်ကောင်လေးပင် ဖြစ်လေသည်။

မီးခဲသည် လင်းလင်း၏ ကောင်းမှုကြောင့် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး သခင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

လင်းလင်းက သူ့ အားမွေးစားပြီးနောက် သားအရင်းနှင့် မိခင်များ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

စာပေပညာနှင့် သိုင်းပညာများ သင်ပေးသည်။ လိမ္မာရေးခြားရှိလာအောင် သွန်သင်ဆုံးမသည်။

သိုင်းလောက၌လည်းကောင်း၊ လူ့ကုထံအသိုင်းအဝိုင်း၌လည်းကောင်း ဝင်ဆန့်နိုင်အောင် ဖန်တီးခဲ့သည်။

ထို့ပြင်....

အချိန်ကြာလာသောအခါ ဦးခဲတစ်ဖြစ်လဲ ကျင်းကြုံးနေသော အဖေက ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်၏ မွေးစားသားဖြစ်သည်ကိုပင် မေ့လျော့သွားကြလေသည်။

ဦးခဲသည် ကျင်းကြုံးခက်အဖြစ် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့လေတော့သည်။

ကျင်းကြုံးခက်သည် သိုင်းကွက်များကို အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေ့ကျင့်လိုက်သဖြင့် မိုးရေထဲမှာပင် ချွေးများ ထွက်လာလေသည်။

သို့သော်....

သူက ရင်နားခြင်းမပြုသေးဘဲ လက်နက်မဲ့သိုင်းပညာလေ့ကျင့်ပြီးသည်နှင့် ခါးမှခွေးကိုဆွဲထုတ်ကာ ကြယ်တံခွန်ရောင်းပညာကို ဆက်၍လေ့ကျင့်လိုက်လေသည်။

ဝင်းလက်တောက်ပသော ခားရောင်များသည် လျှပ်အလင်းရောင်နှင့်အပြိုင် ပြီးပြီးပြန်ပြန် တွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဝယ်စဉ်ကလို အရိုးငြိုင်းငြိုင်း၊ ဗိုက်ပူနံ့ကား ကောင်းလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘဲ ခန္ဓာကိုယ်ကျစ်လျစ်သန်မာဖြိုးကျားကျားယားယားရှိနေသော ကျင်းကြုံးခက်၏ဓားပညာလေ့ကျင့်မှုသည် မိုးကောင်းကင်မှနေ၍ မြေပြင်သို့ အရှိန်အကုန်ဖြင့် ဆင်းသက်လာသည့် ကြယ်တံခွန်တစ်ခုပင်မဟုတ်ဘဲ ပြင်းလှတော့သည်။

သူ၏ဓားချက်များကြောင့် သစ်ပင်ငန်းပင်များ အပိုင်းခြင်း ဖြစ်သွား၏။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ခြွင်းခနဲ ခြွင်းခနဲ ပဲ့ထွက်နေ၏။

ပြေကွက်လိပ်လေးတွင် လေးပြင်းမုန်တိုင်း ကိုက်ခတ်နေသည့်နှုတ်ပင် တူနေတော့သည်။

နောက်ဆုံး....

“ဟား....”

“ငြိုင်း....”

ငြာသံပေးသံ ထွက်ပေါ်လာသော ကျင်းကြုံးခက်၏လက်မီမှ ခားသည် ရွှေသို့ ဝှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားပြီး ကျောက်တုံးခြင်း တစ်တုံး၌ ထက်ဝက်ခန့်မြှင့်သည်အထိ စိုက်ပင်သွားသည်။

ကျင်းကြုံးခက်၏ သိုင်းလေ ကျင့်မှုသည်လည်း ပြီးဆုံး
သွားလေတော့သည်။

ကျောက်တူးကြီး၌ ခားစိုက်ဝင်သွားသည့်အချိန် ပြင်း
ထန်လှန်းသဖြင့် ခားရိုးမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေပေတော့
သည်။

ကျင်းကြုံးခက်သည် သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီ
တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“ခါလောက်ပဲလား”

သူ၏လေသံမှာ စိတ်ပျက်အားလျော့သည့်အသွင် ရှိနေ၏
ထိုစဉ်....

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

လက်ခုပ်တီးသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကျင်းကြုံးခက် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆီစိမ်ထီး
တစ်လက်ဆောင်းထားသော လှူရွယ်တစ်ယောက် ရောက်
လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလှူရွယ်ကား ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ် ကျင်းစန်းမောင်နေ
သည် လင်းလင်းထိုသားအရင်း ကျင်းကျားရီ ဖြစ်ပေသည်။

ကျင်းကျားရီကိုတွေ့ရလျှင် ကျင်းကြုံးခက် ချက်ချင်း
ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး ရောက်လာတာကိုမသိခဲ့လို့ မကြိုဆိုမိတာ
ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ကျင်းကြုံးခက်သည် ကြယ်တံခွန် ဂိုဏ်း သို့ ရောက်ခဲ့ပြီး
နောက် ကျင်းစန်းမောင်၏ ဇနီးမောင်နှံအား လွန်စွာမှပင်
ရိုသေကိုင်ရှိုင်းကာ အမြဲတမ်း ဦးထိပ်ပန်ဆင်ခဲ့သည်။

ကျင်းကျားရီကိုလည်း ရိုကျိုးစွာဆက်ဆံသည်။
ကြယ်တံခွန် ဂိုဏ်းသားများနှင့်လည်း သင့်တင့်အောင်
ပေါင်းသင်းဆက်ဆံသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အားလုံးက လှမ်းဘေးမှ ကြေးစား
ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ကို မေ့ပစ်ကာချစ်ချစ်
ခင်ခင် ဆက်ဆံကြလေသည်။

အများ၏ချစ်ခင်မှုကို နှံ့ယူနိုင်ခြင်းနှင့် လိမ္မာရေးခြားရှိသူ
အဖြစ် သတ်မှတ်ခံရခြင်းတို့ကြောင့် အစစအရာရာ တိုးတက်
လာကာ ကျင်းစန်းမောင်၏အရေးပေးမှုကိုပင် နှံ့ယူနိုင်ခဲ့လေ
သည်။

သားအရင်းဖြစ်သော ကျင်းကျားနီနှင့်ညည်း တကယ့် ညီအစ်ကိုတူရင်းပမာ ဖြစ်လာခဲ့ကြလေသည်။

ကျင်းကျားရီ သက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကိစ္စခွဲချီးညည်းလေး၊ မေမေက ညည်းလေးကို ခေါ်ခိုင်း လိုက်လို့ လာခေါ်တာ၊ မကြာခင် မေတုားတောင်က ဧည့် သည်တွေ ရောက်လာကြတော့မှမို့ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းမှာ ညည်းလေးကိုလဲ ရှိနေစေချင်တယ်လေ”

ကျင်းကြုံးခက် ပြုံးလိုက်သည်။

“မေတုားတောင်က ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာကြတော့ မယ် ဟုတ်သား”

“ဟုတ်တယ် ညည်းလေး”

“ဒါဖြင့်...”

ကျင်းကြုံးခက်က ဆက်မပြောဘဲ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေသဖြင့် ကျင်းကျားရီ အဓိပ္ပာယ်မပေါ်ဘဲ သွားသကဲ့သို့ မျက်နှာနီရဲသွား လေသည်။

“ညည်းလေး ဘာရယ်နေတာလဲ”

ဟုတ်သည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

မေတုားတောင်ကိစ္စသည် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း တစ်ခုလုံး သိနေပြီးသောကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။

အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ရှိနေပြီဖြစ်သော ကျင်းကျားရီ အား မိဘများက အိမ်ထောင်ချပေးလိုကြသည်။

နောင်တစ်ချိန်၌....

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်ရာထူးကို အမှုဆက်ခံရမည့် ကျင်း ကျားရီ၊ ကျင်းမျိုးဆက် အခွန်ရှည်တည်မြဲရေးအတွက် အိမ် ထောင်ပြုရမည် ဖြစ်လေသည်။

မိခင် လင်းလင်းကပင် ကမကထပြုကာ ချွေးမလောင်း ရှာဖွေခဲ့ရာမှ မေတုားတောင်မှ သခင်မလေး ကျားရှယ်ကို မျက်စိကုခဲကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လင်းလင်းသည် ခင်ပွန်းသည် ကျင်းစန်းဖိုးနှင့် တိုင်ပင်ပြီး နောက် အောင်သူ့အိမ်ကားများကို မေတုားတောင်သို့စေလွှတ် ကာ ကမ်းလှမ်းခဲ့ရာ မေတုားတောင်မှလည်း မငြင်းနိုင်ဘဲ လက်ခံခဲ့ကြသည်။

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းနှင့် မေတုားဘောင်တို့ ရွှေလမ်းငွေလမ်း ဖောက်သည့်အနေနှင့် မေတုားတောင် သခင်မလေးသည် အလည်အပတ် လာလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းများကို ကျင်းကြုံးခက်က သိထားသလို အစ်ကိုဖြစ်သော ကျင်းကျားရီကိုရယ်ကျဲကျဲဖြင့်နောက်ပြောင် ကျီစယ်နေခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျင်းကျားရီ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားသောအခါ ကျင်းကြုံးခက်က ပို၍ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်ရဲ့တူကလေးကို ဘယ်တော့များထိန်းကျောင်းရပါ့မလဲလို့ကွေးပြီး”

“ဟေ့...ဟေ့ တော်တော့”

ကျင်းကြီးခက်က ထပ်မံနောက်ပြောင်ကျီစယ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လျှင် ကျင်းကျားရီ ကပျာကယာ ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျင်းကြီးခက်က သဘောကျစွာ ရယ်သောနေသည်။

ကျင်းကျားရီ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“အေး... ညီခလေး ဒီလောင်တောင် သဘောကျနေရင်လဲ အမဟွားတောင် သခင်မလေးကျူးရွယ်ကို ညီလေးနဲ့ပေးစားလိုက်ဖို့ မေ့မေ့ကိုပြောလိုက်မယ်”

“ဟား...ဟား... ဒီလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရာ၊ ကျွန်တော် သိုင်းပညာသင်ယူလို့ မဝသေးပါဘူး၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစားပါရစေနဲ့”

ကျင်းကြီးခက် ဆက်၍မရပ်ဝံ့တော့ဘဲ တောင်းပန်လိုက်ရလေတော့သည်။

ကျင်းကျားရီ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

“ငါ့ညီက သိုင်းပညာတကယ်ကို ဝါသနာပါတာပဲ ဒါကြောင့်လဲ ကွယ်ရာမှာ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ချီးကျူးနေတာဖြစ်ရမယ်”

သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဒါထက် နေ့စမ်းပါဦး၊ တို့ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းမှာ လိုလေသေး မရှိအောင် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ သိုင်းလေ ကျင့်ခန်းမဆောင်ကြီးရှိတာပဲ၊ ဘာကြောင့်ဒီလောက်ကျဉ်းကျဉ်းကြိုက်ကြိုက်နေရာမှာ လာပြီးလေ ကျင့်နေရတာလဲ”

ကျင်းကြီးခက်သည် သိုင်းလေ ကျင့်ရန် လိုလေသေးမရှိ ပြင်ဆင်ထားသော ခန်းမဆောင်ကြီး၌ လေ့ကျင့်ခြင်းမပြုဘဲ လုံးဝသင့်လျော်ခြင်း မရှိသည့်နေရာ၌ လာရောက်လေ့ကျင့်သည်ကို အားလုံးကနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြပါသည်။

ကျင်းကျားရီက မေးလိုက်သောအခါ ကျင်းကြီးခက်က ထည့်ကြည့်သောမျက်နှာထွားဖြင့် ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“လေ့ကျင့်ဆောင်ထဲမှာ အစစအရာရာ အသင့်ရှိနေတော့ လေ့ကျင့်ရတာ အင်မတန် အဆင်ပြေလှပါတယ်၊ ဒီနေရာမှာတော့ အခက်အခဲတွေ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းမှုနဲ့ အနှောင့်အယှက်တွေ ရှိနေတဲ့ကြားက အောင်မြင်အောင် လေ့ကျင့်နိုင်ခဲ့ရင် ပိုပြီးထိရောက်မှု ရှိမယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆမိလို့ပါ အစ်ကိုကြီး”

၇၀ ❁ ကြမ်းကျားရီ သီဟအောင်

ကျင်းကျားရီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ညီလေးရဲ့အယူအဆ မဆိုးပါဘူး၊ လက်တွေ့တုဝမှာ အခက်အခဲ အကျဉ်းအကျပ်တွေနဲ့ ရင် ဆိုင် ရတတ် တာပဲ မဟုတ်လား။”

ခက်ထန်ကြမ်းစားမိသည့်တုဝမှ လာခဲ့ရလော့ ကျင်းကြုံး ခက်အား ကရုဏာပိုမိလေသည်။

အထိဆီမှ အဖြစ်ဆိုးများအား မေ့ ပစ်စေ လို့ သော သဘောလားလည်း နှိုလေသည်။

“ကဲ...ညီလေးချေ၊ မေမေစောင့်နေလိမ့်မဟုတ်၊ တို့ သွား ကြရအောင်”

ကျင်းကျားရီက ကျင်းကြုံးခက်၏ပခုံးကို သိုင်းဖက်ရင်း ခေအောင်သွားရန် ဖြန့်ပြင်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြုံး ခဏနေဦး၊ ကျွန်တော် ဓားကိုယူရဦးမယ်”

ကျင်းကြုံးခက်သည် ကျောက်တုံးကြီး၌ ထက်ဝက်မြှုပ် အောင် သိုးစိုက်ထားသော ဓားဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်လေ သည်။

ကျင်းကျားရီကလည်း နံဘေးမှ လိုက်ပါလာသည်။

ကျောက်တုံးကြီး၌ စိုက်ဝင်နေသောဓားကို ကြည့်ရင်း ဆိုးကျူးလေသည်။

“ညီလေးရဲ့သိုင်းပညာ အတော်ကို တိုးတက် လေအောင် မေမေစောင့်ကလဲ၊ အားရကျေနပ်နေကြတယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် လက်တွဲပြီး ခိုင်းလော့ တမှာ အများအကျိုး ခေဆောင်ရွက်နိုင်ကြမယ်ဆိုရင် ကြယ် အခွန်ကိုကမ်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာပျိုးပြီး တိုးတက်လာမှာပဲသို့ ပြောဆို နေကြတယ်”

ကျင်းကြုံးခက်က သူ၏ဓားကိုဆွဲနုတ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက် သည်။

ကျောက်တုံးထဲ အချိန်ဖြင့် ထိုးစိုက်ထားသောဓားကို ဆွဲနုတ်ယူရန် ရုတ်တရက် ခက်ခဲလှပေသည်။

ကျင်းကျားရီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ညီလေးလဲ သိုင်းလေ ကျင့်နေရတာနဲ့ ပင်ပန်းနေပါပြီ၊ ကဲ...ကဲ...အစ်ကိုပဲ နုတ်ပေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျောက်တုံးကြီး၌ စိုက်ဝင်နေသော ဓားကို ဆွဲနုတ်လိုက်လေသည်။

“ချုပ်...”

ကျင်းကျားရီက အသာအယာ ဆွဲနုတ်လိုက်သည်နှင့် ဓားရှည်မှာ လက်ထဲပါလာတော့သည်။

“ရော့...ညီလေး”

၈၀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျင်းကျားရီက ဓားကိုပေးသောအခါ ကျင်းကြီးခက်က မယူသေးဘဲ ငေးကြည့်နေ၏။

“ယူလေညီလေး၊ ဘာငိုင်းနေတာလဲ”

“ဟို...ဟို”

“ဘာလဲ၊ ညီလေးနတ်ရခက်နေတဲ့ဓားကို အစ်ကိုကြီးက အလွယ်တကူ ဆွဲနှုတ်နိုင်ခဲ့လို့လား”

ကျင်းကြီးခက်က ဘာမှမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဝန်ခံရာရောက်လေသည်။

ကျင်းကျားရီက ရှင်းပြလေသည်။

“သိုင်းပညာကို လေ့ကျင့်တဲ့နေရာမှာ အတွင်းအား မညှာရင်ဟာ အဓာတ်ကို အရေးပါ ပါတယ်။ အတွင်းအား ကောင်းရင်ကောင်းသလို မိမိ အသုံးပြုတဲ့သိုင်းကွက်တွေဟာ ထက်မြက်တယ်။ ပိုပြီးထိရောက်မှုရှိတယ်။ သာပန် သိုင်း ကွက်လေးတစ်ကွက်တောင်မှပဲ အတွင်းအား ကောင်းနေတဲ့ အခါ ထိပ်တန်းသိုင်းကွက်လို ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ညီလေးဟာ အသက်ဆယ်နှစ်ကျော်မှ သိုင်းပညာကို စတင်လေ့ကျင့်ခဲ့ ရတာဆိုတော့ အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ ထက်မြက်သူ တစ် ယောက် ဖြစ်လာအောင် ထိပ်တန်းသိုင်းကွက်တွေကို ဦး စားပေး သင်ပေးဖို့ ဖေဖေတို့ကစီစဉ်ခဲ့ကြတာ။ အတွင်းအား ပညာနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ အခြေခံရအောင် လေ့ကျင့် ခိုင်းပြီး ဆေးဝါးအထောက်အကူနဲ့ တိုးပွားလာအောင်

ပေးဖို့ ရည်ရွယ်လာတာပဲဖြစ်တယ်။ အတွင်းအားတိုးပွား တဲ့ဆေးတွေ ညီလေးကိုမှန်မှန်တိုက်ကျွေးနေတာပဲ ဖြစ် တယ်”

ကျင်းကြီးခက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

ကျင်းကျားရီက ဆက်၍ ရှင်းပြလေသည်။

“အစ်ကိုကြီးက ညီလေးထက် အတွင်းအား ကောင်း တာက ပယ်စဉ်လသားအရွယ်ကပဲ နေ့စဉ်ဆေးရည်စိမ် ဘာတို့၊ ဆေးဝါးတိုက်ကျွေးတာတို့နဲ့ ခန္ဓာကိုယ် တည် တာက်ပုံသွေးအားနဲ့ အကြောအချဉ်တွေကို ပြုပြင် ပြီး ပြုဆင်စီမံခဲ့ကြလို့ပါပဲ။ သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်နိုင်တဲ့အရွယ် မတက်မီကဘဲ သတွင်းအားအခြေခံ ရခဲ့တယ်ဆိုပါတော့၊ ကြောင့်လဲ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ အဘက်ဘက်က နှိပ်မှု ရှိလာတာပဲ။ ညီလေးလဲနောက်ထပ် ဆယ်နှစ် ကျော် အပင်ပန်ခံ ကြိုးစားလိုက်ရင် ဘက်စုံတော်တဲ့ သမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ တဲ့”

အယ်နှစ်ဆိုသောအချိန်သည် နည်းနည်းနော့နော့အချိန် တ်ဟု ကျင်းကြီးခက် တွေးလိုက်မိလေသည်။ နောက်ထပ် ဆက်နှစ် လေ့ကျင့်ရမည့်ဆိုလျှင် အသက် ဆယ်အရွယ်ရောက်မှ သိုင်းပညာ ပြည့်စုံသူတစ်ယောက် ထာနိုင်ပေသည်။

၈၂ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကြမ်းတမ်းသော သူ၏ဘဝနှင့် လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံခဲ့သော ကျွမ်းကျားရီ၏ဘဝမှာ နှိုင်းယှဉ်၍ မရနိုင်ပါ။

“ငါ့သိုင်းပညာပြည့်စုံပြီဆိုတဲ့ အချိန်မှာ အစ်ကိုကြီး ကျွမ်းကျားရီက ငါ့ထက်ပိုပြီး ပြည့်စုံနေပြီပေါ့။”

ကျွမ်းကျားရီက ဟေးတော့နေစဉ် ကျွမ်းကျားရီက ပခုံးပုတ်လိုက်လေသည်။

“ဝိုင်မနေနဲ့ညီလေး တို့ သွားကြစို့”

“ကောင်းပါပြီ အစ်ကိုကြီး”

ကျွမ်းကျားရီက အတွေးစကို ဖြတ်တောက်ကာ ကျွမ်းကျားရီနှင့်အတူ ပါသွားလေသည်။

သူ၏ဖင်သို့မှ အတွေး နှင့်ခံစားချက်များ ကိုသာ သိနိုင်ကြမည်ဆိုပါလျှင်။

သူသည်မည်သို့ခံစားလှစွာ ဖြစ်ကြောင်းကို အလှူလှည့်သော် ကျွမ်းကျော်သည်ပင် သေဆုံးကုန်းမှ တစ်စွန်းတစ်ရိပ်မိခဲ့လေတော့သည်။

“ငယ်ပေါင်း”

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း၌ ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း တစ်ဦး တစ်ဦး ဆက်မျှ မအားမလပ်ရလေအောင် အလုပ်များလျက်ရှိကြသည်။

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း၏ အခောက်အဖွဲ့များကို ပြုပြင်မွမ်းမံသည်။ ပန်းဥယျာဉ်များကို ရှင်းလင်းကြသည်။

နန်းဆောင်ကြီးတစ်ခု အလှူကြီးကျယ်မိမ်းနှားပြီး သာဓက လှပသော ဂိုဏ်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာလေအောင် အစွမ်းနဲ့ ဆောင်ရွက်နေကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

မကြာမီ....

မေတ္တာတော်မှ သခင်မလေးကျူးရွယ်သည် အလှူလှပတ် ရောက်ရှိလာမည် မဟုတ်ပါသား။

ကျင်းစန်းဖုံးနှင့် လင်းလင်းတို့သည် အလုပ်များနေသည့် ကြားမှ ကျင်းကြီးခက်ကို ခေါ်ယူကာ တိုင်ပင်ကြလေသည်။

အတွင်းအားပညာရပ် တစ်ချိန်လုံး တွေးတောစဉ်းစားနေခဲ့သည့် ကျင်းကြီးခက်သည် ကျင်းစန်းဖုံးနှင့် လင်းလင်းတို့၏ ရှေ့သို့အရောက်တွင် အလွန်လိမ္မာရေးခြားရှိသူ တယောက်အသွင် ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ရူးထောက်ချကာ ဦးသုံးကြိမ်ချ ရှိခဲ့ကုန်တော့လိုက်သည်။

တစ်ဖန်....

အလွန်ရိုကျိုးသော လေသံဖြင့် လင်းလင်းအား မေးလိုက်လေသည်။

“မေမေ ကျွန်တော် ကိုခေါ်တယ်ဆို၊ ကျွန်တော် သို့မဟုတ် လေ့ ကျင့်ထားလို့ တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်ပေကျ နေတာနဲ့ မိုးချိုး သန့်စင်နေတာ အချိန်နည်းနည်းကြာသွားတာ လွှတ်ပါ”

ကျင်းကြီးခက်သည် သစ်လွင်တောက်ပသော အပြာရောင် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ကာ ဆံပင်များကိုလည်း အကုန်အနု ပြီးလိမ်းထားပြီး အလွန်သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော လူတစ်ယောက်အသွင် ပြောင်းလဲသွားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်ဆိုရလျှင် ကျင်းကြီးခက်သည် ကျင်းကျားရီထက်ပင် ပို၍ချောမောခန့်ညားသူ ဖြစ်ပေသည်။

ငယ်စဉ်က ဗိုက်ပူနံ့ကား ကြောင်ချေးရုပ်လေးဘဝ ဖြစ်ခဲ့သည်ကို စိတ်အနာကြီးနာလျက် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုကို လေးအနက်ထား ဂရုစိုက်သူအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသော ကျင်းကြီးခက်ကိုကြည့်ကာ ကျင်းစန်းဖုံးတို့ဇနီးမောင်နှံ ပြုံးမိကြလေသည်။

တစ်ဖန်....

လင်းလင်းက စကားစလိုက်လေသည်။

“သားကို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတိုင်ပင်စရာရှိလို့ ခေါ်ခိုင်းဦးမိတာ၊ အင်း....အရေးကြီးတယ်ဆိုပေမယ့် ဒီကိစ္စကိုသားက သိနေလောက်ပါပြီလေ”

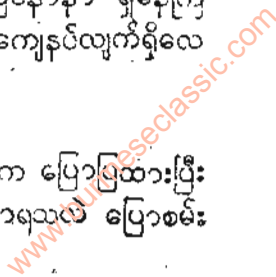
ကျင်းကြီးခက်က ပြုံးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးရဲ့မင်္ဂလာကိစ္စ မဟုတ်လား၊ မေမေ သားတို့အစ်ကိုနှစ်ယောက် အမြဲတိုင်တိုင်ပင်ပင်ရုံကြတော့ ဒီကိစ္စကို အစ်ကိုကြီးပြောပြလို့ သိပြီးပါပြီ မေမေ”

ကျင်းကြီးခက်နှင့် ကျင်းကျားရီတို့သည် တကယ်ညီအစ်ကိုအရင်းများပမာ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာ ရှိနေကြသည်ကို ကျင်းစန်းဖုံးတို့ဇနီးမောင်နှံ က ကျေနပ်လျက်ရှိလေသည်။

လင်းလင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ သားအစ်ကိုကြီးက ပြောပြထားပြီးပြီ၊ ကဲ....ဒီကိစ္စကိုသားဘယ်လိုသဘောရသလဲ ပြောစမ်းဦး”

၈၆ ဇာတ္ကဏ္ဍအစဉ်အဆက်

“ကျွန်တော်က....”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ ပြောစရာရှိတာ ရဲရဲသေသေ ပြော၊ သားအစ်ကိုကြီး အိမ်ထောင်ပြုမှာကို သားသဘောက ရှိလား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သဘောတူပါတယ်မေမေ၊ အစ်ကိုကြီးဟာ အိမ်ထောင်ပြုရမယ့်အရွယ် ရောက်နေပါပြီ၊ ငြိတော့....”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲသားရဲ့”

“ကျွန်တော်လဲ တူလေး တူမလေးတွေကို ချီချင်လှပါပြီ၊ ကျင်းကြီးခက်၏ စကားကြောင့် ကျင်းဖန်းဖုံးတို့ ဇနီးမောင်နှံ တံခါးဝါးရယ်မော သဘောကျသွားကြလေတော့ သည်။”

သူတို့လည်း မြေးချီလိုနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

မိဘဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း အရွယ်ပျောက်နေပြီဖြစ်သော ကျင်းဂျားအား အိမ်ထောင်ချပေးလိုကြပေသည်။

လင်းလင်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလေသည်။

“မေမေတို့ဟာ သားတို့နှစ်ယောက်ကို ငယ်စဉ်ကော ကျွေး ကလေးဘဝကတည်းက ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့တာ နောက် တစ်ချိန်မှာ လူတော်လူကောင်းလေးတွေဖြစ်လာပြီး မေမေတို့

ဇနီးစား ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းကို တာဝန်ယူပြီး သူတို့ကလေးက တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ထမ်းဆောင်စေချင်လို့ပါပဲ”

ကျင်းဖန်းဖုံးကလည်း ဝင်ပြောလေသည်။

“သားတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို အားကိုးအားထားပြု ခြေဆိုရင် ဖေဖေတို့လဲ အသက်ကြီးလာပြီ၊ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပြီး တရားဘာဝနာအားထုတ်တော့မယ်လို့စိတ် ကူးထားတယ်”

“ဟုတ်တယ်သား၊ မေမေတို့အနားယူချင်ပြီ၊ ခါခါကြောင့် သားကြီးကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့စဉ်ရတာ၊ သားကြီးအတွက် အစစအရာရာပြည့်စုံအောင် စီမံပေးပြီးရင် သားငယ်ရဲ့အလှည့် ရောက်လာတဲ့အခါ အစ်ကိုကြီးကတစ်လှည့်ပြန်ပြီးတာဝန်ယူ ဖို့စဉ်ပေးလိမ့်မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်သားသား”

ကျင်းကြီးခက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ၊ အစ်ကိုကြီးကို အမြန်ဆုံးသာအိမ် ထောင်ချပေးလိုက်ပါ”

ကျင်းဖန်းဖုံးနှင့်လင်းလင်းတို့သည် ကျင်းကြီးခက်၏စကား ကို သဘောကျသွားတည့်အလေး ပြိုင်တူရယ်မောလိုက်ကြ သည်။

တစ်ဖန်....

“သားငယ်ရဲ့မရိုးတော် မကြာခင် ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ဒီရက်ထဲမှာ သိုင်းလေ့ကျင့်မှုတွေ ခဏရပ်ထားပြီး အစ်ကိုကြီး အနီးမှာဘဲ ရှိနေခစေချင်တယ်”

သူ့ကိုမှာကြားလိုက်လေသည်။

ကျင်းကြီးခက်သည် သိုင်းပညာလေ့ ကျင့်လျှင် အရာရာကို မေ့လျော့သွားတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ....

သိုးလေးရက်တိုင် အိမ်မပြန်ဘဲ လေ့ကျင့်နေတတ်သဖြင့် လင်းလင်းက သတိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းကြီးခက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါမေမေ၊ အစ်ကိုကြီးအနီးမှာ ကျွန်တော်နေပါမယ်၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စပြီးတဲ့အထိ သိုင်းလေ့ကျင့်မှုကို ရပ်ထားပါမယ်”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ သားလေးရယ်”

ကျင်းစန်းဖုံးနှင့် လင်းလင်းတို့သည် ကျင်းကြီးခက်အား ချီးကျူးဝသာအကြည်ဖြင့်ကြည့်ကာ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

တစ်ရက်....

နှစ်ရက်....

သုံးရက်....

ကျင်းကြီးခက်မှာ သိုင်းလေ့ကျင့်မှုကို ရပ် ထား ကာ မင်္ဂလာကိစ္စအဝဝအတွက် ဝိုင်းဝန်းကူညီဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်မှာ သိုးရက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ကျင်းကျားရီ၏မင်္ဂလာပွဲတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်သည် သူ့သားအရံအဖြစ် ပါဝင်ဆင်နွှဲရမည်ဖြစ်ရကား....

သူ့အတွက် လိုအပ်သော အဝတ်အစားများကို ကျန်းမေ မြို့မှ နာမည်ကျော်အထည်ဆိုင်ကြီး၌ မှာယူထားပြီးဖြစ်သော်လည်း အချိုးအစားကျနရန် ကိုယ်တိုင်းပေးဖို့ မြို့လယ်ရံအထည်ဆိုင်သို့ ကျင်းကြီးခက် လာခဲ့ရလေသည်။

နာမည်ကျော်အထည်ဆိုင်ကြီးသို့ သွားရာလမ်း၌ပန်းများ ရောင်းနေသော ပန်းဈေးသေးတစ်ခုရှိပါသည်။

ထိုပန်းဈေးလေး၌ စပယ်၊ နှင်းဆီ၊ ဂန္ဓမာ စသည့် စသည့် ဖြင့် အရောင်အသွေးစုံ ပန်းမျိုးစုံ ရောင်းချလေသည်။

ပန်းဈေးသည် ရင်အေးဖွယ်ရာ သာယာခန္ဓာသက်သို့ မွှေးကြိုင်သော ပန်းရနံ့များ ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

ပန်းသည်များသည်လည်း အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြောဆိုတတ်ကြလေသောကြောင့် ပန်းဈေးသို့ရောက်လာသူ တိုင်း စိတ်ချမ်းသာရလေသည်။

ကျင်းကြိုးခက်က ပန်းဈေးလေးမှ ဖြတ်သန်းလာစဉ် ပန်းဝယ်သူများဖြင့် စည်ကားနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျင်းကြိုးခက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါက ဘာကြောင့်သူများတွေလိုပန်းမကြိုက်ရတာလဲ”

ပေးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

ခက်လွန်ကြမ်းတမ်းသောသံမှ လာခဲ့သလိုပီ ပန်းများကို စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။

လှပသော ရောင်စုံပန်းများသည် လှ၏စိတ်လွင်ရှားလာအောင် ဘယ်တုန်းကမှ မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပေ။

ကျင်းကြိုးခက်က ပန်းများကိုအမှုမလားဘဲ ရှေ့ဆက်လျှောက်လှမ်းလာစဉ်....

“ခွပ်....ခွပ်”

“ခွပ်....ခွပ်”

“ခွပ်....ခွပ်”

“ခွပ်....ခွပ်”

မြင်းနှာသိများ စည်းချက် ဝါးချက်ကျကျ ထွက်ပေါ်လာကာ လှပသော မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် ပန်းများဖြင့် လှပနေသော ပန်းဈေးသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ကျင်းကြိုးခက်သည် ထိုမြင်းလှည်းကိုတွေ့မြင်လျှင် စိတ်ထဲ၌ ထူးခြားမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာကာ အလိုလိုခြေလှမ်းရပ်လိုက်မိလေသည်။

မြင်းလှည်းသည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မောင်းနှင်လာကာ ကျင်းကြိုးခက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်လျှင်....

“ခေါ်ခေါ် မြင်းလှည်းကိုခဏရပ်ပါဦးရှင်”

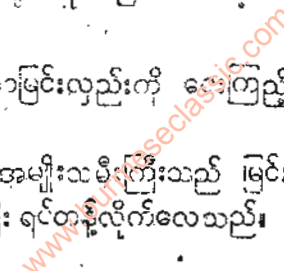
မြင်းလှည်းအိမ်ထဲမှ ချိုလှင်သာယာသော စကားသံလေး ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကျင်းကြိုးခက်၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားကာ ကြက်သီးပျန်းဖျန်းထသွားလေသည်။

ကြားလိုက်သောအသံချိုလေးက ကျင်းကြိုးခက်တစ်ခါမျှ မခံစားဖူးသော ခံစားချက်များကို ဖြစ်ပေါ်လာစေသည်။

ကျင်းကြိုးခက်သည် လှပသောမြင်းလှည်းကို ခေါ်ကြည့်နေမိလိုက်လေတော့သည်။

မြင်းလှည်းမောင်းလာသော အမျိုးသမီးကြီးသည် မြင်းများကို စုပ်သပ်ကာ ချော့မော့ပြီး ရင်တန့်လိုက်လေသည်။

၈၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မြင်းလည်းတံခါးပွင့်သွားပြီး အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထား
သော မိန်းကလေးဘစ်ယောက် ဆင်းလာလေသည်။

ထိုမိန်းကလေး ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်လမ်းလုံးရှိ
ရာထောင်ချီနေသောပန်းများသည် အရောင်အဆင်း မွှေးမိန်
သွားသည် ထင်ရတော့သည်။

သို့မဟုတ်လျှင် လှပသော ပန်းတောထဲသို့ နတ်မိမယ်လေး
တစ်ပါး ရောက်ရှိလာသည် ထင်ရပေသည်။

ကျင်းကြီးခက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသောခံစားချက်ကာကင်းမဲ့မာကျော
ကျစ်လစ်နေသော သူ၏နှလုံးသားမှာ ချက်ချင်းအရည်ပျော်
ကျသွားသည်ဟု ခံစားရ၏။

မိန်းမချောလေးကပန်းများ ဝယ်ယူပြီးမြင်းလည်းပေါ်သို့
ပြန်တက်ကာ ထွက်ခွာသွားသည်အထိ ကျင်းကြီးခက်မှာ
ကျောက်ရုပ်ကြီးအလား တောင့်တောင့်ကြီးရပ်၍ ဝေးဝိုင်း
နေမိလေတော့သည်။

အထည်ဆိုင်ကြီးသို့ သာခဲ့သော ကျင်းကြီးခက်သည်
ပန်းဈေးလမ်းကြားမှထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် စားသောက်ဆိုင်
တစ်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

မထင်မရှား စားသောက်ဆိုင်လေးဖြစ်သည်။

အချိန်ရှိတိုင်း သိုင်းလေ ကျင့်နေခဲ့ပြီး အကြောင်းမရှိက
အပြင်မထွက်သော ကျင်းကြီးခက်အား အများက အမှုမဲ့
အမှတ်မဲ့ ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

ယခုသည်း....

ဆိုင်လုလင်များသည် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းမှ ဒုတိယသခင်
လေးဖြစ်မှန်း မသိကြဘဲ သာမန်စားသောက်သူတစ်ယောက်
ဟု သဘောထားကာနေကြလေသည်။

ကျင်းကြီးခက်သည် အသားဟင်းစစ်ပွဲနှင့်အရက်တစ်အိုး
မှာလိုက်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်များက လာရောက် ပို့ဆောင်ပေးသည်နှင့်
အရက်သုံးခွက်ဆင့်ကာ သောက်ချလိုက်လေသည်။

အရက်ဝင်သွားသျှင် တစ်ကိုယ်လုံး ပူရှိန်းလာသည်။

သူသည် ကျူးရှိထံ၌ နေခဲ့စဉ်ကပင် အရက်သောက်တတ်
ခဲ့ပါသည်။

ဘာမဆိုလည်း လုပ်ငံအောင် ကျူးရှိက အရက်တိုက်ကာ
ရဲဆေးတစ်ပေးခဲ့ရာမှ အကျင့်ပါခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းသို့ ခရောက်လာပြီးနောက် မကောင်း
သော အကျင့်စရိုက်များကို စွန့်ပယ်ပြီး ကောင်မွန်ရွာနေ
ခဲ့ရာ အားလုံးက လူ့ဘော်လူ့ဘောင်းလေးတစ်ယောက်အဖြစ်
ချီးကျူးခဲ့လေသည်။

ကျင်းကြိုးခက်၏ရင်ထဲမှ စိတ်ရင်းအမှန်ကိုမည်သူ့မျှသိနိုင်
ကြမည် မဟုတ်ပါချေ။

ယခုလည်း....

နတ်မိမယ်အလား ချောမောလှပသော မိန်းကလေး တစ်
ယောက်အား မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ခဲ့ရပြီးနောက် ဟန်ဆောင်
နိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ အရက်အောက်ကာ စိတ်ကိုနှစ်သိမ့်လိုက်
ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျင်းကြိုးခက် အရက်သောက်နေသည်ကိုသာ ကျင်းစန်း
ဖုံးတို့ ဇနီးမောင်နှံ တွေ့မြင်သွားမည်ဆိုပါက ကျင်းကြိုးခက်
သည် ဘဝတစ်လုံးကို အနှုတ်တကယ် ပြောင်းလဲပစ်ရန်
ကြိုးစားခြင်းမရှိဘဲ အပေါ်ယံ ဟန်ဆောင်နေခြင်းမျှသာ
ဖြစ်သည်ဟု ရင်မိသွားကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျင်းကြိုးခက်၏ နှလုံးသားသည် ခက်ထန်မာကျော
နေပြီး သွေးဆိုးများဖြည့်ပြည့်နက်စွက်နေသည်ဟုပင်ထင်သွား
ကြလိမ့်မည် ဖြစ်ပါတော့သည်။

အရက်သုံးခွက် သောက်ပြီးသောအခါ ကျင်းကြိုးခက်၏
ဦးခေါင်းထဲ ရိခေဝေဖြစ်လာသည်။

အရက်ရှိန်ဖြင့် သွေးကြွလာသည်။

“သူ့ကို ငါ့ရအောင်ယူမယ်”

ပန်းစေ့ဘဲဥတွေ့ခဲ့ရသော မိန်းမအချာလေးအား ခွဲလန်း
မိပြီးဖြစ်ကား ရအောင်ယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ငါ့ဦးမှာ အချိန်ဖြုန်းနေလို့ မဲဖြစ်မေးဘူး၊ ဘယ်
ညလဲ၊ ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာ သိရအောင် စုံစမ်းဦးမှ
ဖြစ်မယ်”

ကျင်းကြိုးခက်သည် ဂနာမဲပြိုင်ဘဲ ထိပ်ဆုမှထူးရန်
ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်..

“သနားကြပါဗျာ”

သနားသဖွယ် တောင်းရမ်းသံနှင့်အတူ လူ့ဘောင်းစား
တစ်ယောက် ဆိုင်ထဲဝင်ခရောက်လာလေသည်။

ထိုသူတောင်းစားသည် ကျင်းကြိုးခက်ထံသို့ တည့်တည့်
မတ်မတ်လှမ်းသွားပြီး လက်ထဲမှခွက်ကို တစ်ကျောက်ကျောက်
မြှောင်အောင်ခေါက်ရင်း အတင်ရမ်းခလေသည်။

ကျင်းကြိုးခက် ပြုံးလိုက်သည်။

ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် လာရှုပ်သည်ဟု သဘော
ထားကာ သုံးခွက်သာကျန်သေးသော အရက်အိုးကို မယူ

ပြီး သူတောင်းစား၏ခွက်ထဲသို့ လောင်းထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကဲ...ကျုပ်က အရက်ကိုစွန့်ကြဲလိုက်မယ်၊ အားရပါးရသာ သောက်ပေတော့”

သူ၏လုပ်ရပ်ကား လူကြီးလူကောင်းမဆန်ဘဲ မနှစ်မြို့စရာကောင်းသော လုပ်ရပ်ဖြစ်နေပါတော့သည်။

သို့သော်....

သူတောင်းစားက အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားပြီး....

သူ၏ခွက်ထဲ ပြည့်သွားသော အရက်များကို တစ်စက်မကျန်အောင် မော့သောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ကောင်းလိုက်တဲ့ အရက်၊ မီးခဲအရက်လား၊ မီးတောက်အရက်လား ပြောစမ်းပါဦး”

တဟားဟားရယ်မောရင်း ကျင်းကြိုးခက်အား မေးလေသည်။

မီးခဲဆိုသော စကားလုံးပါလာသဖြင့် ပမာမခန့် ပြောလာသော သူတောင်းစားကို ကျင်းကြိုးခက်မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ညစ်ပေကျနေသော သူတောင်းစား ငယ်ရုပ်သွင်ကို ကြည့်ရင်း ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိခဲ့သည်ဟုခံစားလာရသည်။

သူတောင်းစားက ဝါကျင်ကျင်သွားများ ပေါ်လာအောင် ပြုံးလိုက်သည်။

“မီးခဲ၊ မင်းက ဖုတ်ယသခင်လေး ဖြစ်နေတော့ ကျုပ်ကတော့ ကိုတောင်မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ ကျုပ်တို့လေးယောက်က မင်းကို သိင်သတိရမိကြတယ်၊ တို့တတွေငယ်စဉ်က မွှေးဆရာဘုရားရှင် မျက်လည်ပစ္စည်းခံတူ ထည့်ထားတဲ့ သေတ္တာတွေကြားထဲမှာ အိပ်စက်ရင်း တစ်နေ့ကျရင် လက်ညှိုးညွှန်ရာ ဖြစ်စေတဲ့ အဝမ်းပိုင်ဆိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြမယ်လို့ ကျွန်တို့က ပြောဆိုခဲ့ကြတာတွေကို မပေးနိုင်ကြသေးဘူး”

“ဟင်...ခင်...ခင်ဗျား”

ကျင်းကြိုးခက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။ သူတောင်းစားက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မီးခဲ...ကျုပ်ကိုတောင်မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ ကျုပ်က ခင်ကုလေး”

“ကျား...ကျားနက်”

ကျင်းကြိုးခက် ဗလုံးဗလုံးဖြစ်နေသည်။

မွှေးဆရာကျူးရှိလက်သင်မွေးထားသော အခြေအနေမဲ့ ကြိုးစားကလေးများတွင် ကျင်းကြိုးခက် ဖြစ်နေသော မီးခဲသည် ဆင်ကူး၊ ဝါးပင်၊ ဟန်စင်း၊ ဝမ်းအင်း ဆိုသော ကောင်လေးလေးယောက်နှင့် အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်သည်။

သူတို့ငါးယောက်အား မီးခဲ၊ ကျားနက်၊ လူသန်ကြီး၊ သွေးအေးနှင့် သံမဏိဟူ၍ ကျူးရှိကအမည်ပေးခဲ့သည်။

သူတို့ ငါးယောက်အား စေခိုင်းလိုက်သည့် ကိစ္စတိုင်း အောင်မြင်မှု ရှိခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်လေသည်။

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်အား လုပ်ကြံရန် ကြိုးစားကြရင်း မှော်ဆရာကျူးရှိ၏လုပ်ရပ် ပေါ်ပေါက်သွားလေသောအခါ ကျူးရှိသေဆုံးသွားသလို မီးခဲတို့ ကြေးစားအဖွဲ့ကလေးသည် လည်း ပျက်စီးသွားခဲ့ရလေသည်။

မီးခဲ (၀၁) ကျင်းကြုံးခက်အား ကျင်းစန်းဖုံးတို့ ဇနီး မောင်နှံက မွေးစားရန်ခေါ်ယူသွားခြင်းကြောင့် ကံကောင်း ခဲ့သော်လည်း ကျန်လေးယောက်မှာ ကံမကောင်းခဲ့ကြ ပါချေ။

ထိုက်သင့်သော အပြစ်ဒဏ်များ ခံရပြီး မိဘမဲ့ကလေး ဂေဟာသို့ရောက်သွားကြ၏။

မီးခဲနှင့် သူတို့လေးယောက် ကွဲကွာသွားကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယခု....

မီးခဲ(၀၁)ကျင်းကြုံးခက် ရှေ့သို့ရောက်နေထူမှာ ကျား နက်ဆင့်ကူး ဖြစ်လေသည်။

“မီးခဲ၊ မင်းက ကောင်းစားနေတယ်ဆိုတော့ ငါတို့ကို မေ့သွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား၊ ငါ့တို့က အပြစ်ဒဏ် ခံရတယ်။

အခုဂေဟာကို အပို့ခံရတယ်၊ နောက်ဆုံး ငါတို့ တိမ် နီတိ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် လာခဲ့ကြပေမယ့် ခုချိန်ထိ ကျင်းပေါ်မှာ ကျင်လည်ကျက်စားနေရတုန်းပဲ၊ တို့အချင်း မင်းဆုံးမိကြရင် မင်းအကြောင်းကိုပြောပြီး အားကျနေကြ တာက”

ကျင်းကြုံးခက် မျက်နှာပျက်မသွားရလေအောင် မနည်း နှိုးထားရလေသည်။

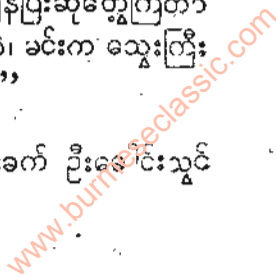
ထိပ်တန်းဘဝသို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ရကား ခါးသီးဓရာ ထောင်းလှသည့် အတိတ်ကို ပြန်မဖော်လိုတော့ပါ။

ကျားနက်ဆင့်ကူးတို့ကြောင့် သူ၏ဆိုးဝါးသော အတိတ် အဝပြန်ပေါ်လာပြီး ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်မည်ကို စိုးရိမ်လာ သည်။

အမည်းစက်ရှိနေသူတစ်ယောက် သိုင်းလောက၌ လှမ်း သွမ်းတောက်ကျော်ကြားဖို့ အများ၏ ကြည်ညိုလေးစားမှု ခံရဖို့ဆိုသည်ကား လွယ်မည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ထား၏။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ငါတို့ အချင်းချင်း ပြန်ပြီးဆုံတွေ့ကြတာ အောင် မင်း ဝမ်းမသာဘူးလား၊ ဘာလဲ၊ မင်းက သွေးကြီး သွားပြီလား၊ ငါတို့ကို မေ့သွားပြီလား”

ကျားနက်စကားကြောင့် ကျင်းကြုံးခက် ဦးခေါင်းသွင် သွင် ခါးယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကာ...ဒီက... မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေရတာပါ”

“ဪ...ဒီလိုလား၊ ကောင်းတယ် သိပ်ကောင်းတယ် လူသန်ကြီးတို့က မင်း သတိရသေးတယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာကြလိမ့်မယ်၊ မကြာခင်သူတို့လဲ ဒီမြို့ကိုရောက်လာကြလိမ့်မယ်”

ကျင်းကြိုးခက် အသက်ရှုကျပ်သလိုဖြစ်သွားသည်။

မကောင်းဆိုးဝါးဆန်သော ငယ်ပေါင်းများနှင့် ပြန်လည်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမည်ကို ကျင်းစန်းဖုံးတို့က သဘောကလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

တစ်စုံတစ်ခုများယွင်းလိုက်သည်နှင့် စုတ်ပြတ်နံ့ချာစွာဖြင့် လမ်းပေါ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

“သူတို့ဟာ ငါ့အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပြီ၊ ငါ့တယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ”

ကျင်းကြိုးခက် စိုးရိမ်စိတ်များဝင်လာသည်။

သူ၏ ပင်ကိုယ်စိတ်ရင်းလည်း ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“တစ်နေရာရာကို လှည့်စားခေါ်သွားပြီး နှုတ်ပိတ်ပစ်မဖြစ်မယ်”

ကျားနက်တို့သည် ယခင်က သူ့ထက်ပို၍ တိုက်ခိုက်ရေး ကျွမ်းကျင်ခဲ့ကြလေသည်။

ယခုအချိန်တွင် သူ ကျားနက်တို့အား မှုစရာ မလိုတော့ပြန် နောက်ကြောင်း အေးစေဖို့နှုတ်ပိတ်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“မီးခဲ...မင်း ကောင်းစွာနေပြီ ဆိုတော့ ငါတို့ကိုလဲ မသားသင့်ဘူး၊ ငါတို့ ဆရာကျားရှိဟာ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းကြောင့် သေသွားရတာ၊ ဒီကိစ္စကိုလဲ မေ့ပစ်လိုက်လို့ ဘူးဘူး၊ ခုချိန်မှာ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်ကို ဆုံးမဖို့ အခွင့်အရေးရနေပြီ၊ သူတို့က မင်းကို ယုံကြည်စိတ်ချနေကြပြီလား”

ကျားနက်၏ စကားသံ လပ်မိထွက်ပေါ်လာသောအခါ ကျင်းကြိုးခက်၏ နဖူးပေါ်၌ ချွေးများ စိုရွဲလာလေတော့သည်။

ကျားနက်တို့ကို နှုတ်ပိတ်ပစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်သည် နှိုင်းနိုင်မာလာသည်။

“မြို့ထဲမှာ ကျုပ်ကိုသိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ တော်ကြာကြာ စကားပြောလို့မကောင်းဘူး၊ လူရှင်းတဲ့ မြို့ပြင်ကိုသွားပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်”

“ကောင်းသားဘဲ သွားရအောင်”

ချက်ချင်းသဘောတူလေသည်။

ကျင်းကြိုးခက်က ထိုင်ရာမှထရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်...

ရုတ်တရက်....

အတွေးတစ်ခုက သူ၏ဦးခေါင်းထဲ ဝင်ရောက်လာ၏။

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း၌ သူ၏ဘဝသည် ဒုတိယသခင်လေး အဖြစ် ထည်ဝါစွာရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုအဆင့်အတန်းထက် ဘယ်သောအခါမှ ပိုလာမည်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်းစန်းဖုံးတို့ ဇနီးမောင်နှံ မရှိတော့သည့် နောက်ပိုင်းတွင် ကျင်းကျားရိုက ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်လာလေသည်။

ကျင်းကျားရို အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီး သားသမီးများ မွေးဖွားလာခဲ့လျှင် ထိုကလေးများကပင် ကျင်းကျားရို၏ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံကြရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

အခြေအနေမဲ့ လူပေလူတေလေးဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မွေးစားသားဟူ၍လည်းကောင်း ကျင်းကျားရိုက တုန်လှုပ်လာသည်။

“ငါ မျှော်လင့်ထားတဲ့ဘဝမျိုး ဘယ်တော့မှ ရနိုင်မှာ မဟုတ်ပါလား။”

စိတ်ပျက်အားငယ်မှုများ၏ နောက်ကွယ်တွင် မနားမရှူစိမ့်ခြင်းနှင့်အတူ မုန်းတီးမှုများ ရှိနေသည်။

“ငါ မျှော်လင့်တဲ့ဘဝမျိုး ဘာကြောင့် မရနိုင်ရမှာလဲ သူ့လိုလားတောင့်တသော ဘဝမျိုး ပိုင်ဆိုင်လိုသည့် ဆိုပါလျှင်....

ကျင်းကျားရိုခက်အတွေး ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ကျားနက်အား နှုတ်ပိတ်ပစ်မည့် အစီအစဉ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။

ကျားနက်သာမက ကျန်အဖော်သုံးယောက်ကိုပါ ရွှေ့လိုလာသည်။

သူ့တွင် ကြီးမားသော အကြံအစည်ရှိနေပြီး အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ကျားနက်တို့အားအသုံးချ၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

“လူသန်ကြီးတို့ကိုပါ ခေါ်လိုက်ပါ။ လူစုံရင် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်မနေဘဲ တစ်နေရာရာမှာ လျှို့ဝှက်နေကြပါ။ လိုအပ်တာ မှန်သမျှ ကျုပ်ကူညီထောက်ပံ့သွားမယ်။ ကဲ... ကျန်တာတွေဆက်ပြီး ဆွေးနွေးကြရအောင် သွားကြစို့။”

ကျင်းကျားရိုက စားသောက်ခ ကျသင့်ငွေပေးချေပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားလျှင် ကျားနက်လည်း ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

ကျားနက်နှင့်တွေ့ခဲ့ပြီး ကြယ်တန်းဂိုဏ်းသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသောအခါ ကျင်းကြိုးခက်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလိုမလဲ ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

ကျားနက်တို့အား ဝှက်ဖဲတပ်ချုပ်အဖြစ် ထားရှိရင်း သူ၏ မဟာအကြံအစည်ကို တစ်ချိန်ချိန်၌ အကောင် အထည် ဖော်ရန် ကြံစည်ခဲ့လေသည်။

မကောင်းသောအကြံသည် ယခုမှမဟုတ် ဟိုအရင်ကပင် ရှိနေခဲ့သည်ကို သူသာအသိဆုံးဖြစ်လေသည်။

ကျင်းကြိုးခက် ကြယ်တန်းဂိုဏ်းသို့ ရောက်ရှိလာသော အခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်ဟု သဘိ ပြုမိလိုက်လေသည်။

“ဂိုဏ်းသားတွေ ပျားသီးပျားယာနဲ့ သွားလာလှုပ်ရှား နေပုံထောက်ရင် ထူးခြားမှုတစ်ခုခုရှိနေပြီ”

ထုနှင့်ကျားနက် တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းကို သိသွား၍လော....

ကျင်းကြိုးခက်မှာ ရှေ့ဆက်သွားသွားရန်ပင် မဝံ့မခဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်...

“သခင်လေး ရောက်လာပြီ”

စကားသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

ထိုလူမှာလူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အသက်သုံးဆယ် နီးသည်။

ကျင်းကြိုးခက်၏အနီးကပ်ကိုယ်ရံတော်များအဖြစ်တာဝန် ထမ်းဆောင်ရသည့် ‘ထင်းယု’ဆိုသူ ဖြစ်သည်။

ထင်းယုနှင့်ညီအစ်ကိုဖြစ်သော ‘ထင်းဖုံး’သည် လည်းကောင်း၊ ဝမ်းကိုနှင့် ချင်းခေဆိုသူတို့သည် လည်းကောင်း နောင်တစ်ချိန်တွင် ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်လာမည့် လက်ရုံးကိုယ်ရံ ဘော်များအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်ရန် ဂိုဏ်းချုပ် ကျင်းစန်းဖုံးက အမြော်အမြင်ကြီးစွာဖြင့် ယခုကတည်းက ဦးစွဲ ဖျိုးထောင်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

“သခင်လေးကို ကျုပ်တို့လိုက်ရှာနေကြတာ အထည် ဆိုင်ကိုတောင် ရောက်ခဲ့ပါတယ်”

ထင်းယု၏စကားကြောင့် ကျင်းကြိုးခက် မျက်နှာပျက် သွားလေသည်။

“ကျုပ်...ကျုပ်က....”

ဆင်ခြေပေးရန် ကြံရွယ်စေလိုလည်း မည်သို့ပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထင်းယုက ထပ်မံဦးညွတ်လိုက်သည်။

“မေ့ကွားတောင်က သူတို့သမီးလောင်းဟာ မေ့ဖျက် သင့်က အချိန်အစောကြီး ရောက်လာတာကြောင့် ညွှန်ခံဖို့

ပြင်ဆင်ရင်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ အလုပ်များနေကြပါဘယ်၊ ခုချိန်မှာ မိသားစုဝင်တွေ လူစုံတက်စုံရှိရလေအောင် သခင်လေးကို စောင့်မျှော်နေကြပါတယ်”

ထိုစကားကြားလိုက်ရတော့မှ ကျင်းကြိုးခက်၏ ရင်ထဲမှ အပူလုံးကြီး ကျသွားလေသည်။

လူ၏အကြောင်းကို မသိဘဲ သတ္တိသမီးလောင်း စောစီးစွာ ရောက်လာခြင်းကြောင့်၊ ဗျာချားနေကြခြင်း ဖြစ်ရကား ကျင်းကြိုးခက် ရယ်မောမိလိုက်လေသည်။

“လက်စသတ်တော့ ကျွန်တော် ရဲ့ မရီးတော် ရောက်လာတာကိုး၊ ကောင်းမပါပြီဗျာ၊ ဟွန်တော်ခုချက်ချင်းသွားပြီး ဝါရဝပြုလိုက်ပါဗယ်”

ကိုယ်ရံတော် ထင်းယုအား နှုတ်ဆက်ကာ ခပ်တည်တည်ပင် ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

“ကြမ္မာဆိုးအငြိုးနှင့်လာ”

ကျင်းကြိုးခက်သည် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း၏အဆောက်အအုံကြီးအတွင်းသို့ လှမ်းမိလိုက်သည်နှင့် မွှေးစားမိခင် လင်းလင်းက ကြိုဆိုလာပါသည်။

“သားလေး၊ အချိန်မီပြန်ရောက်လာလို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ မေဖေကတောင် လိုက်ရှာခိုင်းမိသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်မေမေ၊ သားလဲအထည်ဆိုင်ကိုသွားရင်းလမ်းတစ်ဝက်မှာပဲ လိုက်ရှာနေကြတဲ့သတင်းကြားလို့ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့တာ၊ သားရဲ့ မရီးလောင်းရောက်နေတယ်ဆို”

ကျင်းကြိုးခက်က အလိုက်သင့်ကလေးပြောရင်း သူ၏အဖြစ်မှန်ကို ဖုံးကွယ်လိုက်လေသည်။

သူ့အကြောင်း မည်သူ့မျှမရှိပီမီသလို လင်းလင်းလည်း မရှိပီမီပါချေ။

“သားရဲ့မနီးလောင်းက မေမေတို့ ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားကြသလို ချိန်းတဲ့ရက်မှာ လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘဲ တောင်းပန်စကားပြောရင်း ကြိုတင်လာခဲ့တာ၊ ငြုန်းစားကြီးရောက်လာတော့ မေမေတို့ ဈာန်များသွားရတာပေါ့”

လင်းလင်း ရယ်မောလိုက်သလို ကျင်းကြိုးခက်လည်းရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မေမေရယ်၊ သားလဲမနီးလောင်းကိုကြည့်ချင်လို့ ချက်ချင်း ပြန်ခပြေးလာခဲ့တာပါ။ အခု ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ညှော်ခန်းထဲမှာ သားအစ်ကိုနဲ့အဖေတို့ညှော်ခန်းကြဲဘယ်လား... သား မေမေနဲ့လိုက်ခဲ့”

လင်းလင်းသည် ကျင်းကြိုးခက်၏လက်ကိုဆွဲကာ ခေါ်သွားလေသည်။

ကျင်းကြိုးခက် သိုက်သွားပြီး ညှော်ခန်းအတွင်းသို့ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် ညှော်သံများ ရောက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ဂိုဏ်းချုပ်ကျင်းစန်းဖိုးနှင့် သားဖြစ်သူ ကျင်းကျားဒီတို့က ညှော်ခန်းကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျင်းကြိုးခက်ကိုမြင်လျှင် ကျင်းကျားရိုက် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ညီလေး ကျင်းကြိုးခက်၊ ဟောဒီမှာ မေမေနီးလောင်းကို လာပြီးဂါရဝပြုလိုက်ပါဦး”

သူ၏စကားကြောင့် အဖြူရောင်ဝတ်ထားသော မိန်းကလေးက လှည့်ကြည့်လာ၏။

ဤတွင် နတ်မိမယ်အလား ချောစရာလှပသည့် မျက်နှာလေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟာ....”

ကျင်းကြိုးခက် လှူတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်ပြီး ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

အကြောင်းမှာ ထိုမိန်းကလေးသည် ပန်းဈေး၌တွေ့ခဲ့ရသော မိန်းမချောလေးဖြစ်နေခြင်းကြောင့်တည်း။

ထိုမိန်းကလေးသည်ပင် ကျင်းကျားရို၏ ဇနီးလောင်း (ဝါ) သူ၏မနီးလောင်း ဖြစ်နေတော့သည်။

ကျင်းကြိုးခက်ဘဝသည် ကြမ္မာမန်တိုင်း တိုက်ခတ်ပြီး တစ်စစီနင်းခခြေဖျက်ဆီးခြင်း ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ရှိနေပါတော့သည်။

မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိသေးခင်ကပင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ တွေ့ရရှိမှုဖြင့်ပင် ဘာတစ်သက်တာအတွက် စွဲလမ်းမိခဲ့သော မိန်းမချောလေးသည် မရိုးခလောင်း ဖြစ်နေသည်။

နာကြည်းမှုများကို ဖုံးလွှဲထားသော နှလုံးသားသည် အေးစက်မာကျောသွားခဲ့သလို ရက်စက်ခြင်း၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်းများ အမြစ်ဘွယ်ခဲ့ပြီး အလွန်ဟန်ဆောင်ကောင်းသူဖြစ်ခဲ့သော ကျင်းကြိုးခက်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲမိန်းမချောလေး တစ်ယောက်အား သံယောဇဉ် ဖြစ်မိခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုမိန်းကလေးအား သူ့ဘယ်တော့မှ ရရှိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်ရာထူးသည်လည်းကောင်း၊ မိန်းမချောလေးသည်လည်းကောင်း၊ ကျင်းစန်းဖုံး၏ သားအရင်းဖြစ်သည့် ကျင်းကျားရီအတွက် ဖြစ်နေသည်။

ဤတွင် ကျင်းကြိုးခက်၏ပင်ကိုယ်စရိုက်မှန် ပေါ်လွင်လာလေတော့သည်။

ဦးနှစ်တွင် ပန်းပင်များ စိုက်ပျိုးရောင်းချသော ပန်းခြံတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ထိုပန်းခြံပိုင်ရှင်မှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုအချိန်၌ အရွယ်ကောင်းသော လူလေးယောက် ပိုင်ရှင်များဖြစ်လာကြသည်။

ပန်းခြံပိုင်ရှင်သည် ဈေးကောင်းရသဖြင့် သူ၏ပန်းခြံကို ရောင်းချကာ အရပ်တစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ပိုင်ရှင်အစစ်ဖြစ်သော လူရွယ်လေးယောက်သည် ပန်းခြံပိုင်ရှင်ကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့၏ဘဝကို ပန်းခြံထဲ၌ပင် မြှုပ်နှံထားကြသည်။ အများကလည်း သူတို့အား ပန်းစိုက်ပျိုးရောင်းချသူများအဖြစ် လက်ခံလာကြသည်။

အကယ်၍....

ထိုပန်းခြံအား အမှန်တကယ်ဝယ်ယူလိုက်သူမှာ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းမှ ဒုတိယသခင်လေး ကျင်းကြိုးခက် ဖြစ်နေသည်ကို သိနိုင်ကြမည် ဆိုပါလျှင်....

ပန်းခြံထဲ၌ ဇာတ်မြှုပ်နေသူ လေးယောက်မှာ တစ်ချိန်က မှော်ဆရာကျူးရှိ၏ ကြေးစားလူသတ်သမား လေးယောက် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်ကို သိနိုင်ကြမည်ဆိုပါလျှင်....

ကျင်းကြုံးခက်သည် သူ၏ ရင်လဲမှ အကြံအစည်ကို ကကောင်အထည်ဖော်ရန် စတင်စီစဉ်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပန်းရန်များဖြင့် မွှေးကြိုင်နေသည့် ပန်းခြံအတွင်း၌ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေသည်။

ယနေ့ ကျင်းကြုံးခက်သည် ထိုအိမ်ကလေးသို့ လျှို့ဝှက်စွာ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး ကျားနက်တို့နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့လေသည်။

ငါးယောက်သား စားပွဲတစ်လုံး၌ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ကျင်းကြုံးခက်သည် တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကျားနက်တို့အား ဝေကြည့်လိုက်ပြီး ပြတ်သားသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းကို ဆုံးမဖို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ အစီအစဉ်တွေလဲ လုပ်ထားပြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့အကြံအစည် ပြည့်ဝအောင်မြင်ဖို့အတွက် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သွားရမှာမို့ အချိန်ယူရလိမ့်မယ်”

ကျားနက်တို့ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဆယ်နှစ်လောက် စောင့်ရှုမယ်ဆိုရင်လဲ ဘာနိုင်ပါတယ်”

ကျန်လူများကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

ကျင်းကြုံးခက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အနည်းဆုံးဆယ်နှစ်လောက်တော့ စောင့်လိမ့်မယ်”

မိမိ၏ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ရေးအတွက် ကျင်းကြုံးခက်သည် စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေမည့်သူ ဖြစ်ပေအာသည်။

ဗျားမကြာမီ....

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း၌ သခင်လေးကျင်းကျားရီနှင့် မေတူးဆောင်သခင်မလေးကျားရွယ်တို့၏ မင်္ဂလာပွဲကို ခြံမြဲခြံမြဲသံသင်နဲ့ကျင်းပခဲ့လေသည်။

ကျင်းကြုံးခက်သည် သတို့သားအရန်အဖြစ် ပါဝင်ဆင်နွှဲသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူအတွက် ပျော်မဆုံး တပြုံးပြုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျင်းကြိုးခတ်သည် အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ မင်္ဂလာကိစ္စကို အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ခွဲသည်ဟု အားလုံး ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။

မင်္ဂလာပွဲတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကျင်းစန်းဖုံးက မကြာမီအချိန်အတွင်း ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်ရာထူးအား ကျင်းကျားရံကို ဖွဲ့ပြောင်းပေးအပ်မည်ဟု လူသိရှင်ကြား လုတ်ဖော်ကြေညာခဲ့လေသည်။

“ အကြံတော်ဟော ”

အစ်နှစ်၊

အစ်နှစ်ဟူသောအချိန်သည် အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်ကင် လျင်မြန်စွာကုန်ဆုံးသွားသည် ထင်ရလေသည်။

ကျင်းကျားရံနှင့် ကျူးရွယ်တို့လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်အကြာ ကျင်းစန်းဖုံးသည် ရှေ့ဖက်ဖြင့် လက်ခမ်းကာ သိုင်းကမ္ပ အနားယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း၏ ကိစ္စအဝဝသို့ ကျင်းကျားရံက တာဆာဆောင်ရွက်နိုင်ပြီဟု ယုံကြည်ခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်

ကျင်းကျားရံအား ကျင်းကြိုးခတ်က အနီးကပ် ဣပညီအိုလိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်ထားသည်။
သို့ဖြင့်....

ကျင်းစန်းဖုံးသည် ကျင်းကျားရီနှင့် ကျင်းကြုံးခက်
အား ခေယုကာ တိုင်ပင်ပြီးလျှင် သိုင်းလောက၌ ကြေညာ
ချက်ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။

ကျင်းစန်းဖုံး အနားယူလိုက်သောအခါ ကျင်းကျား
ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်လာသည်။

ကျင်းကျားရီသည် ဖခင်၏ခြေရာကိုနင်းကာ ကြယ်တံ
ဂိုဏ်းကို ဆက်၍ဦးဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

တစ်ဖက်မှလည်းဇနီးသည်ကျူးရွယ်နှင့် ပျော်ရွှင်ချမ်း
သော အိမ်ထောင်ရေးကိုတည်ဆောက်ရင်း ချစ်စရာကော
သော ကျင်းကျင်းဆိုသည့် သမီးလေးတစ်ယောက် ရရှိခဲ့
သည်။

မြို့စွန်ပန်းခြံအတွင်း၌ ပန်းပင်များ ပိုမိုများပြားလာ
ခြင်းအပြင်ဘက်မှကြည့်လျှင် ခြံပိုင်ရှင်၏အိမ်ကလေးက
မတွေ့မမြင်နိုင်တော့အောင် ဖြစ်ရလေသည်။

အိသို့ဖြစ်နေသည်ကိုပင် ကျင်းကြုံးခက်က အကြိုက်တွေ့
တော့သည်။

ပန်းခြံသို့သူရောက်လာသောအခါ ပန်းပင်များကအလိုလို
ပွက်ထားသကဲ့သို့ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျားနက်တို့ လူစုသည် ကျင်းကြုံးခက်ကို အကဲခတ်
ညှိနေကြသည်။

ထခုအချိန်၌ ကျင်းကြုံးခက်သည် မည်သူမျှတင်မြောက်
မလိုဘဲ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ပမာ ရှိနေချေပြီ။

ကျင်းကြုံးခက်ကလည်း အားလုံးကို ဝေကြည့်ပြီးမှ
ခွက်သောလေသံဖြင့် စကားဆိုလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ တာမှလုပ်စရာမလိုဘဲ ပထမအဆင့်ကိုအောင်
သွားပါပြီ။ ကျင်းစန်းဖုံးဟာ ကျင်းကျားရီကို ဂိုဏ်းချုပ်
လွှဲပြောင်းပေးအပ်ပြီး သိုင်းလောကက အနားယူ
ချေ့ ခါဏာ ကျုပ်တို့ စောင့်ဆိုင်းနိုင်တဲ့ အကျိုးကြောင့်
ပဲ”

အမှန်တော့ ကျင်းစန်းဖုံးသည် သိုင်းလောကမှစောစီးစွာ
အယူသွားခြင်းမာ ကျင်းကြုံးခက်၏ စွမ်းဆောင်နိုင်မှု
တင့်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကျင်းကြိုးခက်သည် ဘယ်သောအခါမှ ဝိုင်းချုပ်
လာနိုင်မည် မဟုတ်သော်လည်း ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းနှင့်
သက်သော ကိစ္စအဝဝကို အားကြီးမာန်တက် ဆောင်ရွက်
ခဲ့သည်။

နေရာတကာ မျက်နှာလွဲထားနိုင်သည်အထိ ရှိလာ
အခါ ကျင်းကျားရီဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်လာလျှင် အနီးကပ် တွေ့
ပုံပိုးပေးမည့်သူ ရှိနေပြီဟူ၍ ကျင်းစန်းပုံးကို ဇနီးမောင်
စိတ်ချလာကြလေသည်။

ကျင်းကျားရီနှင့်ကျင်းကြိုးခက်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
စည်းလုံးညီညွတ်နေခြင်းကြောင့် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းကို တာ
ယူနိုင်မည့်အပြင် တိုးတက်ထွန်းကားအောင် စွမ်းဆောင်
လိမ့်မည်ဟူ၍ ယုံကြည်လေသောအခါ ကျင်းစန်းပုံး
သိုင်းလောကမှအနားယူဖို့အရေး နှောင့်နှေးစရာမလိုဘဲ
ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ထိုသို့ဖြစ်လာခဲ့လေအောင် ကျင်းကြိုးခက်က ကြိုး
ခဲခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုကား မည်သူမျှ ရိပ်ခိန်ကြံလိမ့်
မဟုတ်ပေ။

ကျင်းကြိုးခက်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျင်းစန်းပုံးတို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း
ကျင်းကျားရီနဲ့ လွဲပြီးတဲ့နောက် တရားသာဓနာ ပွား

အားထုတ်ဖို့ နှိုတော့တာမို့ သူတို့ဟာ တရားအားလေးဖို့
ကြာကော ခရီးထွက်ကြလိမ့်မယ်”

ကျားနက်က အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းကိုဖြုန်းဖို့ ကျင်းကျားရီကို
ငြင်းပစ်ဖို့ပဲ လိုတော့တာပေါ့”

ကျင်းကြိုးခက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

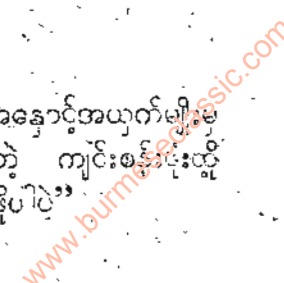
“ကျင်းကျားရီကို ရှင်းရမယ်အချိန် မရောက်သေးပါဘူး။
နိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လုပ်ကိုင်ဆောင်
ရွက်ဆွားရလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ပြောထားပြီးပါပြီ”

လူသန်ကြီးဝါးပင်က မေးလာလေသည်။

“မီးခဲ...မင်းရဲ့သဘောထားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော
နိုင် ကောင်းပေ”

ကျင်းကြိုးခက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်သဘောကတော့ ဘယ်လို အနှောင့်အယှက်မျိုးမှ
မရှိတော့ဘူးလို့ ယုံကြည်စိတ်ချနေကြတဲ့ ကျင်းစန်းပုံးတို့
ဇနီးမောင်နှံကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ပါပဲ”

ကျေးဇူးရှင် မွေးစားမိဘများအပေါ် မကောင်းကြံစား
ကိစ္စအားသွေးအေးအေးဖြင့် ပြောပြလိုက်လေသည်။

ကျင်းကြုံးခက်သည် ကျေးဇူးတရားကို နားမလည်သော
သစ္စာမဲ့သူ၊ ကောက်ကျစ်သူ၊ ကျေးဇူးကန်းသူ ဖြစ်လာ
လေသည်။

ကျေးဇူးရှင် ကျင်းစန်းဖုံးဘို့ ဇနီးမောင်နှံအား ချစ်
ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် အခွင့်အရေး ရရှိနိုင်ရန် သုံးနှစ်
တိတိ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆင်ကြုံကြံနေသော ကျင်းကြုံးခက်အတွက်
အခွင့်အရေးတစ်ခု ရရှိခဲ့လေတော့သည်။

မိုးဥတု ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၍ မိုးမြိုင်မြိုင် ရွာသွန်း
နေပြီဖြစ်ပါသည်။

ယခင်နှစ်များက မိုးကာလတွင် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း၌ပင်
အနားယူကာ ဘယ်ကိုမှမသွားကြသော ကျင်းစန်းဖုံးဘို့ ဇနီး
မောင်နှံသည် ယခုနှစ်တွင် မြောက်ပိုင်းတောင်ပေါ်ဒေသမှ
ထင်ရှားသော ဘု ကျောင်းတစ်ခုသို့ သွားရောက်လည်ပတ်
ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့၏ ခရီးစဉ်အတွက် လိုအပ်သည့် ကိစ္စအဝဝကို
ကျင်းကြုံးခက်ကပင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရလေသည်။

ပန်းခြံအတွင်းရှိ အိမ်ကလေးသို့ ကျင်းကြုံးခက် ရောက်ရှိ
လာပြန်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ကျားနက်တို့သည် ကျင်းကြုံးခက်တို့ကို တစ်ကြိမ်ထက်
တစ်ကြိမ် ပို၍အံ့ဩလာကြသည်။ စိုးရွံ့လာကြသည်။ လေး
စားလာကြလေသည်။

“ကျင်းစန်းဖုံးတို့ ဇနီးမောင်နှံ မြောက်ပိုင်းဒေသကို ခရီးထွက်သွားကြပြီ”

ထိုစကားသည် ကျားနက်တို့အတွက် မင်္ဂလာစကားပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျင်းကြိုးခက်က မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်...ဒီပန်းခြံကို ဘာကြောင့် ဝယ်လိုက်ရသလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျားထို့သိသလား”

လူဝကြီး ဝေးပင် ဖယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ဒီနေရာမှာခိုအောင်းနေနိုင်ဖို့ကလွဲပြီး တခြား ဘာများ ရှိဦးမှာလဲ”

ကျင်းကြိုးခက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှိပါသေးတယ်ဗျာ”

“ဘာကူ...”

“ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာခိုအောင်း နေနိုင်ကြဖို့အပြင် တခြား ရည်ရွယ်ချက် ရှိပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ခင်ဗျားတို့ကို ပန်းပင်တွေ စိုက်ခင်းခဲ့တာပေါ့”

လူဝကြီး ဝေးပင်က နားမလည်နိုင်သည့် စာအားဖြင့် ကျင်းကြိုးခက်အား ကြည့်လိုက်လေသည်။

သွေးအေးဟန်စန်းနှင့်သံမဏိဝမ်းအင်းတို့ကလည်းအခြေ အနေကို စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။

ကျင်းကြိုးခက်သည် ကြောက်စရာကောင်းသူ ဖြစ်သည့် အပြင် နားလည်ရက်သော ပဟေဠိဆန်သူ ဖြစ်ကြောင်း လည်း ပို၍သိရှိလာကြလေသည်။

ကျင်းကြိုးခက်က တည်ကြည့်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီပန်းခြံထဲမှာ ကျုပ်တို့ခိုခင်းထားတဲ့ ပန်းတချို့ဟာ ဆေးဘက်ဖစ်နေတယ်။ ဒီပန်းပင်တွေရဲ့ ဝတ်မှုန်တွေကို ဆန်ကျင်ဘက်ဆေးဝါးတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်လိုက်ရင် အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဆိပ်တစ်မျိုးအဖြစ် ပြောင်းလဲ သွားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိထားလို့ပဲ”

ကျားနက်ဆင်ကူးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်၍ လိုက်ကြ၏။

ကျင်းကြိုးခက်က ဆက်ပြောသည်။

“ပန်းဝတ်မှုန်အဆိပ်ဟာ လူထက်တိရစ္ဆာန်တွေကိုပိုပြီး ချက်ပေးနိုင်တယ်။ အဆိပ်မီးသွားရင်တောင် အဆိပ်ရဲ့အစွမ်း

သတ္တိဟာ ချက်ချင်း မသိသာဘဲ တဖြည်းဖြည်းမှ ပေါ်လာတတ်စာယ်”

သွေးအေး ဟန်စန်းက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလေသည်။

“ကျင်းစင်းဖုံးတို့ကို လုပ်ကြံရမယ့်ကိစ္စပဲ၊ သူတို့ဟာ တိရစ္ဆာန်တွေမှ မဟုတ်ဘဲ”

ကျင်းကြိုးခက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က သူတို့စီးနင်းလိုက်သွားတဲ့ မြင်းလည်းမှာ အသုံးပြုမယ့်မြင်းတွေကို ပန်းဝတ်မှုန်အဆိပ် တိုက်ကျွေးလိုက်ပါတယ်”

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသို့ပြုလုပ်လိုက်သည်ကို မည်သူမျှ နားမလည်နိုင်ကြပါချေ။

ကျင်းကြိုးခက်က အကြောင်းမရှိဘဲ အချိန်ပေးပြီးစောင့်ဆိုင်းနေမည်မဟုတ်။ ဆိုသို့ပြုလုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟုကား ယုံကြည်ထားကြလေသည်။

ကျင်းကြိုးခက်၏ ကေးကြောင့် အားလုံးရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ခုလို မိုးရာသီမှာ မြောက်ပိုင်းတောင်ပေါ်လမ်းတွေဟာ အတော်ဆိုးရွားတဲ့ အခြေအနေရှိပါတယ်။ တောင်ပြိုကျတာ

တွေ၊ လမ်းချော်တာတွေ၊ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်တွေနဲ့ ပြည့်လွန်းနေတယ်။ တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်း ခရီးနှင့်နေတန်းအဆိပ်မိနေတဲ့မြင်းတွေဟာ ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ ဖောက်ပြန်သွားကြမယ်ဆိုရင် ကျင်းစင်းဖုံးတို့ကို ဘယ်သူကမှ ကယ်နိုင်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သံမဏိဝမ်းအင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“မြောက်ပိုင်းတောင်တန်းတွေဟာ မြင့်မားမတ်စောက်လှတယ်။ မိုးရေတွေနဲ့ လမ်းချော်နေတဲ့တောင်ပေါ်လမ်းမှာ ခရီးသွားရင်း မြင်းတွေကစိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး ကဆုန်ပေါက်လို့ကတော့ မြင်းလည်းကို လမ်းဘေးချောက်နှက်ကြီးတွေထဲကို ဆွဲချလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာပဲ”

လူသန်ကြီးဝါးပင် ကျေနပ်သွားသည်။

“ချောက်ထဲရောက်သွားမှတော့ ကျင်းစင်းဖုံးတို့ ဇနီးမောင်နှံ အရိုးအသားရှာမရအောင် စိစိညက်ညက်ကြေသွားမှာပဲ”

ကျင်းကြိုးခက်က မရယ်မပြုံး မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့်ပင် ရှိနေပါသည်။

ကျင်းဖုံးစန်းတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် သူ့အား မွေးစားခဲ့ကြသော ကျေးဇူးရှင်များဖြစ်ရကား သွေးလွှက်သံယိုတိုက်ပဲ့

ဆင်နွှဲခြင်းမပြုဘဲ အလွန်ပိုရိသေသပ်ခေတ် နည်းလမ်းဖြင့် ဖယ်
ရှားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အခြားသော အကြောင်းတစ်ခုခုဖြင့် ကျင်းစန်းဖုံးတို့ကို
ရောက်ခဲ့ကြလျှင် ကျင်းကျားဒီဒီ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းသားများ
အပါအဝင် သိုင်းလောကမှမိတ်ဆွေများက ခေါင်းသောင်
လာကြမည်ဖြစ်ရာ သိသကဲ့သို့ နေလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ကျားနက်ဆင့်ကူးက ကျင်းကြိုးခက်အား စိုက်ကြည့်ကာ
မေးလိုက်လေသည်။

“ကျင်းကြိုးခက်၊ မင်းက ကျုပ်တို့ကိုခေါ်ပြီး ဒီမှာနေ
ခိုင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းကိုဆုံးမဖို့ မင်းဘာသာ
စီစဉ်လုပ်ကိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ကို ဘာမှမတိုင်ပင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့
က တစ်ခုမှမလုပ်လိုက်ရဘူး၊ ဒါက ဘာသဘောလဲဆိုတာ
ရှင်းပြမှဖြစ်မယ်”

သွေးအေးဟန်စန်းက ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့က မျက်သွည့်ပွဲမှာကြည့်နေတဲ့ ပရိ
သတ်တွေ မပြစ်ချင်ဘူး”

ကျင်းကြိုးခက် ရယ်မောလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါကျွ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ ပရိသတ်မဟုတ်ပါဘူး၊
ကျင်းစန်းဖုံးကိုလုပ်ကြံဖို့ ပန်းဝတ်မှုန်အဆိပ်ရအောင် ပန်းပင်

တို့ စိုက်ပျိုးခင်းတဲ့နေရာမှာ ပါဝင်ခဲ့ကြသလို ကျုပ်ဟာ ကြယ်
တံခွန်ဂိုဏ်းက ထွက်လို့မရတဲ့အချိန်မှာ လုပ်စရာရှိတဲ့အခါ
ထုတ်ပေးခဲ့ကြတာပဲ၊ ကျုပ်ပြောပြီးပါပေကာ အချိန်လ
မယ်၊ စိတ်ရှည်ရမယ်ဆိုတာလေ၊ ကျင်းစန်းဖုံးအလှည့်ပြီးရင်
ကျင်းကျားရဲ့အလှည့် ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

ကျင်းကြိုးခက်၏အသံ အေးစိခိုလာသည်။

“ကျင်းကျားရဲ့ကို ရှင်းပြီးလို့ ကျုပ်က ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း
ကျုပ်ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ဟာ ကျုပ်ရဲ့အားကိုးရတဲ့ဌာန
များတွေ ဖြစ်လာကြမှာပဲ၊ ဒီတော့မှ အတိုးချပြီးခေတ်ရွက်
ကြတာပေါ့”

သု၏စကားအဆုံးတွင် အေးလုံးပါးစပ်အပေးပေးသား
ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

“ကျားရဲကဲကြမ္မာမရိုးသာ”

လှမ်းလှမ်းတောက်ကျော်ကြားသော ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း
မမျှော်လင့်သောကြမ္မာဆိုး ကျရောက်လာလေသည်။
မြောက်ပိုင်း တောင်တန်းဒေသသို့ ခရီးထွက်သွားသော
ကျားစန်းပုံးတို့ ဇနီးဘောင်နှုမာ တောင်ပေါ်တွင် မြင်း
ညှိုးတိမ်းမှောက်ပြီး ချောက်ထဲကုကာ သေဆုံးသွားကြ
လေသည်။

ကျားစန်းပုံးတို့ သေဆုံးသွားကြသဖြင့် ကျင်းကျားမိမိ
သာကံတည်ရာမရ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

မိဘများအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲလွန်းသဖြင့် အရက်ကို
ဖော်ပြခဲ့သည့် ကျင်းကျားရိုက် အရက်အိုးထဲ ခေါင်းစိုက်
သောကြောင့် အသုဘကိစ္စအဝဝနှင့် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း၏

၁၃၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း(ပ) ❀ ၁၃၁

ကိစ္စအဝဝကို ကျင်းကြိုးခက်ကပင် တာဝန်ယူ၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရလေသည်။

ဤတွင် ကျင်းကြိုးခက်သည် အများ၏ အထင်ကြီးလေးစားစရာ ဖြစ်လာခဲ့လေတော့သည်။

ကျင်းကျားရိက အရက်သမားလုံးလုံးကြီး ဖြစ်သွားပြီး ကျင်းကြိုးခက်က ဂိုဏ်းချုပ်ပမာဖြစ်လာခဲ့ပြီး ဘစ်နှစ်ခန့် အကြာမှာပင် ကျင်းကျားရီသည် အရက်အမူးလွန်ကာ ရေကန်ထဲပြုတ်ကျ သေဆုံးသွားခဲ့ပြန်လေတော့သည်။

ကျင်းစန်းဖုံးတို့ ဇနီးမောင်နှံ ကွယ်လွန်သွားသလို ကျင်းကျားရီလည်း သေဆုံးသွားသောအခါ ကျင်းကြိုးခက်မှာ အလိုလို ဂိုဏ်းချုပ်ရာထူး ရရှိပြီး သား ဖြစ်သွားသော့သည်။

ကျင်းကျားရီ သေဆုံးသွားရသည့်ကိစ္စမှာ ကျင်းကြိုးခက်၏ လက်ချက်ပင် ဖြစ်သည်။

အတားအဆီးများကို ဖယ်ရှားပြီး ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်လာလေသောကြောင့် ကျင်းကြိုးခက်၏ ရည်ရွယ်ချက်များ ပြည့်ဝသွားပြီဆိုနိုင်၏။

သို့သော် ကျင်းကြိုးခက်၏ဆန္ဒများ ပြည့်ဝနိုင်ခြင်း မရှိဘဲ သေပါ။

သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုထဲမြောက်အောင်မြင်ခြင်းမရှိဘဲ သေဆုံးနေသေး၏။

ထိုရည်ရွယ်ချက်မှာ သူ့စွဲလမ်းမိသော ကျူးရွယ်အား နှိပ်ပိတ်နိုင်ရေး ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျင်းကြိုးခက်နှင့် ကျားနက်ဆင်ကူးတို့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြပြီး ပါးနှစ်အကြာတွင် ကျင်းကြိုးခက်မှာ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်လာခြင်းပင်။

၁၃၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်လာပြီးနောက် တစ်နှစ်အကြာတွင် ကျားနက်ဆင့်ကူးတို့လူစုသည် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း၌ ရာထူးအသီးသီး ရရှိလာကြလေတော့သည်။

သိုးနှစ်....

ရာသီစက်ဝန်းလည်ပတ်၍ ကျင်းကျားရီ သေဆုံးသွားခဲ့သည်မှာ သိုးနှစ်တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ကျူးရွယ်သည် သမီးလေး ကျင်းကျင်းကို လက်တွဲကာ ကျင်းကျားရီ၏ အုတ်ဂူ၌ သွားရောက်ဂါရဝပြုခဲ့လေသည်။

တောက်ပသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေးချမ်းငြိမ်သက်နေ၏။

သေဆုံးသွားပြီး သူတို့၏ လဲလျောင်းရာနေရာသည် ပူပူသောကများငြိမ်း၍ အေးချမ်းနေသည်မဟုတ်လား။

ကျူးရွယ်သည် ကျင်းကျားရီ၏ အုတ်ဂူပေါ်၌ အောင်စံနန်းများ ကြွလှိုက်ပြီး ဖေယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များကို ချီတိုက်သည်။ ရှေ့စက္ကူ၊ ငွေစက္ကူများကိုလည်း မီးရှို့၍ ချီတိုက်လေသည်။

ကျူးရွယ်၏မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲနေသည်။

“အစ်ကိုရယ်... တမလွန်ဘုံတဝဲမှာ အေးချမ်းငြိမ်သက်မှု ရရှိနိုင်ပါစေလို့ ညီမ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်”

သူမ၏နိကေး၌ရှိနေသော ကျင်းကျင်းလေးကိုလည်း ပြောချီတိုက်သည်။

“သမီး... သမီးဖေဖေရဲ့ အုတ်ဂူကို ကန်တော့လိုက်လေ”

အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လိမ္မာရေးခြားရှိသော ကျင်းကျင်းလေးက ချက်ချင်းဗူးထောက်ကန်တော့လိုက်လေသည်။

“ဖေဖေကြီး... သမီးကန်တော့ပါစယ်၊ ကောင်းရာထုဂတိ ရောက်ပါစေ”

ကျူးရွယ်သည် လူ့မမယ်ဘဝလေးမှာပင် ဖတဆိုးလေးဖြစ်သူသည် ကျင်းကျင်းကိုကြည့်ရှုပြီး မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျလာသည်။

“ကံဆိုးလိုက်တဲ့ သမီးလေးရယ်”

၁၃၄ ❀ ဟက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျင်းကျင်းကို ထွေးပွေ့ကာ ညည်းတူးလိုက်လေ၏ ထိုစဉ်....

“ကျင်းကျင်း ကံမဆိုးပါဘူးဗျာ”

စကားသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကျူးရွယ်က မော့ကြည့်လိုက်ရာ ကျင်းကြိုးခက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟင်....မောင်လေးလိုက်လာတယ် ဟုတ်လား”

အသက်အရွယ်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းရှိသော်လည်း ဝါးအရ ကျူးရွယ်က အစ်ကြီး ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကျင်းကြိုးခက် ပြုံးလိုက်သည်။

“လာ...သမီးလေး”

ကျင်းကျင်းလေးကို ဆွဲယူကာ ပွေ့ချီသိုက်သည်။

တစ်ဖန်....

“ကျင်းကျင်းလေး ကံဆိုးတယ်လို့ မပြောစေချင်ဘူး သူ့ကို သမီးအရင်းလို ကြင်ကြင်နာနာ စောင့်ရှောက်သွားမယ်။ ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေပါသေးတယ်”

ကျူးရွယ်အား စိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ကျူးရွယ်ကား ကလေးတစ်ယောက်အမေ မဆိုးမလေး သို့သော်လည်း ငယ်ရွယ်ကာ ချောမောလှပနေဆဲ ဖြစ်ပါ၏။

ကျင်းကြိုးခက်၏စကားကြောင့် ကျူးရွယ် အံ့ဩသွားလေသည်။

“မောင်လေး....မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ကျင်းကြိုးခက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဖင်းတို့သားအဖိရိအဝကိုတစ်သက်လုံးတာဝန် ယူစောင့်ရှောက်သွားမယ်လို့ ပြောတာလေ”

“ဟင်....”

“ကျုပ်ဟာ သြဇာတိက္ကမကြီးမားတဲ့ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း ချုပ်ဖြစ်နေပြီပဲ။ ကျုပ်တာဝန်မယူနိုင်ဘူး ထင်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်သေးဘူး မောင်လေး”

ကျူးရွယ် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မောင်လေးပြောတဲ့ စကားတွေကို မမ နားမလည်နိုင် တော့ဘူး၊ အခုလဲ မင်းအစ်ကိုကြီး မရှိတဲ့နောက် မမတို့ သားအစ်ကို မင်းပဲ တာဝန်ယူထားတာမဟုတ်လား”

ကျင်းကြိုးခက် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ပင်း မသိချင်ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့၊ စကားကို လှည့်ပတ်
ပြောမနေပါနဲ့၊ ကျင်းကျားရီထက်အရင် မင်းကို ကျုပ်အ
တော့ခဲ့ပြီ၊ စွဲလမ်းခဲ့တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ”

“ဟင်....”

“ကျန်းပိန္နဲရဲ့ ပန်းဈေးလမ်းကြားမှာ ကျုပ်တို့တွေ့ခဲ့ကြ
တာ မင်းမမှတ်မိဘူးလား”

ကျူးရွယ် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ကျင်းကြီးခက်က သူမအား စွဲလမ်းနေကြောင်း မိန်းမ
သားပီပီ ရင်မိခဲ့ပါသည်။

သို့သော် သူမအနေနှင့် မောင်လေးတစ်ယောက်အဖြစ်သာ
သဘောထားခဲ့သည်။

ခပ်ပွန်းသည် ကျင်းကျားရီမှလွဲ၍ မည်သူ့ကိုမျှ သူမ၏
မေတ္တာတရားကို ခွဲဝေပေးနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ကျင်းကျားရီအပေါ်၌သာ တစ်သက်လုံးသစ္စာရှိရှိနေထိုင်
သွားလိုပေတော့သည်။

ကျင်းကြီးခက်သည် ကျူးရွယ်ကို ကြည့်ရင်း အားမလို
အားမရ ဖြစ်လာလေသည်။

“ကျူးရွယ်....တစ်ချိန်က မိတတ်သာခဲ့လို့ မင်းကို
အာနဲ့ လက်လှွတ်ခဲ့ရပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ ဘယ်နည်း
ထက်မလွတ်နိုင်တော့ဘူး၊ မင်းကို ကျုပ် လက်ထပ်ယူမယ်”

ကျင်းကျင်းသေးကို မြေပေါ်သို့ချကာ ကျူးရွယ်ထံသို့
ခွင်းကပ်လာလေသည်။

ကျူးရွယ်က ကပျားကယာ နောက်ထုတ်လိုက်သည်။

“ပောင်လေး....မင်းမှားမယ်၊ မင်းအစ်ကိုရဲ့ အုတ်ဂူရေ
မှာဆိုတာ သတိထားပါဦးကွယ်”

ကျင်းကြီးခက်က အမူမလားချေ။

“ကျင်းကျားရီဟာ ကျုပ်ရဲ့အစ်ကိုအရင်းမှ မဟုတ်တာ၊
ဒါတွေကို မင်းသိထားပြီးသားပါ”

“မင်း....မင်း”

“ကျုပ်က မင်းကို ရအောင်ယူမယ်လို့ ကျင်းကျားရီ ရှိစဉ်
ကတည်းက ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တယ်”

“ဘာ”

“ကျူးရွယ် မင်း ပြင်းမနေပါနဲ့တော့”

ကျင်းကြိုးခက်က ကျူးရွယ်၏လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သောအခါ ကျူးရွယ်က ဆောင်ရုန်းလိုက်လေသည်။

“လွတ်မေး၊ မင်းကို ငါ မောင်လေးကစယောက်လိုပဲ သဘောထားနိုင်မယ်၊ အစ်ကိုကျင်းကျားရဲ့ရှင်နေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားမထိုးနိုင်ဘူး၊ မင်း ဆက်ပြီးကြီးစားမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်လိုက်ရမှာပဲ”

“ဟာ”

ကျူးရွယ်၏ပြတ်သားသောစကားကြောင့်ကျင်းကြိုးခက် လွတ်ခနဲအော်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ကျူးရွယ်က အံ့ကြိတ်ကာ ခင်စိန်းစိန်းကြည့်နေ၏။

ဒါပြာသည့်အတိုင်း လုပ်မည့်အသွင်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းကြိုးခက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်...ကျုပ်အမှားကြီး မှားသွားပါတယ်၊ ကျုပ်ကို အပြစ်ပေးလိုက်ပါတော့”

ကျူးရွယ်၏ရှေ့၌ ဒူးထောက်ချကာ ထောင်းပန်လိုက်လေသည်။

ကျူးရွယ် ခေါင်းခါးဖမ်းလိုက်သည်။

“မင်းကို အပြစ်ပေးစရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ တစ်ကောင်မှောင်နှမတွေလို နေထိုင်စောင့်ထိန်းသွားကြမယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ တုမလေး ကျင်းကျင်းဘဝဟာ တစ်သက်လုံး ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသွားမှာပါ”

ကျင်းကြိုးခက် ဦးခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ မမရယ်၊ ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်’

သူက အထင်ဆင်တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေပြီး ကျူးရွယ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

ကျင်းကြိုးခက် ဒူးထောက်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ကျင်းကျင်း၏နဖူးကို တစ်ချက်နမ်းရှုပ်လိုက်ပြီး ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကျင်းကြိုးခက် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ကျူးရွယ်လည်း သက်ပြင်းချနိုင်လေတော့သည်။

ကျင်းကြုံးခက်သည် မိမိအား ခွဲသမ်းနေသော်လည်း အမွေသိမ်းပိုက်ဖို့ မကြိုးစားခြင်းကြောင့် ကျုံးရွယ် ကျေးဇူး တင်မိလေသည်။

“လာ...သမီး”

ကျင်းကျင်း၏လက်ကိုဆွဲကာ သင်္ချိုင်းမြေမှ ထွက်သွား ရန်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်ဘစ်ပင် နောက်ကွယ်မှ လူတစ်ယောက် လှမ်းတွက်လာသည်ကို တွေ့ မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ကျင်းကျား၏ သစ္စာရှိကိုယ်ရံခဲဘတ်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သည့် ဟင်းယု ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းကျားရဲ့ သေဆုံးသွားပြီး ကျင်းကြုံးခက် ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်လာခဲ့ပြီးနောက် ထင်းယုသည် မြင်းဇောင်းဟင် တာဝန် ယူရသူဖြစ်သွား၏။

အခြားကိုယ်ရံဘော်များဖြစ်သော သင်းဖုံး၊ ကျင်းဝေနှင့် ဝမ်ကျိဘိုသည်သည် မီးဖိုချောင်၊ ပန်းဥယျာဉ်နှင့် တံခါးမ ကြီး၌ တာဝန်ယူရသော ကျွဲခေါင်းဆောင်များအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ချထားခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

သူတို့၏အနု၌ ကျားနက်ဆင့်ကူးသို့က အစားထိုးဝင် ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ကျင်းကျားရို၏ကိုယ်ရံဘော်ဘဝက အနီးကပ်ဆက်ဆံခဲ့ ရသော်လည်း မြင်းဇောင်းတာဝန်ခံ ဖြစ်သွားသောအခါ ထင်းယုမှာ ကျုံးရွယ်ထိုနှင့် ဝေးသွားခဲ့လေသည်။

ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိခဲ့ဖူးသော ထင်းယုအား သင်္ချိုင်းမြေ၌ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလျှင် ကျုံးရွယ် အံ့ဩသွားလေ သည်။

“ဟင်...ကိုယ်ရံဘော်ကြီး ထင်းယုပါလား”

ထင်းယုက ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

“ဟတ်ပါဟယ် သခင်မ၊ ကျုပ် ဒီသင်္ချိုင်းမြေထဲမှာ ရောက်နေတာ ကြာပါပြီ”

“ဟင်”

“ဒီကနေ့မှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျင်းကျားရဲ့ ကွယ်လွန် သွားတဲ့ သုံးနှစ်ပြည့်နေ့ဖြစ်လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့အုတ်ဂူမှာ ဂါရဝပြုဖို့လာခဲ့တာပဲ”

ထင်းယု ရောက်နေတာကြာပြီဆိုသောကြောင့် ကျုံးရွယ် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ရှင်...ရှင်”

ထင်းယု လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သခင်မ၊ အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ကျုပ်
တွေ့မြင်ခဲ့ပေမယ့် သခင်မ ဘာမှမမှားဘူးဆိုတာ ကျုပ်
သိပါတယ်။ ကျင်းကြိုးခက်ဟာ မွေးစားသားပီပီ အကောက်
ကြံတာပါ”

“တင့်”

ထင်းယုသည် ကျင်းကြိုးခက်အား ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟု
ရိုသေသမ္မုဖြင့်မခေါ်ဘဲ နာမည်ကိုခေါ်လိုက်ခြင်းကြောင့်
သူမ ထိတ်လန့်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထင်းယုသည် ကျင်းကြိုးခက်အား အမုန်းကြီးမုန်းနေ
ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

“ကျင်းကြိုးခက်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သေဆုံးရတဲ့ကိစ္စ
မှာ မရိုးမသားပါဝင်ခဲ့မယ်လို့ ကျုပ်တို့ယူဆထားကြပါတယ်
သခင်မ”

“ရှင်...ရှင် ဘယ်သူ့ပြောလိုက်တာလဲ”

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အချက်မူးအောင်တိုက်ပြီး ချေကန်ထဲ
တွန်းချလှုပ်ကြွလိုက်တယ်လို့ပဲ ကျုပ်တို့ယူဆပါတယ်သခင်မ”

“ရှင်”

ထင်းယု၏စကားကြောင့် ကျူးရွယ် မယုံနိုင်တောင်ဖြစ်
သွား၏။

“အစ်ကို...အစ်ကိုဟာ သွေးရိုးသားရိုးသေဆုံးသွားတာ
မဟုတ်ဘဲ လုပ်ကြံခံလိုက်ရတာ ဟုတ်လား”

ထင်းယုက မြေပေါ် တံတွေးသွေးချလိုက်သည်။

“စကားပုံ ခပ်ရိုင်းရိုင်းနှိုင်းရရင် သူ့မယားလိုချင် သူ့
ထင် လှိုနဲ့ထိုး ဆိုသလိုပါပဲ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုလုပ်ကြံပစ်မှ
သူ သခင်မကို ရနိုင်မယ့်အပြင် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်ရာထူးကို
ထဲ ယူနိုင်မယ်မဟုတ်သား”

ကျူးရွယ် တောဝေသွားသည်။

ထင်းယု၏စကားကိုယုံကြည်ဖို့ ရုတ်တရက် ခက်ခဲ့နေ၏။

ကျင်းကြိုးခက်သည် ကျင်းစန်းပုံတို့ ဗနီးခမောင်နှံနှင့်
တကွ ကျင်းကျားရီအပေါ် အလွန်ရိုသေခေးခေးခဲသည်ကို
သူမ ဘွဲ့ခဲ့ရသည်မဟုတ်လား။

ထင်းယုက ဆက်ပြောလာသည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအပေါ် သစ္စာရှိသူတွေ
ဖြစ်တော့ ကျင်းကြိုးခက်က ချောင်ထိုးထားလိုက်တယ်။
ခဲကို မရိုးသားဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပဲ သခင်မ၊

၁၇၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျုပ်တို့ စောင့်ရှောက်ခြင်း မပြုနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပြီး သတိနဲ့နေပါ။”

ကျားရွယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။

“ကိုယ်ရဲတော်ကြီးက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ထင်းယု၏မျက်နှာတည်ကြည်လေးနက်နေသည်

“ကျုပ်တို့ ဒီမှာနေရင် ကျင်းကြီးခက်ရဲ့ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တာမို့ ဒီကထွက်သွားပြီး ကြယ်တခွန်ဂိုဏ်း အပြင်ဘက်ကနေပြီးတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လုပ်ကြံခံတဲ့ကိစ္စကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

ကျားရွယ်က တောင်းပန်လိုက်စေသည်။

“ကိုယ်ရဲတော်ကြီး မသွားလို့မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်တော့ပဲ ဘူး သခင်မ၊ ကျုပ်တို့က သူ့ အပေါ်မှာ သာသယဝင်ပြီး အဖြစ်မှန်ကို စုံစမ်းနေကြတယ်ဆိုတာ မကြာခင် ကျင်းကြီးခက် ရိပ်မိသွားပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ ဒီမှာ ဆက်နေရင် နှုတ်ပိတ်ခံရပါလိမ့်မယ်။ သခင်မ သတိပီရိယနဲ့ နေပါ။ မကြာခင် ကျုပ်တို့ ပြန်လာပြီး သခင်မကို ကယ်တင်ပါမယ်”

ကေားဆုံးလျှင် အလေးအနက်ထားကာ ဦးညွှတ်ဆိုက်သည်။

ထိုနောက် ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားတော့သည်။

“တောက်”

ကြားလိုက်ရသည့် သတင်းကြောင့် ကျင်းကြီးခက် တက်င်းပြင်း ခေါက်လိုက်မိလေသည်။

ထောင့်စေ့ အောင် စီမံထားသည့်ကြားမှ ကျင်းကျားရီ၏ ချာခနဲ ကိုယ်ရဲတော်များတို့သည် ကြယ်တခွန်ဂိုဏ်းမှ တိတ်ဆိတ် ထွက်ခွာသွားကြသည် မဟုတ်ပါသေး။

ထိုကိုယ်ရဲတော်များတွင် ထင်းယုနှင့် ထင်းဖုံးတို့ ညီနောင်ကိုက ခေါင်းဆောင်များဖြစ်ကြပြီး ကျင်းကျားရီ ခေတ်မီသွားသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့အပေါ် သက်တန်းဖြစ်နေကြောင်း သတိပြုမိခဲ့သည်။

ထိုကြောင့်လည်း ကိုယ်ရံတော်ရာထူးမှ ဖယ်ရှားကာ အရေးပေါ်သော နေရာများ၌ တာဝန်ပေးထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထင်းယုဘိုးအား တဖြည်းဖြည်းချင်းရှင်းလင်းသွားမည်ဟု ကြံရွယ်ထားသော်လည်း ထင်းယုလှို လူစုသည် အကင်းပါးစွာ ရှောင်တိမ်းသွားကြပြီဖြစ်လေသည်။

ကျင်းကြီးခက် အကြိတ်လိုက်သည်။

“ထင်းတို့ ရွှေတစ်လုံး၊ ဦးသွားကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာများ တတ်နိုင်မှာမို့လဲ၊ ဆင့်ကူး....ဒီကံစွကို မင်းတို့ တာဝန်ယူရမယ်၊ ထင်းယုလှိုလည်းကို လိုက်ချာပြီး သုတ်သင် ရှင်းလင်းပစ်ရမယ်”

ဆင့်ကူး၊ ဝါးပင်၊ ဟန်စန်းနှင့် ဝမ်းအင်းတို့သည် ကျင်းကြီးခက်၏ ဉာဏ်စွမ်းနှင့်သိုင်းပညာကို အသိအမှတ်ပြုဘဲ မနေနိုင်ကြတော့ချေ။

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း၌လည်း အရေးပေါ်သောရာထူးများ ရရှိထားကြပြီးဖြစ်ရာ ယခင်ကလို မသက်ဆုံးဒဏ်ဘဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် ရိုသေလေးစားစွာ ပြောင်းလဲဆက်ဆံနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းကြီးခက်ကအမိန့်ပေးလိုက်လျှင် ဆင့်ကူးက ဦးညွတ်လိုက်၏။

“စိတ်ချပါဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ယူတို့ကို တစ်ယောက်မှမကျန်ဘဲ ရှင်းလင်းလိုက်ပါမယ်”

ငယ်စဉ်ကပင် ကြေးစားများဖြစ်ခဲ့ကြသောဆင့်ကူးတို့မှာ ယူတို့လူစုအား အလွယ်ဘာကူ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်နိုင်မည်ဟု ကျင်းကြီးခက် စိတ်ချသွားလိုက်တော့သည်။

“ကျားရှယ်တို့ သားအမိကိုလဲ သီးသန့်အဆောက်အအုံမှာ ထားလိုက်ပါ၊ သူတို့ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေရမယ်၊ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားတာမျိုး မရှိစေဘူး”

ဆင့်ကူးက ဦးညွတ်လိုက်ပြန်သည်။

“စိတ်ချပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ကျင်းကြီးခက်က အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးထပ်မံမှာကြားသည်။

သူတို့ကို အကျယ်ချုပ်သဘောမျိုး ထားတယ်ဆိုပေမယ့် မရိုင်းမိခစချင်ဘူး၊ သတိပီရိယနဲ့ ဆောင်ရွက်ကြရမယ်၊ အားလုံးသွားနိုင်ပြီ”

ဆင့်ကူးတို့သည် ကျင်းကြီးခက်၏ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် ချစ်ချင်းထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ဆင့်ကူးတဲ့ ထွက်ခွာသွားကြပြီးနောက် အခန်းတွင်း အင်ကျသံ ကြားရလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားလေသည်။

ကျင်းကြီးခက်သည် အရက်တစ်အိုးသွားယူပြီး တစ်ခွဲခွဲသောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် သူ့အရက်မသောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

ကျင်းကျားရီအား သတိရလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းကျားရီသည် မိဘများကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ထိခိုက်နေချိန်၌ ပုပင်သောကများ မေ့ပျောက်စေရန် အစကိုနှစ်ယေဘွန် အရက်သောက်ကြမည်ဟု ကျင်းကြီးကပင် အဖော်ဆွယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်းတွင် သူကား မသောက်ဘဲ ကျင်းကျားကိုသာ ပို၍တိုက်ခဲ့လေသည်။

အရက်ထဲတွင် သူ၏လက်စွဲတော် ပန်းဝတ်မှုန်အဆိပ် အတ်ထားခဲ့လေသည်။

ပန်းဝတ်မှုန်အဆိပ်သည် အရက်နှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သော အခါ လူကိုပါ ခုကွပေးနိုင်သော အဆိပ်ဖြစ်လာလေသည်။

ပြောင်းလဲသွားသော ပန်းဝတ်မှုန်အဆိပ်၏ အာနိသင်ကြောင့် ကျင်းကျားရီသည် အဆိပ်ခတ်ထားမှုန်းမသိဘဲ ပန်းဝတ်မှုန်အဆိပ်ပါသောအရက်ကို တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

နေ့စဉ်ရက်ဆက် သောက်ပါများလာသောအခါ ခန္ဓာအားလုံးကလီစာများ ပျက်စီးလာသည့်အပြင် အတွင်းအင်္ဂါများ ပျက်စီးကာ ဦးနှောက်မှာမမှန်ဖြစ်လာတော့သည်။

ကျင်းကျားရီအား အရက်များများ မူးအောင်တိုက်ကာ အရက်ထဲတန်းချပြီး အဆုံးစီရင်လိုက်တော့သည်။

ကျင်းကျားရီအား အရက်ဖြင့် ဖျက်ဆီးလုပ်ကြံခဲ့သည်ကို အတိရလိုက်လေသောကြောင့် ကျင်းကြီးခက်က အရက်သောက်ဖို့ မကြိုးစားတော့ချေ။

ထိုင်ရာမှထကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့လှမ်းသွားပြီး အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်၏။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လမင်းထိန်ထိန်သာနေရကား ဝန်းဝန်းစင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေပါတော့သည်။

ကျင်းကြီးခက်က ကောင်းကင်ပေါ်မှ လဝန်းကို မှေ့၍ ကြည့်လိုက်၊ လဝန်းတွင် စွဲလမ်းမိသော ကျန်းရှယ်၏ သွပ်သား မျက်နှာလေးထင်ဟပ်လာသည်။

၁၅၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျင်းကြီးခက်၏ရင်ထဲ အေးမြသွားကာ ပူပင်သော အားလုံး မေ့လျော့သွားပြန်လေတော့သည်။

“ငါ ဘာကြောင့် သူ့ကို ဒီလောက်တောင် စွဲလမ်းရတာပါလိမ့်၊ သူ့ကို ငါ အဓမ္မသိမ်းပိုက်လို့ ရနိုင်သား”

“ဒါပေမယ့်...”

ကျူးရယ်သည် သူ၏လက်ခုပ်ထဲမှ ရေဖြစ်နေသော်လည်း သူ့က လက်လျှော့ထားခဲ့သည်။

သူမ၏အမုန်းကို မလိုလားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသော်လည်း တစ်နေ့နေ့ တစ်မျိုးချိန်၌ သူ့အပေါ် တိမ်းညွတ်စေလိုမည်ဟု ယုံကြည်လာနေလေတော့သည်။

သူ့မျှော်လင့်ထားသလို ကျူးရွယ်၏မေတ္တာကို ရရှိနိုင်မည်လော။

ကျင်းကြီးခက်သည် အရာရာ အားလုံးကို လျစ်လျူရှုကာ ကျူးရွယ်အကြောင်းကိုသာ တွေးတောနေလိုက်လေတော့သည်။

‘အလှည့်အပြောင်း’

ထင်းယုံ့ကိုထွက်သွားကြပြီးနောက် ကျင်းကြီးခက်အတွက် အလှည့်အပြောင်းများစွာ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သိုင်းလောက၏စဉ်းစားပစ်အလားရှိခဲ့သောမကောင်းပုံစံပယ် ကောင်းသူကယ်လည် မြေမင်းသားနှင့် ပတ်သက်၍ အဖွဲ့ခွဲပိနယ်တွင် ပြောဆိုသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဆင့်ကူး၊ ဝါပင်၊ ဟန်စန်းနှင့် ဝမ်းအင်းတို့က ကျင်းကျား၏ အပေါ် အစွာရှိသူများအား ငါ့ဘဝသိတ် လိုက်လံလှင့်ကြည့်ရမည် အမည်မသိသော လူသတ်မှုများ ပေါ်ပေါက်လာကာ ကြယ်တံခွန်ပိုက်က ထိုလူသတ်မှုများအား စုံစမ်းရန် ပေးပို့ထားခြင်းမပြုဘဲ အဘယ်ကြောင့် ခေါင်းရှောင်နေသနည်းဟု မေးခွန်းထုတ်သူများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

၁၅၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အချို့က ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းသည်ပင် မါဝင်ပတ်သက်
လိမ့်မည်ဟု သံသယဖြင့် ပြောဖွဲ့လာကြသည်။

ကျင်းကြီးခက်မှာ ထင်ရာခန့်င်းဝံ့ဘဲ သဘာဝကြီးစွာထား
လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရတော့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကိုယ်ရဲခတ်ထင်းယုတို့လူစု အသေ
ရှုံးချောင်ခဲ့ကြသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ကျင်းကြီးခက်တို့က အင်အားကောင်းနေ
အရှိန်အဝါ ကြီးမားနေဆဲ....

ထင်းယုတို့လူစုသာလျှင် တိတ်တဆိတ် လှုပ်ကြံခံရခြင်း
ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း လုံးပါးပါးလာတော့သည်။

ဝါကျင်ကျင်မီးရောင်အောက်တွင် လူလေးယောက်ဝိုင်း
ထိုင်နေကြလေသည်။

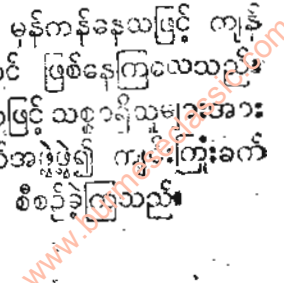
ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းအား စွန့်ခွာလာခဲ့ကြသလို ထင်းယု
ထင်းဖုံးတို့ညီအစ်ကိုနှင့် သွေးသောက်မိတ်ဆွေ ကျင်းလေနှင့်
ဝမ်းကိုတို့ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့၏မျက်နှာများတွင် စိုးရိမ်ပူပန်သည့်အရိပ်အထောက်
များရှိနေကြသဖြင့် အရေးကြီးသော အကြောင်းကိစ္စတစ်ခု
ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ စုဝေးနေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား
လေသည်။

ကိုယ်ရဲတော်လေးယောက်တွင်အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သည့်
ခေါင်းဆောင်လည်းဖြစ်သော ထင်းယုက ချောင်းတစ်ချက်
ဟန့်ကာ စကားစုလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ထွက်လာပြီးတဲ့နောက် သူ့အပေါ်မှာ သင်္ကာ
မကင်းဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ကျင်းကြီးခက် ရိပ်မိလွှားတယ်။
ဒါကြောင့် သူ့ ရဲ့လူတွေအပြင် သိုင်းလောကကြေးစားတွေကို
ငှားရမ်းပြီး ကျုပ်တို့ကို သုတ်သင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ အားလုံး
အသိပဲ။ သူ့ ရဲ့လက်ချက်ကြောင့် ကျုပ်တို့ စုစည်းထားတဲ့
သွေးသောက်သိုင်းသမားတွေ ဘစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်
လုပ်ကြံခံနေရတယ်။ ကြာရင် ကျုပ်တို့ကိုပါ ဒုက္ခရောက်မှာ
သေချာနေတယ်”

သူ၏စကား သွေးထွက်အောင် မှန်ကန်နေသဖြင့် ကျန်
လူများ မည်သို့မျှ မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြလေသည်။
ကျင်းကျားရီအတွက်မေးကျနပ်သဖြင့် သစ္စာရှိသူများအား
စည်းရုံးသိမ်းသွင်းကာ သွေးသောက်အဖွဲ့ဖွဲ့၍ ကျင်းကြီးခက်
နှင့် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းကို အန်တုရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ကျင်းကျား၏ လုပ်ကြံခံရသည်မှာ ကျင်းကြီးခက်၏ လက်ချက်ဖြစ်သည်ဟူသော အထောက်အထား မပြနိုင်သေးဘဲ သွေးသောက်အဖွဲ့ဝင်များ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လုပ်ကြံခံရတော့သည်။

ကျင်းကြီးခက်မှာက အချိန်အဝါကြီးမားနေပြီး ခြေသွက်လက်သွက်ရှိလှသဖြင့် ထင်းယုတ္တို ခေါင်းဆောင်များပင် စိတ်မချရသည့် အခြေအနေ ကြုံလာရတော့သည်။

ဝမ်ကျီ ညည်းဘူးလိုက်လေသည်။

“ကျင်းကြီးခက် ဘယ်လောက်မဲ့ အင်အားကြီးမားပါစေ သူ့ ရဲ့ မကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်ကို လက်သေအထောက်အထားနဲ့ ဖော်ထုတ်နိုင်ရင် သိုင်းလောကသားတွေက လက်ပိုက်ကြည့်နေကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ သံသယရှိနေကြတယ်ဆိုပေမယ့် လက်သေမပြနိုင်တာ အတော်ဆိုးတာပဲ”

ဤတိုင် ကျင်းဝေက ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တော့ သက်သေအထောက်အထားတစ်ခု ရထားတယ်”

လှိုစကားကြောင့် ထင်းယုတ္တို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဘယ်လိုအထောက်အထားလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ကျင်းဝေက...

“ငြိမ့်နက်ပန်းခြံတစ်ခြံကို ကျင်းကြီးခက်ဝယ်ယူထားတာကြာပြီ။ အခု ဌာနမှူးတွေဖြစ်နေကြတဲ့ ဆင့်ကူးတို့လူစုဟာ အဲဒီပန်းခြံထဲမှာ နှစ်အတန်ကြာ ခိုအောင်း နေတိုင်ခဲ့ကြဖူးတယ်။ ကျင်းကြီးခက် ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်လာတော့မှ သူတို့ဟာ ပန်းခြံထဲကထွက်ပြီး ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းကို ရောက်လာခဲ့ကြတာပဲ”

ထင်းယု စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

“ဆင့်ကူးတို့ဟာ ကျင်းကြီးခက်လို မသုတေသ်တွေဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းချောသလောက်နဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး။ ဒါဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို လုပ်ကြံတယ်ဆိုတဲ့ နိုင်လိုတဲ့ လက်သေအထောက်အထားမဟုတ်ဘူး”

ထင်းယု၏ ဝေဖန်စကားကြောင့် ယင်းခေ စိတ်ပျက်သွားတော့သည်။

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ကျင်းကြီးခက် မတရားလုပ်သမျှ ခေါင်းငံခံနေကြရတော့မှာလား။ လခင်မတိုင်သေးအထိလဲ လူ့ရဲ့လက်ထဲမှာ ကျရောက်နေတယ်”

ထင်းယု လက်ကပြလိုက်သည်။

“သိပ်လဲ မလော့ပါနဲ့လေ၊ ဒီကနေ့ ဒီနေရာမှာ စုဝေးရတာ အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောချင်လို့ပါပဲ သိုင်းလောကမှာ မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်ဆိုတဲ့ မြွေမင်းသားရဲ့ အဏ္ဏာရီကို ကြားဖူးကြတယ်မဟုတ်လား”

အားလုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြလေသည်။
ထင်းယုက ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်းကြီးခက်ဟာ သိုင်းပညာလဲတော်နေတော့ သူ့ကို တကယ်တမ်း ဆုံးမနှိမ်နင်းနိုင်မယ့်သူ သူ့ရဲ့မကောင်းမှုတွေကို ဖော်ထုတ်နိုင်မယ့်လူဟာ မြွေမင်းသားတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်လို့ ကျုပ်ယုဆမိတယ်”

ကျင်းဝေက ညည်းဘူးလိုက်လေသည်။

“မြွေမင်းသားအကြောင်း သူတိုင်းကြားဘူးပေမယ့်သူ့ကို ဘယ်သူကတွေ့ဘူးလို့လဲ၊ ဩဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ သိလို့လဲ”

ဝမ်ကျီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မြွေမင်းသားကို လိုက်ရှာရတာ လေကိုဖမ်းရတာထက် တောင် ခက်ဦးမယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

မည်သို့ပင် စိတ်ပျက်စွာပြောနေစေကာမူ ထင်းယုကအား မလျော့ပါချေ။

“လူတွေပြောနေတဲ့ ဗဏ္ဍာရီထဲက မြွေမင်းသားဟာ ရှေးဟောင်း ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ နေထိုင်တယ်၊ ဆူဆီတို့ အရောက်သွားပြီး အကူအညီတောင်းရင် တရားတဲ့ဘက်က ရပ်တည်ပြီး ကူညီဖြေရှင်းပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့က ရှေးဟောင်းရဲတိုက်ကြီးကိုသာ ရှာဖွေနိုင်မယ်ဆိုရင် မြွေမင်းသားကို တွေ့ရမှာပဲ”

ထင်းယုသည် မဖြစ်နိုင်သည်ကို ပြောဆိုနေသည်ဟု ကျင်းဝေတို့ မဝေဖန်ဝံ့ကြပါချေ။

ထင်းယုက စိတ်ပါလက်ပါ ပြောဆိုနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ သက်သေအထောက်အထား ရှာနေတာနဲ့ အချိန်တွေကုန်နေပြီး လုပ်ကြံခံနေရတာထက်စာရင် မြွေမင်းသားကိုလိုက်ရှာပြီး အကူအညီတောင်းတာကမှ ပိုပြီး အကျိုးရှိဦးမယ်လို့ ယူဆမိတယ်၊ ကဲ...မင်းတို့ကော ဘယ်လို သတောရသလဲ”

ဝမ်ကျီပခုံးဘွန်နဲ့လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးပြောတာ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မြွေမင်းသားကို လိုက်ရှာဖို့ ဘယ်သူတာဝန်ယူမလဲ”

ထင်းယု ရင်ကော့လိုက်သည်။

၁၅၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကျုပ်တောဝန်ယူပြီး တွေ့အောင်ရှာကြည့်ပါမယ်”

ဝမ်းကျိုငါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ထင်းယုကဆက်ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်က မြေမင်းသားကို လိုက်ရှာနေတုန်း သီလေး ထင်းဖုံးကကျန်းပိမ္မိလဲမှပဲ မဆင်မရှား ခြေရာဖျောက်ပြီးနေပါ။ ဒါမှ ကြယ်တံခွန်ကိုစားရဲသတင်းတွေကို မျက်ခြည်မပြတ် စုံစမ်းထောက်လှမ်းနိုင်လိမ့်မယ်”

“ကျုပ်က မြို့ထဲမှာ အသားကပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင် တွေ့ထားတယ်။ အရုံးပေါ်နေတာကြောင့် ဆိုင်ရှင်ကဈေးပေါပေါနဲ့ပြန်ရောင်းချင်နေတယ်။ အဲဒီဆိုင်ကိုဝယ်ထားလိုက်ရင် အစ်ကိုကြီး ပြောသလို ဆောင်ရွက်ဖို့လွယ်သွားမှာပဲ”

“ကောင်းတယ်သီလေး”

ထင်းယုက ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

တစ်ဖန် ကျင်းဝေထိုဘက်သို့လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကတော့ စိတ်ပျက်နေကြတဲ့ သွေးသောက်တွေကိုခေါ်ပြီး တစ်နေရာရာကို ခဏခရောင်နေလိုက်ကြပါ။ ပီမ္မိမှာကျစ်ရစ်ခဲ့မယ် ထင်းဖုံးနဲ့တော့ ဘယ်ကံအသွယ် မပြတ်စေနဲ့ပေါ့။ ကျုပ်က မြေမင်းသားနဲ့တွေ့ပြီးရင် အားလုံးပြန်ဆုံးကြမယ်။ ကျင်းကြီးခက်ကို ဆုံးမပြမယ်”

ကျင်းဝေနှင့် ဝမ်းကျိုတို့သည် ထင်းယုအား ပြန်မဆိုသူမည်မည် ပို၍လေးစားလာကြလေသည်။

ကျင်းကြီးခက်အား ဆုံးမဖို့ ထင်းယုက အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေသည့် မဟုတ်ပါလား။

“ကောင်းပါပြီ၊ အစ်ကိုကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း ကျုပ်တို့ နှောင်နေ့ဆိုက်ပါမယ်”

သူတို့သည် တာဝန်ကိုယ်စီခွဲဝေလိုက်ကြပြီးနောက် ဘေးထိ ရန်မခံ ပြန်လည်ဆုံတွေ့နိုင်စေရန် ဆုခတောင်းကာ ဝိတ်တိုက်စွာ လမ်းခွဲလိုက်ကြလေတော့သည်။

ကျင်းကြီးခက်သည် ဆင့်ကူး ပြောသည့်စကားများကို သူစိုက်နားထောင်နေပြီးမှ မျက်မှောင်ကျွတ်ကာ ဒုးလိုက်သည်။

“ထင်းယုနဲ့လူစုတွေ လှုပ်ရှားမှုလုံးဝမရှိတော့ဘဲ ငြိမ်သွားကြတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ သွေးပျက်ပြီး အဝေးကိသွက်နဲ့ သွေးကြဟာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

၁၆၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီမာအောင်

ဆင့်ကူး ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“သူတို့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို ခါတိုင်းလိုမတွေ့ရတော့ သူတို့ သင်ပစ်ဖို့ ခက်သွားပါတယ်။ သူတို့ငြိမ်ချက်သွားကောင်းနေ တာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ ထင်းယု လူတစ်ယောက်ကိုလိုက် ရှာပြီး အကူအညီတောင်းဖို့ ခရီးထွက်သွားတာကြောင့်လို့ သိရပါတယ်”

ကျင်းကြီးခက် မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ထင်းယုက ဘယ်သူ့ ကိုများ အားကိုးဘကြီး ဖြစ်နေ တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဆင့်ကူးသည် ပြောသင့် မပြောသင့် တွေ့ဝေနေပြီးမှသက် ပြင်းချကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“သိုင်းလောက်မှာ ဧညာရီတစ်ပုစ်လို့ သတင်းကြီးနေတဲ့ မြေမင်းသားပါ”

“မြေမင်းသား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ကျင်းကြီးခက်က မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကဲ့ ရယ်ချလိုက်လေ သည်။

“ထင်းယုတော့ ရူးနေပြီ၊ ဟား...ဟား...”

မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူကယ်သည် မြေမင်းသား ကြောင်းကို ကျင်းကြီးခက်လည်း ကြားဖူးထားပါသည်။

ဒုစရိုက်သမားများ မကောင်းမှုကျူးလွန်သူများသည်မြေ မင်းသားအား ဖိနှိပ်ဖို့တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့ကြပြီး အဖြူ ခင်သိုင်းသမားများက မြေမင်းသားမှာ မည်သမည်ဝါဖြစ် ကြောင်း စိတ်ဝင်စားနေကြသည်ကိုလည်း ကြားဖူးထား သည်။

ထင်းယုသည် သူ၏မကောင်းသောလုပ်ရပ်များကို ဖော် ဖော်ရန် မြေမင်းသားထံသို့ သွားရောက်အကူအညီတောင်း ခြံ့ ဖြစ်သည်။

ကျင်းကြီးခက်၏ရယ်မောသံ တဖြည်းဖြည်း တိမ်ဝင်သွား သည်။ မျက်နှာလည်း တည်သွားသည်။

ထင်းယုကိုမလွတ်စေနဲ့၊ မြေမင်းသားနဲ့ တွေ့သွားတာမျိုး ချုပ်မလိုချင်ဘူး”

ဟူ၍ ခပ်ပြတ်ပြတ် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သူ၏လေသံ မာကျောနေသည်။

သို့သော် အနည်းငယ်တုန်ခါနေသဖြင့် စိတ်ထဲ၌ စိုးရိမ် နှစ်နစ်နစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

မုန်လေသည်။

မာကျောလှသော ကျင်းကြီးခက်သည်ပင် မြေခင်းသား
၏ အမည်ကို ကြားရသောအခါ စိုးရိမ်စိတ်လန့်မှုများ ပြစ်
ပေါ်လာခဲ့လေတော့သည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

(ဒုတိယပိုင်းဇာတ်သိမ်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်)

စာကွဲသိုလ်သီဟအောင်

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း

(ဒုတိယပိုင်းဇာတ်သိမ်း)

“ကယ်တင်ချင်”

ည...

ညသည် မောင်မည်းနေ၏။

ကောင်းကင်ပြင်ပေါ်တွင် လျှပ်နွယ်လျှပ်ပန်းများ အက်

ချောင်းပမာ ပြစ်ပေါ်နေသည်။

လေတဟူးဟူးဘိုက်ခတ်နေပြီး လေထဲတွင် မိုးရန် များ

သို့နေ၏။

အချိန်အခါမဟုတ် မိုးရွာသွန်းပေတော့မည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အေးစိမ့်မှုက တစ်မဟုတ်ချင်း ယွမ်းခြုံ

လာလေသည်။

“ဂျိမ်း...ဂျလိန်း...လိန်း”

ရုတ်တရက် ကောင်းကင်ပြင်တွင် လျှင်စီးလက်သွားကာ မိုးကြိုးပစ်သံ ဟိန်းထွက်လာ၏။

လျှင်စီးတစ်ချက် ဝင်းလက်သွားမှုအောက်တွင် လူတစ်ဦးနှင့် မြင်းတစ်ကောင်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူက လူသွားလူလာနည်းပါးလှသော လမ်းကွေ့ကသေးအတိုင်း မြင်းကို ခုန်းစိုင်းမောင်းနှင်လာ၏။

မြင်းစီးလာသူမှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော် လေးဆန်းပါးခန့်ရှိသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်က ကျစ်လျစ်သန်မာလှပေသည်။

“ဂျမ်း”

မိုးခြိမ်းသံတစ်ချက်က ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

မိုးခြိမ်းသံတစ်ချက်နှင့်အတူ မိုးစက် မိုးပေါက်များက တဖြောင်းဖြောင်း ကျဆင်းလာလေသည်။

ထို့ပြင် လေကလည်း တဝေါဝေါတိုက်ခတ်လာ၏။

မိုးသက်လေပြင်း ဆင်နေသည်မှာ လောကတစ်ခုလုံးအဖို့ ဖြိုခွဲဖျက်ဆီးပစ်တော့မည်ဟုပင် ထင်ရ၏။

မြင်းစီးသမားက မြင်းကို ခုန်းစိုင်း၍မောင်းနှင်နေစဉ်

မြင်းခွာသံများမှာ မိုးသက်လေပြင်းအောက်တွင် ကြွယ်ပျောက်လွှားလေသည်။

မြင်းစီးသမား၏မျက်လုံးများက စူးရှတောက်ပနေပြီး ဖော်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ အဆက်မပြတ် အကဲခတ်ကြည့်လေသည်။

မိုးခိုစရာနေရာတစ်ခုမှာ သူ့အတွက် အလွန်အရေးကြီးနေပြီ မဟုတ်လား။

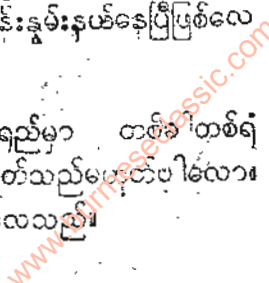
လူက မိုင်ပေါင်းတစ်ရာမက ခရီးပြင်းနှင်လာပြီးဖြစ်သည်။

လူကိုယ်တိုင်သက်မက သူစီးနှင်းလာသောမြင်းမှာလည်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေရှာလေပြီ။

မိုးသက်လေပြင်း၏နှိပ်စက်မှုများကို ကြာရှည်ခံနေရမည် ဆိုပါက သူ၏မြင်းမှာ ပြေပြင်ပေါ်သို့ ထဲကူးတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအတူ ထိုလူမှာလည်း နှာသီဥတုဖက်ကို ကြိုးစား၍ ကြုံကြုံခံနေသော်လည်း အလွန်ဝပ်ပန်းနှမ်းနှမ်းနေပြီဖြစ်လေသည်။

လူသားတို့၏ ကြံစည်နိုင်မှုဇွမ်းရည်မှာ တစ်ခါတစ်ရံ သဘာဝ၏ဖြိုဖျက်ခြင်းဒဏ်ကို ခံရတတ်သည်တော့တပါလော့။ မြင်းစီးလာသူမှာ ထင်းယုပင်ဖြစ်လေသည်။

ထင်းယုသည် သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေသော မြွေမင်းသားအား လိုက်လံရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မြွေမင်းသားသည်သာလျှင်သူ့ဘွဲ့ကြံဘွဲ့နေရသောအခက်အခဲများအား ကူညီနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်စားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အလွန်ထူးဆန်းသည့် မြွေမင်းသားအား သုံးလတိုင်တိုင် အပြင်းအထန်ရှာဖွေပြီးနောက် သံသွန်စတစ်ခရုလာ၍ လူ့သမားနီးသည့် အရပ်ဒေသတစ်ခုသို့ ခရီးနှင်လာရင်း မိုးသက်လေပြင်းနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

ထင်းယုမှာ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အဆက်မပြတ် ကြည့်ရှုအကဲခတ်လာရာမှ မြင်း၏ပြေးနှုန်းမှာ တစ်စထက်တစ်စ တဖြည်းဖြည်း အရှိန်လျော့လာခြင်းကို သိရှိလိုက်မိလေတော့သည်။

သူက ရင်ထိတ်ကာ ခေါင်းငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

မြင်း၏ပါးစပ်မှ အမြှုပ်များ ထွက်နေပြီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မြင်း၏ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်း ခွေခေါက်ကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ တပ်ထိုးလဲကျသွားလေသည်။

ထင်းယုက မြင်းပေါ်မှ အချိန်မီ ခုန်ထွက်လိုက်၏။

သူက မြင်းပေါ်မှ ချွံ့မှက်များထလာအောင် ရှုစသွန်းနေသော မိုးရေစက်များအကြားခုန်ထွက်ရင်း မြေပေါ်တွင် သုံးလေးမတ်မျှလှိုမ့်ကာ ထရပ်လိုက်လေသည်။

ထို နောက် ကြောက်ဖွယ်ရာကောင်းအောင် မြည်သံကတိုးညှင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

မြင်း၏ ယှဉ်ရှားမှုက တဖြည်းဖြည်းနှင့် နှေးကွေးကာ နောက်ဆုံး ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

သူ၏အဖေ မြင်းညိုကြီးမှာ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သူ၏ နောက်ဆုံးအချိန်မှာလည်း မကြာမီ ရောက်လာတော့မည်ဟု စိတ်ထဲ၌သိရှိခံစားနေမိလေသည်။

ဤမျှ လူသူခေါင်းပါးပြီးနားခိုစရာနေရာမရှိ စားသောက်စရာမရှိ မြင်းမရှိဘဲ မည်သို့ခရီးဆက်ရပါမည်နည်း။

ထင်းယု စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလာမိလေသည်။

သူက မြေပြင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်သိုင်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဂျမ်း”

ရုတ်တရက် မိုးခြိမ်းသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး လျှပ်စီးများ ဝင်းလက်သွားလေသည်။

၁၇၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုဘဝကအချိန်လေးမှာပင် ထွက်ပေါ်လာသော အလင်း
ရောင်ကြောင့် အရွှေဘက် မလှမ်းမကမ်းမှ အမည်းရောင်
အရိပ်သဏ္ဍာန်များက သူ့ထံ ပြေးလွှားလာနေခြင်းကို မြင်
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူ၏မျက်လုံး ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားသည်။

သူက မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ကြောင့်ကြည့်နေစဉ်မှာပင်
လှုပ်ရှားမှုများက သူ့အားဝိုင်းရံလိုက်ကြ၏။

သူက ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား...မိတ်ဆွေကြီး ထင်းယု ကလဲ
အတော်ကလေး သတိမေ့တတ်တာကိုး”

“ဟင်...မင်း...မင်း...သံမဏိ ဝမ်းအင်း”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က သံမဏိဝမ်းအင်းပါ”

ထင်းယု ရင်ထဲ၌ လေးလံလာလေသည်။

သံမဏိဝမ်းအင်းသည် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း၏ အရေးပါသူ
တစ်ယောက်ဖြစ်နေချေပြီ။

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းအကြောင်း တွေးမိလျှင်....

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း(၈) ❀ ၁၇၀

ထင်းယုမှာ ခေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်လာပြီး တိုက်
ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

သံမဏိဝမ်းအင်း မှပြေးပြုံးလိုက်သည်။

“လင်းယု...မင်းပြေးလို့ မလွတ်တော့ပါဘူး”

စကားနားလျှင် ငြာသံပေးကာ သူ၏ ထက်မြက်သော
သံမဏိသိုင်းပညာကို အသုံးပြု၍ တောင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။

ထင်းယုလည်း ချက်ချင်း ပြန်သည် ခုခံတိုက်ခိုက်လိုက်ရာ
ပြင်းထန်သောဗုံးကဲပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်လှပေသည်။

ထင်းယုက သိုင်းကွက်တစ်ရာခန့် တိုက်ခိုက်ပြီးသောအခါ
ကိုယ်ပေါ်တွင် ဒဏ်ရာများစွာ ရရှိနေပြီဖြစ်၏။

သံမဏိဝမ်းအင်းက ရယ်မောလိုက်၏။

၁၇၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ထင်းယု...ခင်ဗျား အသာတကြည်အဖမ်းခံပါ။ နောက်ပြီး ကျုပ်တို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးဆီမှာ သစ္စာခံလိုက်ပါ။”

“ဘာကွ၊ ခွေးလောက်တောင် သစ္စာတရားကို စောင့်သိရမှန်းမသိတဲ့ မင်းတို့ဆရာလိုလူမျိုးကို တယ်တော့မှ ခေါင်းဆောင် မတင်ဘူးကွ”

ထင်းယုက ယင်းသို့ ပြန်ပြောလိုက်သော်လည်း သူ၏ အခြေအနေ မဟန်တော့ပါချေ။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ သွေးများစွာစီးဆင်းနေပြီး မိုးရေများနှင့်အတူ မျောပါနေလေသည်။

မိုးကလည်း သည်းထန်စွာရွာနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရင်း ထို့ဖောက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ယား”

သူက မာန်သွင်းအော်ဟစ်ကာ ရှိသမျှအင်အားကို စုစည်း၍ သံမဏိဝမ်းအင်းကို ခုခံရင်း နောက်သို့ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းခန့်ဆုတ်၍ သွားရ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် သွေးအေး ဟန်စန်းက ထင်းယုအား နောက်မှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထင်းယုက ခားကို စကြာသဏ္ဍာန်ဝှေ့ ယမ်းကာ ဟန်စန်းထံသို့ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ဇာမုန်တွင် သူက ဟန်စန်းအား ဟန်ပြတိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဟန်စန်းက နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်သွားသည်။

ထင်းယုက သံမဏိဝမ်းအင်းထံသို့ ခားရောလူပါ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကိုယ်ဖော့ပညာကိုအသုံးပြုကာ ထိုနေရာမှ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ထင်းယုကား ရှိသမျှအင်အားကို အသုံးပြုကာ ပြေးလွှားသွားနေ၏။

သံမဏိဝမ်းအင်း၊ သွေးအေးဟန်စန်း၊ လူသန်ကြီးဝါးပင်၊ ကျားနက်ဆင်ကူးတို့က နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ ပြေးလွှားလိုက်ပါလာကြလေသည်။

၁၇၄ စာတန်းကြော့အောင်

တင်းယုက အတန်ကြာ ပြေးလွှားလာသောအခါ အင်အားချည့်နဲ့လာပြီဖြစ်၏။

သူက ဤအတိုင်း ဆက်လက်ပြေးလွှားနေပါလျှင် မလွတ်နိုင်ကြောင်း နားလည်သိရှိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့်....

သူက တောလမ်းဘေးရှိ ချုံပုတ်ထဲသို့ ဘိုးဝင်းပုန်းကွယ်နေလိုက်လေသည်။

သူ့ ပုန်းကွယ်နေပြီး တစ်ခဏအကြာမှာပင် ထိုချုံပုတ်နေရာဆီသို့ သံမဏိဝမ်းအင်းတို့လူစုက ရောက်ရှိလာပြီး အမှောင်ထဲသို့ ဘိုးဝင်းပြေးလွှားသွားလေသည်။

တင်းယုက သံမဏိဝမ်းအင်းထို့ ပြေးလွှားပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း ချုံပုတ်ထဲ၌ တုတ်ထုတ်မျှပင် မလှုပ်သေးပါ။

အချိန်အတန်ကြာ သွားသောအခါမှ သူက စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်လေသည်။

ယင်းသို့ စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်သောအခါ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး နာကျင်ကိုက်ခဲသောဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရ၏။

သူက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ခြေလှမ်းယိမ်းယိုင်စွာဖြင့် အနောက်ဘက်အရပ်ဆီသို့ ပြန်လည်လျှောက်လာလေသည်။

အတန်ကြာလျှောက်လာပြီးသောအခါ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ခက်ရာများက နာကျင်လွန်းသဖြင့် ပြုလဲကျသွားလေသည်။

သူက မြေပြင်ပေါ်တွင် ဓားကိုခံထားကာ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အကူအညီလိုရငြား ရှာကြံကြည့်လိုက်မိ၏။

သို့သော် မှောင်မည်းသိပ်သည်းမှုကိုသာ မြင်တွေ့နေရလေသည်။

သူက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ ဓားကိုမြေပြင်ပေါ်တွင် နားပြုထောက်၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ခြေဦးတည့်ရာဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

သူ၏ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့် လျှောက်မိသောအခါ အမူအရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာတွင် မည်းမည်းအဆောက်အအုံခပ်ခပ်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ထင်းယုက မိမိ၏ဝေခနာ ပြင်းထန်မှုကြောင့် မျက်စိထဲ
တွေ့ကရာမြင်နေသည်လောဟု ယူဆကာ မျက်လုံးကို ပွတ်
ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထင်းယု၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ မမြင်နိုင်စွမ်းသော ခွန်အား
များက သွေးကြောများမှတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့လာ
သည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူ့ မြင်တွေ့လိုက်ရသောခပ်မည်းမည်းသဏ္ဍာန်အဆောက်
အအုံကြီးဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားလေတော့သည်။

“မြေတွင်း”

မိုးသက်လေပြင်းများ ပြင်းထန်စွာ ဘုံတိုက်ခတ်နေဆဲ။
ထင်းယုက မိုးစိုနေသော ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်လဲမာ
အဆောက်အအုံရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။
ခပ်မည်းမည်းသဏ္ဍာန် အဆောက်အအုံကြီးက မိုးသက်
လေပြင်းဗဏ်ကို မမူသည့်အလား ငြိမ်သက်စွာရှိနေ၏။
ထင်းယုက ယင်းအဆောက်အအုံအနီးသို့ ရောက်သွား
သောအခါမှ ရဲတိုက်ပျက်ကြီးတစ်ခုဖြစ်နေကြောင်း တွေ့မြင်
လေသည်။
ရဲတိုက်ပျက်ကြီးမှာ ငြီးမားလှပေသည်။
ဂဝံကျောက်များဖြင့် တည်ဆောက်ထားပြီး တစ်ချိန်က
ငွေကြားထည်ဝါ ခဲဟန်ရှိ၏။

ရဲတိုက်ခြံဝင်းဝတွင် တံခါးများမရှိတော့ပါဘဲ ကျောက်
တိုင်များသာ ကျန်ရစ်တော့သည်။

ကျောက်တိုင်များရှေ့တွင် ကျောက်လှေကားထစ်များ
ရှိနေ၏။

ယင်းလှေကားထစ်များ၏ နံဘေးတွင်မူ ကြီးမားသော
ရုပ်တုကြီးနှစ်ခု ရှိလေသည်။

ထင်းယုက ယင်းရုပ်တုများကို ကြည့်လိုက်မိသောအခါ
မျက်လုံးအစုံက ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားမိ၏။

‘ဟင်....မြေရုပ်ကြီးတွေပါလား?’

မြေရုပ်ကြီးနှစ်ရုပ်မှာ ထုလုပ်ထားသော လက်ရာမြောက်
လှသဖြင့် သက်ရှိမြွေများနှင့်မခြား တည်ရှိနေလေသည်။

ထင်းယု၏ရင်ထဲ၌ အမျိုးအမည်မသိသော ဝေဒနာတစ်ခု
ကို ခံစားလိုက်မိလေသည်။

ထို့ပြင် သူ၏ကျောရိုးတစ်လျှောက် အေးစိမ့်သွားမိ
လေသည်။

အခုက သိုင်းခလာကတွင် ပြောဆိုနေကြသော ဒဏ္ဍာရီ
တစ်ပုဒ်ကို ရှည်ခြည်းပင် သတိရလာမိ၏။

အလွန်နက်ရှိုင်းသော တောအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ထဲတွင်
ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခု ရှိလေသည်။

ဟိုရဲတိုက်ကြီးတွင် မြွေများနေထိုင်ကြ၏။

ယင်းမြွေများမှာ အလွန်များပြားပြီး မြွေများကိုအုပ်
ချုပ်သည့် မြွေဘုရင်တစ်ပါးရှိလေသည်။

မြွေဘုရင်မှာ တန်ခိုးသိဒ္ဓိနှင့်ပြည့်စုံကာ အမှန်တရားအက်
တော်သားများအား အစဉ်သဖြင့် ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးနေ
သည်ဟု ဆိုကြ၏။

ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေသူများက မြွေရဲတိုက်သို့ အကူအညီ
သွားတောင်းပါလျှင် မြွေဘုရင်က ကူညီလေ့ရှိသည်။

မြွေရဲတိုက်တွင် အဖိုးတန်ရတနာအရွှေငွေအမြောက်အမြား
ရှိနေသည်ဟုလည်း ပြောဆိုကြ၏။

ဤကား မြွေရဲတိုက်၏ဒဏ္ဍာရီသာ ဖြစ်သည်။

ဒဏ္ဍာရီမှာ ဖြစ်ရပ်နှင့် မဟုတ်ပါချေ။

လူသားတို့၏ စိတ်ကူးယဉ်တွေးတော စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ
ပြောဆိုခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထင်းယု တွေးတောစဉ်းစားနေရင်းမှ မြွေရုပ်နှစ်ရုပ်အား
နက်ကြည့်နေလေသည်။

၁၈၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မြေရပ်များကလည်း သူ့ အား ပြန်ကြည့်နေသည့်အလား အသက်ဝင်လှ၏။

သူက မဝံ့မရဲ တွေးလိုက်မိသည်။

“ဒါဟာ လူပြောများလှတဲ့ သိုင်းလောက ခဏ္ဍာရီထဲက မြေရဲတိုက်များ ဖြစ်နေလော့”

ရဲတိုက်ပျက်ကြီးအားကြည့်ကာ ရင်ထဲ၌ ကြောက်ရွံ့လား ပြန်သည်။

မည်သို့ပင် ကြောက်ရွံ့စေကာမူ သူက ဤညတွင် ရဲတိုက် ပျက်ကြီးထဲ၌ မိုးခိုရကော့မည်သာဖြစ်၏။

ဤနေရာတစ်ခုတွင် ရဲတိုက်ကြီးမှအပ အခြားမိုးခိုရာ ဝရာ အခဲဆက်အဆုံ မရှိပါချေ။

ထင်းယုမှာ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ ကျောက်လှေကား ထစ်အတိုင်း တစ်လှမ်းချင်းတက်ပြီးရဲတိုက်ကြီး၏အတွင်းဘက် သို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ခြံဝင်းမှ ရဲတိုက်အတွင်းသို့ဝင်ရန်ကျောက်ပြားလမ်းလေး တစ်ခု ဖောက်လှုပ်ထား၏။

ယင်းကျောက်ပြားလမ်းကလေးမှာ ရေညှိများတက်ကာ ပာလွန်ချောနေလေသည်။

အချို့နေရာများတွင် ချိုင့်ခွက်ကလေးများဖြစ်ပေါ်ထွက် နှစ်၏။

ခမ်းနားသိုက်မြိုက်မှု၏ ကျဆုံးမှုတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

အကျည်းတန်မြင်ကွင်းက သံဝေဂရစရာပင်ဖြစ်၏။ ရဲတိုက်တံခါးမှာမူ ခိုင်ခံ့နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

ထုထဲသော ကျွန်းသစ်သားတံခါးကြီးက တင်းတင်းစေ့ စော ပိတ်ထားလေသည်။

တံခါးပေါ်တွင် ကြေးလက်ကိုင်ကွင်းတစ်ခု ရှိနေလေ သည်။

ထိုကြေးလက်ကိုင်ကွင်းမှာမူ အစိမ်းရောင်ရေညှိတက်ခြင်း ခရှိတ် ပြောင်လက်နေဆဲပင်။

ထင်းယု မျက်ခမှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။

ဤကြေးကွင်းအား မကြာခဏ ကိုင်တွယ်အသုံးပြုနေ သောကြောင့်သာ အရောင်တောက်ပနေခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု သူက စဉ်းစားမိရာ မှင်ထိတ်သွားမိလေသည်။

ထိုသို့ဆိပ်လျှင် ဤနေရာသို့ မကြာခဏ ရောက်လာတတ် သူများရှိနေနှင့်မည် မဟုတ်ပါလော့။

၁၀၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလှည့်ပတ်၍ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။

သူ၏နောက်ကျောတစ်ခုလုံး အေးစိမ့်လွှာကာ လုံးဝစိတ်ချရမှုမရှိဟု ခံစားမိလိုက်လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မိုးသည်းထန်စွာရွာချနေပါသဖြင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာကိုပင် သဲကွဲစွာမမြင်တွေ့ရပါချေ။

ထင်းယုက ရွှေတုံးရအခက် နှောက်ဆုတ်အခက် ဖြစ်နေလေသည်။

မိုးသက်လေပြင်းဒဏ်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကြောင့် ပြင်းထန်သောဝေဒနာကို ခံစားမိလိုက်သည့်အခါ အတွင်းဘက်သို့ အရဲစွန့်ဝင်သွားရန် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆိုးဖြတ်လိုက်မိ၏။

သူက ကြေးလက်ကိုင်ကွင်း ထပ်ဆင်ထားသော သစ်သားတံခါးကြီးအား တဖုန်းဖုန်းထုလိုက်လေသည်။

“ခုန်း.....ခုန်း.....ခုန်း”

မိုးသံလေသံကြောင့်လည်းကောင်း၊ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကြောင့်လည်းကောင်း သူ၏ တံခါးထုသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိပါချေ။

ထင်းယုက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ ထင်မိ၍ထုလိုက်နေလေသည်။

သို့သော် ဤတစ်ကြိမ်လည်း အသံကကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိပါချေ။

သူက တံခါးမကြီးအား တွန်းဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

သစ်သားတံခါးမကြီးမှာ တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်သဖြင့် အတွင်းဘက်မှ မင်းတုပ်ချသားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရသည်။

ဤသို့ဆိုပါလျှင် အတွင်းဘက်၌လူရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထင်းယု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေသည်။

လူရှိလျှင် အစာရေစာရှိနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော့။

ထိုသို့တေးမိကာ ထင်းယု၏ဝမ်းဗိုက်မှာ တကြုတ်ကြုတ်အာလောင်လာလေသည်။

သူက ခွဲကြီးစွာဖြင့် တံခါးကိုဆက်၍ ထုနှက်လိုက်လေသည်။

“ခုန်း.....ခုန်း...ခုန်း”

တံခါးခေါက်သံက မိုးသံလေသံထဲတွင် ခပ်အုပ်အုပ်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ် ထင်းယု ကံကောင်းသွားပြီလည်း။

“ဘယ်သူလဲ”

အတွင်းဘက်မှ ကျယ်လောင်စူးရှသော အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာခြင်းကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ထင်းယုအားတက်သွားကာ တံခါးထုနေခြင်းကို ရပ်ထားလိုက်၏။

ထိုစဉ် တံခါးကြားမှ မီးရောင်တချို့ ထွက်ပေါ်လာခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထင်းယု ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဗလုံးဗထူး ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ဟာ ဒုက္ခရောက်သတဲ့ ခရီးသည်ပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး မိုးခိုခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

သူက စေတနာကြားမှ မိမိအသံကို ရဲတိုက်ထွင်းရှိုက်မကြားမည့် စိုးရိမ်သဖြင့် ကြိုးစား၍ အော်ပြောလိုက်သည်။

သူ၏အသံအား အတွင်းဘက်မှ ကြားသည် မကြာသည့်ကို မသိခဲ့ပါချေ။

တံခါးကြီးက ကျွန်ုပ်ခနဲမည်ကာ ပွင့်သွား၏။

တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် အတွင်းဘက်မှ စူးရှသော မီးရောင်က ထင်းယု၏မျက်နှာပေါ်သို့ ထိုးကျလာသည်။

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော မီးရောင်ကြောင့်ထင်းယု၏ မျက်လုံးများ ကျိန်းစင်သွားရလေသည်။

သူ၏ မျက်လုံးများပြာခတ်ကာ မီးရောင်ကိုမကြည့်နိုင်၍ မှိတ်ထားလိုက်ရလေသည်။

ထိုအခါအချိန်အတွင်း၌ တံခါးလာဖွင့်ပေးလူကသူ့ အားခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ခြုံကြည့်ကာ အကဲခတ်ခွင့်ရရှိသွားကြောင်း သူ့သဘောပေါက်မိ၏။

ထိုလူကသာ သူ၏ရန်သူဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ဓားထန်ချက်တည်းနှင့် အသက်ဆုံးရှုံးသွားနိုင်ကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစားမိလိုက်လေသည်။

ထိုသို့စဉ်းစားမိလိုက်သောအခါ စိုးရွံ့မှုမှာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လွှမ်းမိုးလာ၏။

တံခါးမကြီး ပွင့်သွားသောကြောင့် အတွင်းဘက်မှ နွေးထွေးသော အငွေ့အသက်များ လွင့်ပျံလာသည်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။

မီးရောင်များမှာ သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ရွှေလျားသွားလေသည်။

ထင်းယုကမျက်လုံးတစ်စုံကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ရင်းအနောက်ဘက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ကာ တံခါးမကြီးမှ အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

တံခါးဝတွင် လူတစ်ယောက်ရှိလေသည်။

အဘက်ဝါးဆယ်ခန့်ရှိသော လူတစ်ယောက်က အလင်းရောင်အားကောင်းသည့် မီးအိမ်တစ်လုံး ကိုင်ဆောင်ကာ သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူမှာ ညှစ်ထေးဟောင်းနှမ်းသော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာပေါ်တွင် အိုမင်းရင့်ရော်သည့်ဟန်ပေါ်လွင်လာလေသည်။

သူက ထင်းယုကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်းမှ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

“ဪ... မောင်ရင့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေပါလား၊ မောင်ရင့်ဟာ စိတ်ထားဖြူစင်တဲ့ လူရွယ်

တစ်ယောက်ပါ၊ ဘယ်လိုလူမျိုးက ဒီလို ခုက္ခဝိုင်းပေးလိုက်တာလဲ”

ထင်းယုက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ် ဂါရဝပြုလိုက်၏။

“ကျွန်...ကျွန်တော်...”

သူ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် ထိုလူကြီးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဪ... မိုးရွာထဲမှာ ရပ်မနေပါနဲ့၊ အထဲကို ဝင်ပါကွယ်”

အသံဩဇာပြည့်ဝပြီး ချစ်ခင်ကြင်နာမှု လွှမ်းသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

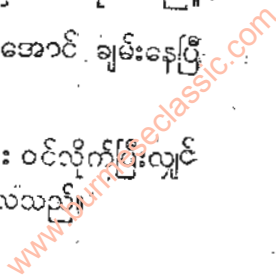
ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ထင်းယု၏ရင်ထဲ၌ နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်လာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

လူက ယင်းသို့ပြောပြီး အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေပြီဖြစ်လေသည်။

အတွင်းဘက်သို့ ခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်း ဝင်လိုက်ပြီးလျှင် ထင်းယုမှာ အနည်းငယ် ရင်ထိတ်သွားရလေသည်။

အကြောင်းမှာ အတွင်းဘက်တွင် သူ လုံးဝမမျှော်လင့်
သော မြင်ကွင်းဟစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

သူ တွေ့မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းမှာ အရောင်အသွေး
စုံလင်လှသော အရွယ်အစား အမျိုးမျိုးရှိသော မြွေများပင်
မဟုတ်ပါလော။

မီးရောင်အောက်တွင် မြွေများမှာ စူးရှတောက်ပသော
မျက်လုံးအစုံဖြင့် ထင်းယုအား ကြည့်နေတော့သည်။

မြွေများက စူးရှတောက်ပသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ထင်းယု
အား ဝိုင်း၍ကြည့်နေကြ၏။

ထင်းယု၏ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးမှာ ခဲဆွဲထားသကဲ့သို့
လေးလံနေမိလေသည်။

သူက မြွေများကို တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးလေသည်။

သို့သော် ဤမြွေများပြားသော မြွေများကိုမူ မြင်တွေ့
ခြင်း မရှိပါချေ။

ထင်းယုက ကြွတ်သေသေ၍ ကြည့်နေရာမှ မီးဗီဒီကို
ဆောင်ထားသူ၏ စကားကြားမှ သက်ဝင်လှူရှားလာလေ
သည်။

“ဟေ...မောင်ရင့်ကိုကြည့်ရတာ မြွေတွေကို ချစ်တတ်
တယ်ထင်ပါ။”

ထင်းယုက ထိုလူတစ်ယောက် တဖြည်းဖြည်းချင်း ကြည့်လိုက်
သည်။

ထိုလူက သူ့အား ပြုံး၍ကြည့်နေခြင်းကို မြင်တွေ့လိုက်
လေသည်။

ထင်းယုက ဟန်မူရာကင်းမဲ့သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“မြွေ...မြွေတွေကိုချစ်တယ် ဟုတ်လား။”

ထိုလူက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်မှာ အဖော်ဆိုလို့ မြွေတွေပဲ ရှိတာ
လေ။ ဒါကြောင့် မြွေတွေကို ချစ်ရတာပေါ့၊ သူတို့က ကချို
လူတွေကို ဒုက္ခပေးတတ်ပါဘူး။”

သူ့ စကားဆက်လိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် အမည်းရောင် ဒုက္ခရိုက်သမားတွေကိုတော့
ဒုက္ခပေးတတ်တယ်ကွယ်။”

သူ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ထင်းယု၏ စိတ်ထဲတွင် အလွန်အေးစိမ့်သော အငွေ့ အသက်ကို ခံစားလာရလေသည်။

“ခင်....ခင်ဗျား....”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ထိုလူက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က နေ့စရာမရှိလို့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် သျှောက်သွားရင်း ဒီနေရာကို ရောက်လာတော့ လူသူစွန့်ပစ်ထားတာ ဟော့ရှတဲ့ ဒီရဲတိုက်ကြီးကို ကျုပ်အိမ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်တယ်လေ”

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်”

ထင်းယုက အားပါးတရ အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်မိလေသည်။

ထိုလူမျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဘာကောင်းတာလဲ”

ထင်းယုက သူ့အား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“တကယ်တော့ ကျုပ်က မြေမင်းသားကို လိုက်ရှာနေတဲ့သူ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အကြောင်းကို သိနေတဲ့လူပဲ ဖြစ်မယ်”

ထိုလူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မင်း ဘာတွေပြောလိုက်တာလဲ၊ ကျုပ်ကမင်းအကြောင်းတို့ ဘာမှမသိရပါလား”

ထင်းယုက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား လိမ်နေတာ”

ထိုလူမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

“ဟေ....ကျုပ်ကညာပြောတယ် ဟုတ်လား၊ မင်းဘယ်လို သူတုံးမျိုးလဲ၊ နေ့စမ်းပါဦး....ဒါနဲ့ မင်းက ဘာကြောင့် မြေမင်းသားကို လိုက်ရှာနေတာလဲ”

“မြေ....မြေမင်းသားကို ကျုပ်ရှာတာက....”

ထင်းယုက စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ထိုလူမျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဟေမောင်ရင် စိတ်မှန်သေးရဲ့လား၊ မောင်ရင်ပဲ မြေမင်းသားကို လိုက်ရှာနေတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ဘယ်မှာလဲ”

သူ၏စကားပြောပုံမှာ အရှူးတစ်ယောက်နှင့် တူလှသည်။

၁၉၂ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူသည် ခရီးပန်းလာသည့်ခဏနှင့် စိတ်သိခိုက်ဖွယ်ရာ
ကိစ္စများကြောင့် မြေများကိုစော့သည်နှင့် သတိလက်လွတ်
ဖြစ်သွားရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထိုလူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“မောင်ရင်...မင်း မှားနေပြီ၊ မင်း ဆေးသောက်ပြီး
နှေးနှေးထွေးထွေး အနားယူဖို့ ကောင်းပြီ”

ထင်းယု အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“ကျွန် မေးနေတယ်၊ မြေမင်းသားဘယ်မှာလဲ”

သူ၏ အမေးကို ထိုလူက ပဖြေတော့ပါချေ။

သူက စိတ်ပျက်သည့်အလား ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်
သည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ မင်းမှာ နတ်ရာတော်ပြင်းထန်လွန်းလို့ စိတ်
မမှန်တော့ဘူး၊ ကျုပ် ဆေးသွားယူလိုက်ဦးမယ်”

သူက ယင်းသို့ပြောပြီး မီးအိမ်ကို ကျောက်စားပွဲ ကပ်
ပေါ်တင်ကာအခန်း၏ ဝဲဘက်ထောင့်ရှိ လမ်းကျဉ်းလေး
လျှောက်သွားလေ၏။

“ခင်ဗျား မသွားရဘူး”

ထင်းယုက ယင်းသို့ပြောဆိုရင်း ထိုလူအားပမ်းချုပ်ထား
လိုက်၏။

ထိုအချိန် ရုတ်တရက် အပြင်ဘက်မှ စူးရှကျယ်လောင်
သော မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာခြင်းကို ကြားလိုက်
ရ၏။

ထင်းယု၏ လှုပ်ရှားမှုက ချက်ချင်းရပ်တန့်သွား၏။

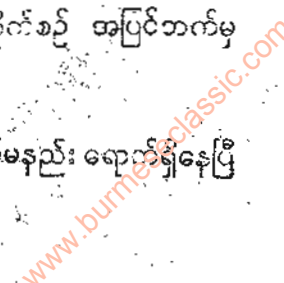
ထိုလူမှာမူ မြင်းဟိသံများကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ
အခန်း၏ဝဲဘက်ထောင့်သို့လျှောက်သွားပြီး လမ်းကျဉ်းလေး
အတိုင်း ချိုးခကွ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ထင်းယုက ဖွင့်ထားသောဝံခါးမကြီးအပြင်ဘက် မိုးရေ
ကန်များအချို့သို့ လှမ်းကြည့်ကာ တောဝေသွားမိ၏။

သူက ရုတ်တရက်သတိပြန်ဝင်လာပြီး လှမ်းကြည့်မိသော
အခါ ထိုလူအား မတွေ့ရတော့ပါချေ။

သူက ခေတ်ခေါ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် အပြင်ဘက်မှ
ကားသံများထွက်ပေါ်လာ၏။

အပြင်ဘက်၌ လူသုံးယောက်ထက်မနည်း ရောက်ရှိနေပြီ
ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်၏။

အပြင်တက်တွင် ရောက်ရှိနေသူများမှာ သူ့ လိုပင်မျက်စိ လည်လမ်းများကာ ခုကွတောထဲမှ ပြေးလာကြသူများလော။

သူသည် စဉ်းစားရင်း ငေးငိုင်းနေစဉ် ခြေသံများ ထွက် ပေါ်လာခြင်းကို ကြားလိုက်ရ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထား ကြသော လူငါးယောက်က ရဲတိုက်သည့်လှမ်းဝင်လာခြင်းကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

သူတို့၏ ကျောပေါ်တွင် ဓားတစ်လက်စီ ပိုးလွယ်ထား ကြသည်။

သူတို့ မျက်နှာများမှာ ဟန်ခူရာကင်းမဲ့၍ အေးစက်တင်း မာလှပေ၏။

သူတို့ငါးယောက်အား ရှေ့မှဦးဆောင်လာသူမှာ ခန္ဓာ ကိုယ်ဝဖြိုးသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထင်းယု၏ ခန္ဓာကိုယ် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိ၏။

သူက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ဝဖြိုးသည့် လူအား ကောင်းစွာ သိရှိနေသည့်အတွက် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူ့နှာမည်မှာ ကျွင်းထိုက်ဆိုသူဖြစ်၏။

သူတို့သည် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းက ငှားရမ်းထားသော ကြေးစားလူသတ်သမားများပင် ဖြစ်၏။

ကျွင်းထိုက်တို့ အဖွဲ့မှာ လူတစ်ယောက်၏ အသက်အား ခုတ်ဆိတ်တစ်ကောင်မျှပင် တန်ဖိုးမထားတတ်ကြပါချေ။

ထင်းယုကကျွင်းထိုက်အား ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့် ကိုက်၏။

ကျွင်းထိုက်တို့လူစုသည် သူ့ အား တွေ့မြင်သွားကြ၏။

ကျွင်းထိုက်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသော အရိပ် ယောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

သူက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်၏။

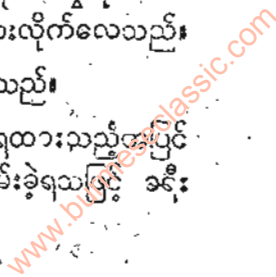
“ဪ...လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက ဒီမှာလာပြီး နေတာကိုး၊ ဟေ့...သူ့ကို ဝိုင်းထံးလိုက်ကြစမ်း”

သူ၏ အမိန့်ပေးသံဆုံးသည်နှင့် ကျန်လူလေးယောက်က အား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြသည်။

“ခြမ်း”

ထို နောက် သူတို့အားလုံးသည် ဓားကိုယ်စီဆွဲထုတ်ကာ ထင်းယုအား တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်လေသည်။

ထင်းယုရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

ခရစ် တက္ကသိုလ်သိပ္ပံအောင်

သို့သော် သူက ကျင်းထိုက်တို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်
တိမ်း၍ မရတော့ကြောင်း နားလည်မိလိုက်လေသည်။

ထင်းယုက ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ကျင်းထိုက်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ထင်းယု...မင်းမှာ ခြေထောက်ဆယ်ချောင်း ရှိနေမ
ဆိုရင်တောင်မှ ကျုပ်တို့လက်ထဲက ပြေးလို့ မလွတ်တော့
ဘူး။ ဒေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံရင် အကောင်းဆုံး
ပါပဲ”

ထင်းယု အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့လို လူယုတ်ဖာတွေ လက်ထဲကို ကျုပ် အသ
ရှင်လျက် ဘယ်တော့မှ အဖမ်းမခံဘူးဆိုတာ မှတ်ပါ”

ကျင်းထိုက်က သူ့အား ဖူးစိုက်ခွာကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းမှာ ဒဏ်ရာတွေ ရထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ခုခ
အပိုပဲ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းပါ”

ထင်းယု မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ထွဲ့...မင်းတို့ဟာ ငရဲပြည် သွားရမယ့် လူတွေပဲ
ကျုပ်က ပူးပေါင်းစရာ မလိုပါဘူး”

ကျင်းထိုက်၏ မျက်နှာ ဒေါသကြောင့် ခိုလှုံ့လေ
သည်။

“ဒါဆိုရင် မင်း ဒီနေ့ သေနေစေပြီ”

သူ၏ အသံက အေးစက်၍ တင်းမာလှသည်။

“လူတိုင်း တစ်နေ့- သေကြရမှာပဲ၊ ကောင်းမြတ်သော
သေခြင်းနဲ့ ယုတ်ညံ့သောသေခြင်းသာ ကွာခြားမှာပါလေ”

ကျင်းထိုက် စကားမပြောတော့ပါချေ။

သူက အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ လက်တစ်
ချက် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“သူ့ကို မလွတ်စေနဲ့”

သူ၏အမိန့်သံဆုံးသည်နှင့် ဝိုင်းရံထားသူလေးယောက်က
ထင်းယုအား ချက်ချင်းပင် ဝင်ရောက်ဟိုက်ခိုက် လိုက်ကြ
လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျင်းထိုက်က ဓားကိုဝှေ့ယမ်း
ကာ ဝင်လာသည်။

ထင်းယုမှာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိ
ထားပြီး ကျင်းထိုက်ကဲ့သို့ပင် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်လှသော

ကြေးစားလူသတ်သမား ငါးယောက်နှင့် တိုက်ခိုက်ရသဖြင့် သတိကြီးစွာထား၍ ကာကွယ်နေရလေသည်။

တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းတန်လှပေသည်။

ခားရိုင်နှင့်လူရိပ်များက ခွဲခြား၍မရအောင် ရှုပ်ထွေးနေလေသည်။

“အား....”

ရုတ်တရက် စူးရှသော အော်ဟစ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်က ထင်းယုန်၏ခားချက်ကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရုပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားလေသည်။

ကျင်းထိုက်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

ထင်းယုန်မှာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရရှိထားပြီး ငါးယောက်နှင့် တစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေသည့်တိုင်အောင် သူ၏ အဖွဲ့သားတစ်ယောက်အား သုတ်သင်တိုက်ခိုက်နိုင်ပြီ မဟုတ်ပါလော့။

မှန်ပေသည်။

ကျင်းထိုက် ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောမထားဝံ့ဘော့ပါချေ။

“တိုက်ကြစမ်း”

ယူ၏လူများအား အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ယား....”

ကျင်းထိုက်၏လူများကလည်း ငြာသံပေးကာ ရွှေသို့တိုးလာကြလေသည်။

ထင်းယုန် မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“သေကြစမ်း”

သူက ရုတ်တရက် အော်ဟစ်ရင်း အနီးကပ်ဆုံးရှိ လူတစ်ဦးအား ခားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။

သူ၏ခားချက်မှာ ရိုးစင်းလှသော်လည်း ရန်သူမရှောင်နိုင်
သော အချိန်အတွင်းမှာပင် လျင်မြန်စွာ ခုတ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။

ခားရောင်က ဖွေးခနဲ လှုပ်ရှားဝင်းလက်သွားသည်။

ထင်းယု၏ခားက ထိုလူ၏ရင်ခံသို့ တည်မတ်စွာ စိုက်ဝင်
သွားလေသည်။

“အား...”

ထိုလူမှာ ခူးရှုစွာ အော်ဟစ်ရင်း လဲကျသွား၏။

ကျင်းထိုက်၏မျက်လုံး ပိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

သူက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ထင်းယု မင်းအသက်ကို ကနေ့ဝါရအောင်ယူမယ်”

သူကပြောပြီး ပို၍ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထင်းယုကမဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်လေသည်။

“သိပ်ကြိုက်အယ်ကွ၊ မင်းတို့လိုလူယုတ်မာတွေကို ငါ
ပြည်ပို့ဖို့ ဝါစောင့်နေတာ”

သူက ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး အသက်မဖြတ်
ခားကို ဝှေ့ယမ်းကာတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူ၏လိုက်ခိုက်ပုံမှာ စနစ်တကျမရှိတော့ဘဲ အကြောက်မက်
နယ်ရာကောင်းအောင် ပြင်းထန်နေ၏။

သူ၏ရင်ထဲ၌ မိခိအသက်မသေယခရွှေ ကျင်းထိုက်အား
အပြီးတိုင်ခြေမုန်းသွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

ကျင်းထိုက်မှာ သူ၏တိုက်ပုံကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲ၌ လေးလံ
အာရုံလေသည်။

သူက အခြေအနေမဟန်အကြောင်း သဘောပေါက် နား
ထည်လိုက်လေသည်။

“ဟေ့...တစ်ယောက်နောက်ထုတ်ပြီး အမြန်သတင်းပြန်
ပို့စမ်း”

အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

သူ၏အမိန့်ပေးသံဆုံးသည်နှင့် လူတစ်ယောက်က ချက်
ချင်း နောက်ဆုတ်သွား၏။

ထင်းယုရင်ထဲ ထိတ်လန့်သွားမိလေသည်။

၂၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုလူများက မိမိအား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အလွတ်မဟုတ်
တော့ကြောင်း ကောင်းစွာသိရှိ နားလည်လိုက်ချေပြီ။

သူက အန္တရာယ်ကိုမစဉ်းစားနိုင်တော့ပါချေ။

“မပြေးနဲ့”

သူက အော်ဟစ်ရင်း ခုန်ထွက်ပြေးသွားသော လူနောက်
သို့ ရုတ်ခြည်းခုန်အုပ်လိုက်၏။

တစ်ဆည်တည်းမှာပင် သူ၏လက်ထဲမှစားက ထိုလူ၏ရင်
သို့ ထိုးစိုက်လိုက်လေသည်။

“အား....”

ထိုလူမှာ ဧည့်သို့မျှ ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ အရမ်း
ကြိုးပြတ်လဲကျသွားလေသည်။

ယင်းတစ်အချိန်မှာပင် ထင်းယု၏ နောက်ကျောမှ လေ
တိုးသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။

သူက ရင်ထိတ်သွားပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ဓားဖြင့်ပက်ထုတ်
လိုက်၏။

သို့သော် နောက်ကျသွားလေပြီ။

ကျင်းဆိုက် ပစ်လွှတ်လိုက်သော ဓားမြှောင်ကသူ၏ကျော
ပြင်သို့ စူးစိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

ထင်းယု၏ဝမ်းဗိုက်တွင် နာကျင်ပြင်းပြသော ဓား
တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူ၏ဝမ်းဗိုက်မှသွေးများ တရဟောစီးဆင်း ကျလာပြီး
ဓားများကူးညွတ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့
သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကြမ်းပြင်မထိတွေ့နိုင်မီ သတိလစ်မေ
မြောသွားလေတော့သည်။

“ပိုင်ခွင်အစစ်”

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိုက်ခတ်နှိပ်သက်နေ၏။ အရာရာမှာ မောင်မည်းလျက်ရှိလေသည်။ ထင်းယုမှာ အမှောင်ထဲ၏ ဝါးမျိုးကို ရန်းထွက်ရင်း နာကျင်သောဝေဒနာကို ခံစားလိုက်မိလေသည်။

“အား...”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံက အမှောင်ဘက်ကို ပြိုခွင်းပစ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ထင်းယု၏ မျက်လုံးများတွင် အလင်းရောင်ဝင်ရောက်လာခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူ သတိပြန်လောပြီ။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့အား စိုးရိမ်ကြီးစွာ ကြည့်ရှုနေသည့် လူတစ်ယောက်အား အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

သူသည် မိုးခိုခိုသည့် ရဲတိုက်အတွင်း၌ပင် ရှိနေသေး၏။

သူ၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူသေအလောင်းများ ပြန့်ကျဲလျက်ပင် ရှိနေသေးသည်။

ယင်းအလောင်းများမှာ ကျင်းထိုက်၏ အဖွဲ့သားများဖြစ်ကြလေသည်။

ကျင်းထိုက် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားပါသနည်း။

ထင်းယုက အားတင်း၍ ပြောလိုက်၏။

“ကျင်း.....ကျင်းထိုက်ကော”

သူ့အားစိုးရိမ်စွာကြည့်နေသူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်များ ထင်ဟပ်လာလေသည်။

“သူ့အတွက် မပူပါနဲ့၊ အခုချိန်မှာ စကားမပြောနိုင်တော့ပါဘူး”

သူကပြောရင်း အခန်းထောင့်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။

ထင်းယုက သူ့ညွှန်ပြရာသို့ ဦးခေါင်းလှည့်လိုက်လေ၏။

အခန်းထောင့်၌ ကျင်းထိုက်၏ အလောင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျင်းထိုက်မှာ တပည့်လေးယောက်နှင့်အတူ မိုတ်ဇာတ်ခန်းသွားလေပြီ။

ထင်းယု၏ မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားလေ၏။

“ခင်...ခင်ဗျားက သူ့ကို သတ်လိုက်ဘယ် ဟုတ်လား”

သူ့အား ပေ့ထားသော လူရွယ်က သိမ်ခေ့စွာ ပြုံးတင်၏။

“သူနဲ့ ခင်ဗျား တစ်ယောက်ယောက် သေချော့မယ်၊ အကယ်၍ သူ့ကို မသတ်နိုင်ဘူးဆိုရင် အခုလို ခင်ဗျားအားမပြောနိုင်တော့ပါဘူး”

ထင်းယုက လူရွယ်အား ကျေးဇူးတင်သော မျက်လုံးအစုံကြည့်နေသေးသည်။

“ကျုပ်အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး”

လူရွယ်က ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ ကယ်တင်အာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကျေးဇူးမဆပ်နိုင်ဘူးဘာလဲ ကျုပ်သိပါတယ်”

ထင်းယု သေ့ဝေဝေးဝေးသွားသည်။

လူရွယ်က သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ နှစ်သိမ့်လိုက်နေသည်။

“စိတ်အေးအေးထားပါဗျာ၊ ခင်ဗျားရထားတဲ့ ဇက်ရာမကြာခင် သက်သာသွားမှာပေါ့?”

ထင်းယုက မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

အခြေအနေမှန်ကို ထင်းယုက အမှန်အတိုင်း သဘောပေါက်ပြုံးဖြစ်လေသည်။

သူ၏ဝမ်းဗိုက်မှာ ပြင်းထန်စွာ ကိုက်ခဲနေပြီး စကားပြောလိုက်တိုင်း နှာကျပ်မှုဝေဒနာက သိသိသာသာ တိုးလာနေပြီ မဟုတ်ပါဘူး။

“ကျုပ်ရဲ့အခြေအနေကို ကျုပ်နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါက ကျုပ်မသေခင် ကျုပ်ကျေးဇူးရှင် တယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုထဲ သိပါရစေ”

လူရွယ်က ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

“ကျုပ်က ဒီနေရာရဲ့ ပိုင်ရှင်ပေါ့?”

ထင်းယု၏မျက်လုံး ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

“မင်းက ဒီနေရာရဲ့ပိုင်ရှင် ဟုတ်လား?”

လူရွယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထင်းယု မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“စောစောတုန်းက ဒီနေရာရဲ့ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးလား?”

လူရွယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“သူက ကျုပ်ရဲ့လူယုံတော်ပါ။ ကျုပ်မရှိတဲ့အချိန်မှာတော့ ဒီရဲ့တိုက်ရဲ့ပိုင်ရှင်ပေါ့။ အခုတော့ ကျုပ်ပြန်ရောက်လာတော့ သူက ကျုပ်ရဲ့လူယုံတော်ပေါ့။ ကျုပ်ပြောတာ ဝန်တယ်ဟုတ်လား?”

ထင်းယု တောဝေသွားသည်။

“အခု သူ့ဘယ်မှာလဲ”

“ခင်ဗျားက သူ့ကို တွေ့ဖူးလို့လား?”

ထင်းယု ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်မမှန်သိချင်လို့”

လူရွယ်က အားပါးတရ ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမဆိုးဘူး၊ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ သတ္တိအပြည့် နှိုးနှေးတာပဲ”

ထူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ သူ့ကို ခင်ဗျား ခုချက်ချင်း တွေ့စေမယ်”

ထူကပြောပြီး တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“အိမ်ထိန်းကြီး... အိမ်ထိန်းကြီး”

သူ၏အော်သံဆုံးသွားသည်နှင့် လူတစ်ယောက်က အခဲတုန်းမှ ပြေးထွက်လာလေသည်။

ထိုလူမှာ ထင်းယု ဤနေရာသို့ရောက်စဉ် တွေ့ရှိခဲ့သော လူပင်ဖြစ်သည်။

ထူက လူရွယ်အား ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“အစိန်နွဲ့ပါ၊ ယခင်လေး”

ထင်းယုမှာ အခြေအနေကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်သလို လေတော့သည်။

သူ ပထမဦးဆုံး တွေ့ခဲ့ရသူမှာ ရဲတိုက်ပိုင်ရှင် မဟုတ်ဘဲ ငှက်ထိုက်အားဆုံးမလိုက်သည့် လူငယ်သည်သာ သျှင်ပိုင်ရှင် အစစ်ဖြစ်နေသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားလာသဖြင့် လူ၏အသက်ရှူသံ ပြင်းထန်လာသည်။

လူရွယ်က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခေါ်ယမ်းလိုက်၏။

“အင်း... ခင်ဗျားလဲကျုပ်စကားကိုဆုံးအောင်နားထောင် နေတာမှာမဟုတ်ဘူး”

ထင်းယုက ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ညိတ်လိုက်သည်။

ထူက သိချင်လွန်းသောဆန္ဒကို အားယူ၍ မေးမြန်းလိုက် လေသည်။

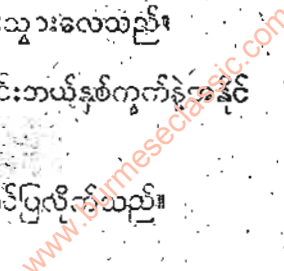
“မင်း...မင်းဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်လား၊ ခင်ဗျားသိပ်သိချင်တော့လဲ ပြောပြရမှာ ပါ။ ကျုပ်က ဟောဒီမြေဘွဲ့ခွဲပိုင်ရှင်ပါ”

ထင်းယု၏ရင်ထဲ တစ်ချက်သွပ်ခွားသွားလေသည်။

“မင်း...မင်း...ကျင်းထိုက်ကို သိုင်းဘယ်နှစ်ကွက်နဲ့အနိုင် ကိုတာလဲ”

လူရွယ်က လက်တစ်ချောင်းဆောင်ပြလိုက်သည်။

၂၁၂ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“တစ်ကွက်”

ထင်းယု၏မျက်လုံး ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

ကျင်းထိုက်ကဲ့သို့ သိုင်းသမားအား သိုင်းကွက်တစ်ကွက် တည်းနှင့် အသေသတ်နိုင်သည့်လူရွယ်မှာ မည်သူမည်ဝါပြန်ကြောင်း သူက ခန့်မှန်းသိရှိလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူ၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်တောက်ပလာလေသည်။

သူက လူရွယ်၏လက်အား ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မြွေနှုတ်သက်ပြီး သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်ကို ကြားဖူးဘယ် မဟုတ်လား။

လူရွယ်က မွဲပြုံး ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကြားဖူးပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် မြွေတွေ့ခဲ့အတူ နေထိုင်ခဲ့တဲ့ခင်ဗျားဟာ”

သူက ပြောရင်း မောဟိုက်လာလေ၏။

ထင်းယုက အားတင်းကာ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်.... ကျုပ်သိသယောက်ဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ ဝါးအချိန်ကစပြီး သိုင်းလောကမှာ ဒုစရိုက်သမားတွေကို ရှားနေတဲ့ မြွေမင်းသားဆိုတာရှိတယ်”

သူက အတန်ကြာအောင်နားပြီးမှ စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“အဲဒီမြွေမင်းသားကို အင်မတန် ဒုက္ခရောက်နေကြတဲ့ အဖြူရောင် သိုင်းသမားတွေက တွေ့ချင်နေကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ အကြောင်းကို ခင်ဗျားစိတ်ဝင်စားမလား မသိဘူး”

လူရွယ်၏မျက်လုံးများ ရီဝေလာသည်။

သူက ထင်းယုအား တည့်ကြည့်လေးနက်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

လူက အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။

“အင်း....ကျုပ်ကစိတ်ဝင်စားတယ်ဗျာ၊ ပြောပြနိုင်သရွေ့ ပြောပြပါ”

ထင်းယု၏ဝေဒနာ ချက်ချင်းလျော့ပါးသွားသည့်သဘောတူ ထင်မှတ်အောင် ဝမ်းသာသွားမိလေသည်။

“ကျုပ်ဟာ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းက ဌာနမှူးတစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ မတရားလုပ်ကြံခံခဲ့ရပါတယ်။ ဒီစိစစ်မှုကို ဖြေရှင်းပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

လူရွယ်မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းဟူသော အမည်ကို တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

၂၁၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထင်းယု၏အသံ တဖြည်းဖြည်းတိမ်ဝင်လာသည်။

“ကျန်းပိမြို့က လူဝကြီးအသားကင်ဆိုင်ကိုသွားပါ။ လူဝကြီးနဲ့တွေ့တဲ့အခါ”

ရုတ်တရက် ထင်းယု၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

“ခေါ့...”

ပါးစပ်ထဲမှသွေးများ အန်ထုတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားလေသည်။

လူရွယ်စိတ်ဖခကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ထင်းယု၏ဒဏ်ရာများ ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် သူ့လည်ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

အိမ်ထိန်းကြီးက ရွေ့တိုးလာသည်။

“သခင်လေး...သူဟာ...”

“အင်မတန်သစ္စာရှိပြီ သနားစရာကောင်းတဲ့ လူတယောက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

လူရွယ်က တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“သိုင်းလောကထဲမှာ မတရားမှုကြီးတစ်ခုတော့ဖြစ်ပေါ်နေတာ သေချာတယ်”

ထိုစကားအရ လူရွယ်(ဝါ)မြွေမင်းသားသည် သိုင်းလောကထဲသို့ ဆင်းသွားတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း အိမ်ထိန်းကြီး နားလည်သတော့ပေါက်လိုက်လေတော့သည်။

“မြေအန္တရာယ်”

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း။

သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့သော ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကျင်းကျားရီ ကွယ်လွန်သွားပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ကျင်းကြိုးခက်က ဂိုဏ်းချုပ်အဖြစ် တာဝန်ယူပြီးနောက်ပိုင်း ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေလေသည်။

ယခုတစ်လော ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းအား သိုင်းလောက ဒဏ္ဍာရီမှ မြေမင်းသားဆိုသူကုက္ကုဒမးလိမ့်မည်ဟူသောအသံ သဲ သဲ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

မြေမင်းသားသည် မကောင်းမှုပြုလုပ်သူများကိုသာ ရှေးချယ်၍ ဆိုးမသုတ်သင်လေ့ရှိသည်ဟု အများကသိထားကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းအား ထိုက်ခိုက်မည်ဆိုသည့် သတင်းမှာ ထူးဆန်းနေပေတော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ် ကျင်းကျားနီ ကွယ်လွန်သွားသည့် ကိစ္စမှ လည်း မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုသူကဆိုနေကြသည်။

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းနှင့်မြေမင်းသားအား စိတ်ဝင်စားမိကြ သည့် သိုင်းလောကသားများလည်း စိတ်ဝင်စားလာကြပေ တော့သည်။

သိုင်းလောက၌ ထူးခြားသော သတင်းများ ထွက်ပေါ် လာချိန်တွင် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း၌ ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက် တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

လူရွယ်တစ်ယောက်က မြွေအသေတစ်ကောင်ကို လာ ရောက်ပို့ပေးသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းသည် ဆိုလူရွယ်အား စိတ်ဝင်စားကစ သဲကြီးမဲကြီး ဖြစ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

ကျန်းပါမြို့မှ လူဝကြီးအသားကင်ဆိုင်သို့ ညဉ့်ခင်းတော့ မှ စားသောက်မည့်လူရွယ်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေ သည်။

အနားယူနေပြင်ဆင်နေသော ဆိုင်ရှင်လူဝကြီး စိတ် ဖျတ်သွားလေသည်။

‘ဒီကနေ့ရောင်းချဖို့ ကင်ထားတဲ့အသားကင်တွေ ကုန် သွားပြီ၊ မင်းစားချင်တယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန်မှ လာပေတော့’

ဟူ၍ ဆီးပြောလိုက်လေသည်။

လူရွယ်က ပြောလိုက်သည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားမှာ ရောင်းစရာအသားကင် ရှိတယ်ဆိုရင်တောင် ကျုပ် စိတ်မဝင်စားပါဘူး။’

လူဝကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မင်းက ...”

“ကျွန်က ပုဇွန်နွေးနွေးကင်ထားတဲ့ မြွေသားဟင်ကို စားချင်တာပဲ”

လူဝကြီး၏မျက်လုံးများ အရောင်တိဖိတ်ဖိတ် စင်းလက် တောက်ပလာလေသည်။

“ဒါဆို အတော်ပဲ၊ ကျုပ်မှာ အဆိပ်ပြင်းတဲ့မြွေတစ်ကောင် ရထားတယ်၊ မီးကင်ပေးမယ်၊ မင်း စားမလား”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ခဏစောင့်ပါ”

လူဝှမ်းက လူရွယ်အား နေရာထိုင်ခင်း ပေးလိုက်လေသည်။

အငွေ့ တထောင်းထောင်းထနေသော မြွေသားကင်က စားပွဲပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

လူရွယ်က မြွေသားကင်ကိုစတင်စားသောက်နေပြီဖြစ်၏။

ဆိုင်ရှင်က နံဘေးတွင်ရပ်ကြည့်နေရင်းမှ ဝါးခနဲ တစ်ချက်သမ်းလိုက်လေသည်။

လူရွယ်က သူ့အား ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား အိပ်ချင်နေပြီထင်တယ်”

ဆိုင်ရှင်လူဝှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျုပ် အရင်တုန်းက ဒီအချိန်ဆိုရင် အိပ်နေပြီဗျ’

လူရွယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင်လဲ ခင်ဗျား အိပ်ပေတော့”

ဆိုင်ရှင်လူဝှမ်းက သူ့အား ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းကော”

လူရွယ်က ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်လဲ ဒီမှာပဲ အိပ်မှာပေါ့”

ဆိုင်ရှင်လူဝှမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဟာ...မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

လူရွယ်က မျက်ခုံးပင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ဆိုင်ရှင်လူဝှမ်းက ဆိုင်အနောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဆိုင်အနောက်ဘက် လမ်းကြားကလေးကသွားရင် မြို့ပြင်သနိုင်းကို ရောက်တယ်”

လူရွယ်က မျက်မှောင်ကြဲတလိုက်သည်။

“အဲဒါတာဖြစ်သဲ”

ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးက သူ့အား မျတ်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီမှာ သွားအိပ်ပေါ့”

“ဘာမအိပ်ရဲစရာ အကြောင်းရှိလို့လဲ”

“ကောင်းပြီလော၊ မင်းအိပ်ရဲတယ်ဆိုရင်တော့ အိပ်ခေါ့၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

သူက ကောင်းကို တစ်ခိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်ထားလေသည်။

လူရွယ်က သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြောပါ”

“ဒီလိုမျှ ကျုပ်ဆိုင်မှာ အိပ်ခွင့်လူတိုင်းဟာ မနက်လင်း မျှန်ကျရှင် သနိုင်းကို ရောက်နေတတ်ကြလို့ပါ”

လူရွယ်၏မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားသည်။

“အထွတ်...ဟုတ်လား၊ တစ်ညတည်းနဲ့ နှစ်နေ့ရာပြောင်း အိပ်ရတာဆိုတော့ ဘယ်ဆိုးလိုတုန်း၊ ပျော်စရာကောင်းတာပေါ့”

လူဝကြီးက သူ့အား အံ့သြစွာကြည့်လိုက်၏။

“မင်းက ဒီကိစ္စကို ပျော်စရာတစ်ခုလို့ သဘောထားသလား”

လူရွယ်က ခေါင်းညှိတိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

လူဝကြီးက သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလော၊ မင်း အမြဲတမ်းပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေလို့ ကျုပ် ဆုတောင်းပါတယ်”

သူက ပြောပြီး ဆိုင်ရှင်အနောက်ဘက်သို့ လှမ်းဝင်သွားလေသည်။

လူရွယ်က ဆိုင်ရှင်မှာ အိပ်ချင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက် နားလည်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သဘောကျစွာပြုံးရှင်း အရက်နဲ့မြေသားကို ဆတ်၍စားသောက်နေ၏။

၂၂၇ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မကြာပါချေ။

မြေသားကင်နှင့် အရက်များမှာ တက်တက်စပ်အောင် ပြောင်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

လူရွယ်မှာ ဝိုက်ဝံ့သွားပြီဖြစ်သဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ဝိုက်လာလေသည်။

သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းရင်း ဝါးခနဲ တစ်ချက်သမ်းလိုက်၏။

“အိပ်ဖို့အချိန်တန်ပြီ၊ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ညပဲ ဖြစ်မှာပါ”

ည....

တိတ်ဆိတ်သောည....

ပတ်ငန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေလေသည်။

လ၏ ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်မှာ အမှောင်ထုကို အန်တီအန်တီ မရိုမရိုပါချေ။

ည၏လေက တဖြည်းဖြည်း အေးစိမ့်လာလေသည်။

ရွာညလျားသော ခွေးအူသံများက တစ်ချက် တစ်ချက် နှစ်ပေါ်လာလေသည်။

အသားကင်ဆိုင်လေးမှာ အမှောင်ထုအောက်တွင် ငြိမ်စိစိ အိပ်မောကျနေလေ၏။

မီးရောင်များပျောက်ကွယ်သွားပြီးလျှင်ရှားမှုတစ်စုံတစ်ရာ အာရုံတော့ပါချေ။

လူရွယ်က ဆိုင်ကလေးအဖွင့်ရရှိ ဖားပွဲ ကုလားထိုင်ကို ဝိုင်းစင်၍ ကွပ်ပျစ်တစ်လုံးသဖွယ် ဖန်တီးလိုက်သည်။

ထို့နောက် အေးဆေးစွာ တက်အိပ်လိုက်၏။

အတန်ကြာသောအခါ ခင်မှန်မှန် ဟောက်သံပင် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“တု...တု...တု...”

အဝေးမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံ သီးချက်တိတိ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဤအချိန်မှာ လူသားတို့အတွက် အလွန်အိပ်မောကျယ်ကောင်းသော အချိန်ပင်ဖြစ်သည်။

အုန်းမောင်းခေါက်သံ သုံးချက်တိတိ ထွက်ပေါ်လာပြီ
ချိန်၌ ဆိုင်ကလေး၏ အနောက်ဘက် တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်လာ
လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လူရိပ်တစ်ခု ဆိုင်ထဲသို့ လွှားခနဲ
ပြေးဝင်လာသည်။

သူ၏ လှုပ်ရှားပုံမှာ လျင်မြန်လှပြီး ခြေသံပင် မကြား
ပါချေ။

သူက လူရွယ်အိပ်နေရာသို့ ဦးတည်ကာ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်း
ကပ်လာသည်။

ထိုလူမှာ ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော လူသစ်
သမား၏ မျက်နှာကဲ့သို့ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းနေလေသည်။

သူက လူရွယ်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ကောက်
ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းလဲ သင်္ချိုင်းကို သွားပါတော့”

သူက ယင်းသို့ပြောပြီး လူရွယ်အား ပေ့ချီလိုက်လေ၏။
သူ၏ဟန်မှာလူရွယ်လန့်နိုးသွားမည်ကိုလုံးဝပူပန်ခြင်း
မရှိပါချေ။

လူရွယ်အား ပေ့ချီရင်း အေးဆေးသော ခြေလှမ်းအစုံ
ဆိုင်အနောက်ဘက်သို့ရောက်လျှင် တံခါးတစ်ချပ်ပွင့်ကာ
ခေါ်ချောင်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် လမ်းကြားခေးအတိုင်း အနောက်ဘက်သို့
တည်လမ်းလျှောက်လာသည်။

သူ၏ခြေလှမ်းဦးတည်ရာအရပ်၌ လူနေအိမ်ခြေဟူ၍ မရှိ
ချေ။

ထိုလူရွယ်အား ပြောပြခဲ့သည့်အတိုင်း သင်္ချိုင်းကိုသာ မြင်
ရှာလေသည်။

ဝိုးတဝါးလရောင်အောက်တွင် ဖြူဖွေးသော အုတ်ဂူများ
မသဲမကွဲ တွေ့မြင်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ရုတ်တရက် ခွေးအူသံများကလည်း ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ
သံဝင်ဝင် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ဤသို့မျှ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော ညမျိုးတွင်
လူဝကြီးက မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လူရွယ်အား သင်္ချိုင်း
ရာသို့ ခေါ်ဆောင်လာရပါသနည်း။

ထိုလူဝကြီးမှာ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

လူဝကြီးက ဆိုင်အနောက်ဘက်တံခါးမှ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ခေါင်မိုးပေါ်မှ ရုတ်တရက် လူရိပ်သုံးခု ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မသဲမကဲသောအလင်းရောင်ကြောင့် လူရိပ်နှစ်ခုမှာပိန်ပန်းပန်းဖြင့်ပြုံး ကျန်လူရိပ်တစ်ခုမှာ ခပ်ဝေပုံသဏ္ဍာန်ရှိသကဲ့သို့ တွေ့ရ၏။

ထိုလူရိပ်သုံးခုမှာ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ တစ်ဆင့် အနောက်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွားကြလေသည်။

တစ်ဖန် ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင် လူဝကြီး အသားကင်ဆိုင်ကလေးခေါင်မိုးပေါ်သို့ လျှို့ဝှက်လှုပ်ရှားနေသူများမှာ မည်သူ့မှ ဖြစ်ပါသနည်း။

သိုင်းလောကတွင် လူတိုင်းလူတိုင်းသည် မြေမင်းသားအား စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိကြလေသည်။

မြေမင်းသားက ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းအား ထိုက်ခိုက်မည် သတင်းများ ထွက်ပေါ်လာသောအခါ သိုင်းလောကသားများသည် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းတည်ရှိရာ ကျန်းပျိုမြို့သို့ တစ်တစ်ဆီတစ်ဆီ ရောက်လာကြပြီး အက်ခတ် စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။

မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်သော မြေမင်းသားအား သိုင်းလောကသားများက ဒုက္ခပေးကြမည်ဟုတ်

သည်မည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သိလို၍သာ စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းအား မြေသေတစ်ကောင် ထက်ဆောင်အခွဲသော လူငယ်နှင့် လျှို့ဝှက်သော အသားကင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်အကြီးသည် အများ၏ စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်လေသည်။

နေရာပေလပ်အောင်စောင့်ကြည့်နေသော သိုင်းသမားများအနက် အချို့က လူဝကြီး၏လုပ်ရပ်ကို ခြေရာခံမိသွားခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

လူဝကြီးကလည်း တွေ့ဝေစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ လူရွယ်များ ပေ့ချီကာ အမှောင်ထုထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ထိုးဝင်လျက်လေတော့သည်။

“လှည့်ကွက်”

ညဉ့်၊

ညဉ့်နက်လှပြီဖြစ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်မှောင်မည်းနေ၏။

“အူး...ဝူး...ဝူး”

ရုတ်တရက် ဆွဲဆွဲငင်ငင်ကွက်ပေါ်လာသော ခွေးအူသံက

ဘိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်လေသည်။

သင်္ချိုင်း၏ညဉ့်မှာ ခြောက်သွေ့လျက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်

ဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

လရောင်၏ မပီဝိုးတံငါး လရောင်အောက်တွင် ဖြူဖွေး

နေသော အုတ်ဂူများကို တွေ့မြင်နေရလေသည်။

တချို့ အုတ်ဂူများက သစ်လွင်တောက်ပလျက် ရှိသေး

သော်လည်း တချို့ အုတ်ဂူများမှာ ယိုယွင်းပျက်စီးနေပြီ

ဖြစ်သည်။

လူဝကြီးက အုတ်ဂူများကိုတွေ့ ပတ်ကာ လျှောက်ညွှန်
နေလေသည်။

သူက ဤနေရာသို့ မကြာခဏ ရောက်ခဲ့ဖူးပုံရ၏။

သင်္ချိုင်းမြေမှာ သူနှင့် အလွန်ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်နေသော
အလားပင်။

သူက လူရွယ်အား အချိန်ကြာမြင့်စွာ ပေ့ချီယူလာ
သော်လည်း လက်ညောင်းခြင်း၊ မောပန်းခြင်း ရှိပုံ မတွေ့
ပါချေ။

အုတ်ဂူများကိုတွေ့ ပတ်ရင်း အရှေ့ဘက်ရှိဧရပ်ပျက်ကြီး
တစ်ခုကို တွားခနဲတွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ဧရပ်ပျက်ကြီးမှာ ညအမှောင်အောက်တွင် မကောင်း
ဆိုးဝါးတစ်ကောင်အလား မလှုပ်မယှက်ရှိနေလေသည်။

ရုတ်တရက် လေတစ်ချက် ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသဖြင့်
ဧရပ်ပျက်ကြီးမှာ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်၏ အော်
မြည်သံအလား တကျွံကျွံ တအံအီမြည်သံများ ထွက်ပေါ်
လာလေသည်။

ယင်းဧရပ်ပျက်ကြီးမှာ သင်္ချိုင်းမြေအတွင်း အလောင်း
များ မြှုပ်နှံထားသော အသုင်္ဂလုပ်ကိုင်ကြသည့် သုတေသန
များ၏ ကွန်းခိုအနားယူရာခန်းကြီးဖြစ်လေသည်။

လူဝကြီးက လူရွယ်ကို ပွေ့ပိုက်ချက် ဧရပ်ပျက်ကြီး
ပေါ်သို့ ကျောက်လှေကားထစ်များအတိုင်း နင်းကာ တက်
သွားလေသည်။

ဧရပ်ပျက်ကြီးတချို့ နေရာများတွင် အမိုးများကျန်ရှိနေ
သေးသဖြင့် အောက်ဘက်တွင် အမှောင်ရိပ်က ထိုးကျနေ
လေသည်။

လူဝကြီးမှာ ဧရပ်ပျက်ကြီးပေါ်သို့တက်ကာ အမှောင်ထု
ထဲသို့ တိုးဝင်ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

လေပြည်လေညင်း ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။
တိတ်ဆိတ်ရွောက်ချားခြင်းက သင်္ချိုင်းမြေကို ရိုးမိုးထား
လေသည်။

ညဉ့်ဌာန်တစ်ကောင်က အဝောင်းပုံ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း
မျက်စိလည် လမ်းမှားကာ သင်္ချိုင်းမြေထဲသို့ ရောက်ရှိ
လာသည်။

ထိုဌာန်မှာ အဝေးမှဖျံသန်းလာရသဖြင့် မောပန်း၍လား
မသိ။

သစ်ပင်တစ်ပင်ထိပ်တွင် နားခိုလိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက် သင်္ချိုင်းမြေအတွင်းမှ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ် ဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်လိုက်၍လားမသိ။

အစ်ခနဲအော်မြည်ကာ အဝေးသို့ လျင်မြန်စွာ ပျံသန်း သွားပြီး အမှောင်ထုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။

ညဉ့်ဝက်နားခိုသော သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ကြီးမား သော အုတ်ဂူတစ်လုံးမှလွဲ၍ ထူးခြားမှု မရှိပါချေ။

ကြီးမားသောအုတ်ဂူမှာ ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်၏။

သို့သော် ဗွက်စီးယိုယွင်းမှုမရှိပါချေ။

တစ်စုံတစ်ယောက်က ယင်းအုတ်ဂူကို ထိန်းသိမ်းစောင့် ရွှောက်ထားသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။

အုတ်ဂူပေါ်တွင် ရေညှိတက်နေမှုမရှိသကဲ့သို့ အုတ်ပြား များ ကွာကျခြင်းမရှိပါချေ။

ရုတ်တရက် ယင်းအုတ်ဂူမှာ စာတန်းကမ္ဘည်း ထိုးထား သော ကျောက်ပြားက တဖြည်းဖြည်း နံဘေးသို့ ရွေ့လျား သွားလေသည်။

အတန်ကြာကျောက်ပြားရွေ့ပြီးနောက် အပေါက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းကို ငြင်ငူလှိုက်ရ၏။

ထို့နောက် လူတစ်ယောက်က ယင်းအပေါက်ထဲမှ လှမ်း ထွက်လာခြင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

လိုလူမှာ ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးပင်ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးက လူရွယ်အား ပေ့ပိုက်ထားဆဲပင် ဖြစ်သည်။

သူက အုတ်ဂူအတွင်းမှ တိုးထွက်လာပြီးနောက် လူရွယ် အား မြေပေါ်သို့ချလိုက်၏။

ထိုနောက် ကမ္ဘည်းထိုးထားသော ကျောက်ပြားကို လက်ဖြင့် ပိတ်လိုက်လေသည်။

ယင်းအချိန်ကျမှ သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေ တော့သည်။

“အင်း.....သူတို့ကို မျက်ခြည်ပြတ်အောင် လုပ်ခဲ့နိုင်လို့ တော်ပါသေးရဲ့”

လူက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား မဆိုးဘူး၊ ဒါပေမယ့် နောက်ယောင်ခံလိုက် လာတဲ့လူတွေ ရှိနေသေးတယ်ဗျ”

ရုတ်တရက် အလွန်တိုးညှင်းသောအသံတစ်ခု ထွက်ပေါ် လာလေသည်။

လူငကြီး၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက် တုန်ခါသွားလေသည်။

၂၃၆ ဗက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူက အနှောက်အယှက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်အား အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်၏။

သို့သော် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မောကျနေသော လူရွယ်မှလွဲ၍ မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရပါချေ။

ဆိုင်ရှင်လူဝကြီး၏မျက်နှာ ကျက်ခနဲပျက်သွား၏။

သူက သန့်ရှင်းမြေအတွင်းရှိ ပုန်းကွယ်နိုင်သော နေရာများကို ပို၍ သေချာအောင် ထပ်မံ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အလွန်တိုးညှင်းသောစကားသံက ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“အုတ်ဂူရှိ ယာဇာန်မှာ ကျင်းကြီးခက်ရဲ့လူတွေ့ ရှိနေတယ်။ သူတို့ကိုတော့ ခင်ဗျား လှည့်စားလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။”

စကားသံကတိုးညှင်းလှသော်လည်း ကြည်လင်ပြတ်သားလှပေသည်။

လူဝကြီး၏ နဖူးပြင်မှ ချွေးများ စိမ့်ထွက်လာသေးသည်။

သူသည် သရဲတစ္ဆေကို ယုံကြည်သူမဟုတ်သဖြင့် သရဲခြောက်ခြင်းဟု မခံစားရပါချေ။

သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ သတိပေးပြောဆိုနေသူ တစ်ဦးရှိနေပြီဟု သိလိုက်လေသည်။

ကျိုသို့ဆီလျှင်ထိုသတိပေးပြောဆိုနေသူမှာ မည်သူဖြစ်သနည်း။

လူဝကြီး၏မျက်လုံးအစုံက နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသော လူရွယ်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သူက ပြုံးလိုက်မိသည်။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိသည်။

“မင်း...အမှန်တော့ ကျုပ်ဟာ မင်းကို အလွယ်တကူ မမ်းလို့နေဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်သင့်ပါတယ်။ အခုတော့ မင်းက ကျုပ်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချွန်ကို အတော်လေး သိသွားပြီလို့လား။”

လူရွယ်က စုတ်တုတ်မျှမသွပ်ပါချေ။

သူက နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်နေဆဲပင်ဖြစ်၏။

လူဝကြီးက တင်းမာသောမျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“မင်းက အတော်ဟန်ဆောင်ကောင်းတာကိုး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို လှိမ့်လှိမ့်မရဘူးဆိုတာ နားသည်ထားပါ။”

လူရွယ်က နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေဆဲပင်။ သို့သော်...

“ခင်ဗျား စကားတွေအများကြီး ပြောမနေနဲ့၊ ကျုပ်ထက် ကျင်းကြီးခက်ရဲ့လူတွေ့က ကြောက်ရောပူတောင်း

၂၃၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တယ်ဆိုတာ သတိထားပါ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုသတ်ချင်မှ သတ်မှာ။ ဒါပေမယ့် ကျင်းကြီးခက်လှတွေကတော့ ခင်ဗျားကို ဝိုင်းပြီး အမဲဖျက်ကြလိမ့်မယ်”

ဆိုင်ရှင်လူဝကြီး၏ခန္ဓာကိုယ် သစ်ချက်တုန်ခါသွားလေတော့သည်။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ကျုပ်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါ့ကုန်ပြီဆိုတော့ ကျုပ်သေလဲ မထူးတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျင်းကြီးခက်လို့ လူယုတ်မာကို ဖသတ်ရတာကိုတော့ ခင်ထဲမှာ နာကြည်းလှတယ်ကွာ”

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျင်းကြီးခက်ကို သတ်ချင်ရတာလဲ”

“ဒါ မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

သူ၏အသံက တင်းမာအေးစက်နေလေသည်။

လူရွယ်ထံမှ အလွန်တိုးညှင်းသောရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

“ခင်ဗျား သေချာပြောနိုင်သလား”

လူဝကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“မင်းစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ကျုပ် ဒီကိစ္စမှာ အနည်းဆုံးတော့ ခင်ဗျားတို့ကို အကူအညီပေးနိုင်ပါ့တယ်”

လူဝကြီး တွေဝေသွားလေသည်။

သူ၏ရင်ထဲ၌ လူရွယ်မှာ သူးခြားမှုတစ်စုံတစ်ရာရှိနေသူဟု ခံစားမိနေလေသည်။

သို့သော် မိမိ၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို လူရွယ်က ကုန်စင်အောင် သိထားသောကြောင့် မိမိရန်သူဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက လူရွယ်ကိုကြည့်ရင်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“မင်းက မြေမင်းသားကို သတ်မယ်လူလား”

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သေမသချာချာ သိလို့သား”

“မင်း ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိရှိထားတဲ့လူဆိုတော့ ကျုပ် သတ်ပစ်ရမှာပဲ”

လူရွယ်က မျက်လုံးခိုတ်ထားဆဲပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ၏နှုတ်ခမ်းများကမူ ပြုံးနေသေးသည်။

“အကယ်၍သာ ထင်းယုက အကူအညီအတောင်းလိုလာခဲ့တော့ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သတ်ဦးမှာလား”

ထင်းယုဆိုသော နာမည်ကြောင့် လူဝကြီး၏မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်ပြုံးကျယ်သွားလေသည်။

သူက လူရွယ်အား မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

၂၄၀ ❀ တက္ကသိုလ်သိဟအောင်

“ထင်းလူ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ့ အခုဘယ်မှာလဲ”

“သေပြီ”

လူရွယ်၏အဖြေက တိုခံတောင်းလှပေသည်။

လူဝကြီး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားပြီး စကား
မှဆက်နိုင်တော့ချေ။

တစ်ခဏအကြာတွင် သူ၏မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်များ
စီးကျလာခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

“ရတက်ပေ့သူ”

သင်္ချိုင်းခြေတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်နေလေသည်။
လူဝကြီးကလည်း ငြိမ်သက်စွာ ချူးထောက်နေလေသည်။
သူ၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်အား စောင့်မျှော်
ခြင်းနှင့် တူလှပေသည်။
အမှန်တွင် သူ ငြိမ်သက်စွာတိုင်ခနဲခြင်းမှာ လူရွယ်နှင့်
သားပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။
သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်အား အခင်းမှကြည့်ပါလျှင်
စိတ်ယောက်က ငြေငြင်ပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာလဲလျောင်းကာ
ပိုင်ပျော်နေပြီး ကျန်တစ်ယောက်က ထိုင်နေသည်ဟု ထင်
သည်။

လူရွယ်မှာ သတိကောင်းစွာရရှိနေပြီဟု မည်သူကမှ
ရိပ်စားမိမည် မဟုတ်ပါ။ ချေ။

ထိုအတူ မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏နောက်
ကွယ်မှ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေသူ နှစ်ယောက်ကလည်း
မရိပ်မိပါ။ ချေ။

ယင်းနှစ်ယောက်မှာ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းချုပ်
ကျင်းကြုံးခက်၏ကိုယ်ရံတော်များပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း။
ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံး မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်း
နေလေသည်။

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း၏ဂိုဏ်းချုပ် ကျင်းကြုံးခက်မှာ ငြိမ်သက်
စွာထိုင်နေသည်။

ယူက ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသော်လည်း စိတ်အစဉ်ကမူ
ပျံ့လွင့်နေလေသည်။

လူရွယ်၏သတင်းကိစ္စစမ်းရန် စေလွှတ်လိုက်သော လူသန်
ကြီးဝါးပင်က ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်း မရှိသေးချေ။

ယူက သံမဏိဝမ်းအင်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဝမ်းအင်း...ဝါးပင် ထွက်သွားတာကြာပြီ၊ အခု
အချိန်ထိ ပြန်မရောက်လာသေးပါလား။”

“သူ ပြန်လာမှာပါ။”

ကျင်းကြုံးခက် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

“ဒီလောက်အချိန်တွေကြာနေတာ သူတစ်စုံတစ်ခုများ
အန္တရာယ်ရှိနေသလား မသိဘူး။”

သံမဏိဝမ်းအင်း အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ လူသန်ကြီးဝါးပင်က ပါးနပ်တဲ့
လူတစ်ဦးပါ။ ရန်သူတစ်ယောက်ကို အပိုင်ချုပ်ကိုင်လို့မရဘူး
ထင်ရင် အဝေးကစုံစမ်းမှာ သေချာပါတယ်။”

ကျင်းကြုံးခက် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် ခု အိပ်တော့မယ်၊ အကယ်၍
ဝါးပင် ပြန်လာခဲ့ရင် ချက်ချင်းအကြောင်းကြားပါ။”

သံမဏိဝမ်းအင်းက ဂါရဝပြုလိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ ခေါင်းဆောင်ကြီး။”

ကျင်းကြုံးခက် ထိုင်ရာမှထကာ အခန်းတွင်းသို့ဝင်ရောက်
သွားလေသည်။

သံမဏိဝမ်းအင်း ကျားနှက်ဆင့်ကူးနှင့်သွေးအေးဟန်စန်း
တို့က အခန်းအပြင်တွင် ရပ်၍စောင့်နေကြလေသည်။

ကျင်းကြိုးခက်မှာ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါမှ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူက မြေမင်းသား၏ ခြိမ်းခြောက်မှုကို ခံရပြီးနောက် အလွန်အမင်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားသော်လည်း ယခုအခါ ခေါင်းအေးအေးဖြင့် စဉ်းစားလာနိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သိုင်းပညာအလွန်အဆင့်မြင့်ပြီး ထူးဆန်းသော လူရွယ်ကရောက်ရှိလာကာ မြွေအသေကိုပေး အပ်သွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သူက ဝါးပင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာမည့်အချိန်ကိုသာ စောင့်မျှော်ရပေမည်။

ဝါးပင် ပြန်ရောက်လာပါက ထူးခြားသော လတင်းများ သယ်ဆောင်လာလိမ့်မည်ဟု သူကယုံကြည်နေ၏။

သူက စဉ်းစားတော့ဝေနေသဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲဖြစ်နေ ရလေသည်။

သူ၏စဉ်းစားချက်များတွင် မြွေမင်းသားအား မေ့ လျော့ကာ လူရွယ်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေမိလေသည်။

လူသန်ကြီးဝါးပင် အမြန်ဆုံး ပြန်ရောက်ပါစေဟုလည်း သူက ကျိတ်ရံ့ဆုတောင်းနေမိလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် တံခါးခေါက်သံ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာ လေ၏။

“ဒေါက်....ဒေါက်....ဒေါက်”
ကျင်းကြိုးခက်က ရုတ်တရက် ခေါင်းထောင်ထလာ၏။
“ဘယ်သူလဲ”

သူ၏အသံက အက်ကဲ့ခြောက်သွေ့နေလေသည်။
ညာဘက်လက်ကလဲ ခါးတွင် မချတမ်းချိတ်ဆွဲထားသော ဓားရိုးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

အခန်းအပြင်မှ အသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။
“လူသန်ကြီးဝါးပင် ပြန်ရောက်လာပါပြီဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”
ကျင်းကြိုးခက်၏ မျက်လုံးများ ဝင်းလက်တောက်ပသွား လေသည်။

“ဆင့်ကူး၊ မင်းသို့အပြင်မှာ ဆက်စောင့်နေပါ။ ဝါးပင်ကို လှူတ်လိုက်”

သူ၏ စကားဆုံးသွားသောအခါ အခန်းတံခါးပွင့်သွား လေတော့သည်။

ထို့နောက် လူတစ်ယောက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက် လာသည်။

လူသန်ကြီးဝါးပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

လူသန်ကြီးဝါးပင်က အခန်းဝတွင် ရပ်နေလေသည်။
သူက ခေါင်းငုံ့၍ ရပ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ကျင်းကြိုးခက်က သူ့အား အက်ခတ်ကြည့်ရှုလိုက်၏။

ဝါးပင်မှာ အစဉ်အမြဲ တက်တက်ကြွကြွ ရှိနေသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ယခုကဲ့သို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချွတ်များဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို လက်လှုပ်အရှုံးပေးခဲ့ရသဖြင့် စိတ်ပျက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျင်းကြိုးခက်က ချက်ချင်းနားယူလိုက်သည်။

သူက ဝါးပင်အား အတန်ကြာအောင် အကဲခတ်ကြည့် ရှုလိုက်သည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

ဝါးပင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သူ့ ကို မျက်ခြည်ပြုတ်သွားပါတယ်”

ကျင်းကြိုးခက်၏မျက်နှာ အနည်းငယ်တင်းမာသွားသည်။

“ဘာ...မျက်ခြည်ပြုတ်သွားတယ် ဟုတ်လား”

ဝါးပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျင်းကြိုးခက် မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ အကြားအမြင်များတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ နိမ္မိတ် မှာ မြေမင်းသားရှိသတင်းကို ရခိုင်တဲ့နေရာ ရှိတယ်ဆိုတာ တောင်မှ မသိလိုက်ကြဘူးလား”

ကျင်းကြိုးခက်က မဲ့ပြုံး ပြုံးပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

ဝါးပင်၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားမိလေသည်။ ကျင်းကြိုးခက်က သူ့အား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ “ဝါးပင်”

သူ၏အသံက အေးစိမ့်နေလေသည်။

ဝါးပင်က ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ပြောပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ကျင်းကြိုးခက်က သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“အသားကင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို ကျုပ်ဝင်ချင်တယ်”

ဝါးပင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ ခေါင်းဆောင်ကြီး၊ ကျွန်တော် အခုချက်ချင်း သွားဖမ်းခေါ်လာခဲ့ပါမယ်”

သူက ပြောပြီး လှည့်ထွက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“နေဦး”

ကျင်းကြိုးခက်က ဟန့်တားလိုက်သည်။

ဝါးပင်၏ ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားသည်။

“အမိန့်ရှိပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

“အကယ်၍ အသားကင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဟာ မြေမင်းသားနဲ့ တော်သက်နေတယ်ဆိုရင် အလွယ်တကူ ဖမ်းလို့ရမှာ မဟုတ် သွား”

သူက အနည်းငယ်စဉ်းစား၍ စကားဆက်လိုက်သည်။
“ဒီတော့ မင်းဆင့်ကျားကို အဖော်ခေါ်သွားပါ။ သူ့
သာ မြွေမင်းသားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့သတင်းကိုရောင်းမယ်ဆို
ကျုပ်ပဲဝယ်မယ်။ ဘယ်သူမှမဝယ်ပါစေနဲ့”

ဝါးပင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

“ကောင်းပြီ၊ ကဲ...မင်းသွားတော့”

ဝါးပင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ပြောပြီး ထွက်ခွာသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုသော် သူက ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ကျင်းကြီးခက် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ မသွားသေးတာလဲ”

ဝါးပင်က မဝံ့မရဲလေသံဖြင့် ပြောလာသည်။

“ဒီ...ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့က လူစုလူဝေးနဲ့သွား
ဆိုင်ရှင်လှုပ်ကြီး ထွက်ပြေးသွားမှာပေါ့၊ နောက်ပြီးအသား
ကပ် ဆိုင်ထဲမှာ ကျော်ကြားတဲ့ သိုင်းသမားတွေ အများကြီး
ရောက်နေတဲ့အတွက် အချင်းများနိုင်စရာအကြောင်း ခိုင်
တယ်”

ကျင်းကြီးခက် တောဝေသွားသည်။
သူက တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့်
ခေတ္တငြိမ်သက်နေသည်။

“မင်းဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ”

“ကျွန်တော် လူတစ်ယောက်ပဲ အဖော်ခေါ်သွားပြီး
အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်ချင်ပါတယ်။ အသားကင်ဆိုင်
ထဲက သိုင်းသမားတွေ ရှင်းသွားတဲ့အခါကျမှ အသားကင်
ဆိုင် ပိုင်ရှင်ကိုခေါ်ခဲ့ပါ့မယ်”

ကျင်းကြီးခက် ဘာင်မကျ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မြွေမင်းသားရဲ့သတင်းကို သိုင်းသမားတွေ
ရသွားမှာပေါ့”

ဝါးပင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“သူတို့ သတင်းရသွားလေလေ ကျွန်တော်သို့အတွက်
ကောင်းလေလေပါပဲ။ သိုင်းသမားတွေဟာ မြွေမင်းသားကို
ဖိတ်ခေါ်ဖို့ စုံစမ်းကြလိမ့်မယ်”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“မြွေမင်းသားလဲ သူ့ရဲ့ကျွဲပွက်ချက်တို့ ဖော်ထုတ်ပြော
မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ သူက သိုင်းသမားတွေလက်က လှူတ်
အောင်ရှောင်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရ
လိမ့်မယ်”

၂၅၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျင်းကြုံးခက်ကဝါးပင်ပြောလိုသောစကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လိုက်၏။

အသားကင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်လူဝကြီးက မြေမင်းသား၏သတင်းကို များများဖြန့်ချိနိုင်ပါက သူတို့အတွက် ကောင်းလေလေပင် ဖြစ်သည်။

အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြေမင်းသားမှာ မိမိအားစူးစဉ်းသော သိုင်းသမားများနှင့် လုံးပမ်းရင်း အချိန်ကုန်ဆုံးသမ်းအခါ ကျင်းကြုံးခက်အား လုပ်ကြံရန် အကြံအစည်နည်းပါးသွားမည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် မြေမင်းသားကို စုံစမ်းရန် အနယ်နယ်ရပ်ရပ်မှ သိုင်းသမားများ ရောက်လာကြခြင်းမှာ ကျင်းကြုံးခက်၏ အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် ရောက်ဖွဲ့ခြင်းနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်၏။

ကျင်းကြုံးခက်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

သူက ဝါးပင်အား လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြလိုက်လေ၏။

“မင်းမဆိုးဘူး၊ ကဲ...ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကြိုက်သလို လုပ်ဆောင်နိုင်တယ်”

ဝါးပင်၏ရင်ထဲ၌ ယခုမှ အနည်းငယ် ပေါ့ပါးသွားလေသည်။

“ခုလိုခွင့်ပြုတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း(၅) ❀ ၂၅၁

ကျင်းကြုံးခက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ မင်းသွားတော့”

ဝါးပင်က တစ်ချက်ဦးညွတ်ကာ ချာခနဲလှည့်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဝါးပင်ကကျင်းကြုံးခက်ထံမှထွက်လာပြီးနောက် ဆင့်ကူးအား ဝင်ခေါ်လိုက်၏။

လှို နောက် အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီး အသားကင်ဆိုင်ကလေးဆီသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

သူ့တို့ အသားကင်ဆိုင်ကလေးသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အုန်းမောင်းသုံးချက်တိတိ ရှိပြီဖြစ်၏။

အသားကင်ဆိုင်မှာ ပိတ်ထားပြီဖြစ်၍ ခပ်လွန်းလွန်းမှ အကဲခတ်နေလေသည်။

အသားကင်ဆိုင်ကလေးထဲမှ လူရိပ်များ အမှောင်ထဲထွက်
အကားအကွယ်ယူ၍ ပုန်းလွှဲကွယ်လွှဲနေခြင်းကို တွေ့မြင်
လိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ဝါးပင်နှင့် ဆင့်ကူးတို့က ထိုလူရိပ်များ
နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ ဖိတ်တဆိတ် လိုက်လာကြသဖြင့်
မြို့ပြင်သင်္ချိုင်းဆီသို့ ရောက်ရှိနေကြခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့၏။

ဝါးပင်က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးက မခေဘူးနဲ့တူတယ်”

ဆင့်ကူးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဝါးပင်က ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးထံသို့ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်
သည်။

လူဝကြီးက နူးထောက်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ဝါးပင်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။

“သူ့တို့ကြည့်ရတာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်နေပုံ
ရတယ်ကွ”

ဆင့်ကူးက ခေါင်းညိတ်ဖိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ အခုနေ ဝင်ဖမ်းရင် မကောင်းဘူးလား”

ဆင့်ကူး ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆင့်ကူးက မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“လူ့စွယ်တောင်မှ မဟန်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့က တော
စာများတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ”

ယခုတစ်ကြိမ် ပါးစပ်ပိတ်ထားရသူမှာ ဝါးပင်ဖြစ်သည်။

ဆင့်ကူး စကားဆက်လိုက်သည်။

“အကောင်းဆုံးက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီကို မင်းပြန်သွားပြီး
သတင်းပို့ပါ။ ကျုပ်က သူ့ကို မျက်ခြည်မပြတ်အောင် စောင့်
ကြည့်နေမယ်”

ဝါးပင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်မသွားချင်ဘူး”

ဆင့်ကူး မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။

“ဘာလဲ...ဒါဆိုရင် နှင်ဗျားက သူ့ကို ဒီအတိုင်းကြည့်
နေမှာပဲလား”

ဝါးပင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“လက်ပိုက်ကြည့်နေမယ်ထင်ရင်တော့ မှားမှာပေါ့”

၂၅၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူက စကားဆုံးသောအခါ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်၍
ခားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဆိုင်ရှင်သူဝကြီးထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးပင်
သွားလေတော့သည်။

ဆင့်ကူးမှတ် သူက ထွက်ပြေးသွားသဖြင့် မနေနိုင်တော့ဘဲ
ဝါးပင်နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားရလေတော့သည်။

“အဆိပ်သင့် သွေးသောက်များ”

ညဉ့်....

နက်ရှိုင်းသောညဉ့်အချိန်ကို မကြာသေးမီက ဖြတ်ကျော်
လာခဲ့ပြီးနောက် နံနက်ဘက်သို့ ကူးပြောင်းရန် အားယူနေ
ပြီဖြစ်၏။

သို့သော် ယခုတိုင် အရုဏ်ဦးရောင်ခြည်များ ဤတက်ခြင်း
မရှိသေးပါချေ။

ခပ်မည်းမည်းသဏ္ဍာန်အရိပ်နှစ်ခုက အမှောင်ရိပ်ကိုအကာ
အကွယ်ယူကာ လျှပ်တစ်ပြက် ပြေးထွက်လာကြသည် ကို
လရောင်အောက်တွင် မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ခဲမြေပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသောလူရွယ်က မျက်စိမှိတ်
ရင်းမှ ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့လာနေကြပြီ”

လူဝကြီးက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် သူတို့ကို သတ်ပစ်မယ်”

“ခင်ဗျား မှားသွားမှာပေါ့”

လူဝကြီး၏မျက်နှာ ကွက်ဆွဲပျက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျင်းကြီးခက်ဆီမှာ ခင်ဗျားတို့ လူတော်တော် များများကို ဖမ်းထားကြတယ်လေ”

လူဝကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် တုန်ခါသွားသည်။

သူက လူရွယ်အား ဇိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်း....”

လူရွယ်၏ မျက်နှာပေါ် တွင် အပြုံးရိပ်များ ထင်ဟပ်လာလေသည်။

“ခင်ဗျား အံ့ဩနေသလား၊ ကျင်းကြီးခက်က ကျင်းကျားရဲ့ရဲ့ လူတွေအမှတ်များများကို ဖမ်းဆီးထားပြီးပြီလေ၊ အခု သူက အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်နေတာ”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အဖွဲ့က ထင်ထင်ရှားရှား လှုပ်ရှားလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ယှဉ်ပြိုင်ခွဲတဲ့လူတွေက သတ်ပစ်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျင်းကျားရဲ့ရဲ့ ဇနီးနဲ့ ဆို ခုကွဲပေးကြမှာ သေချာနေပြီ”

လူဝကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားလေသည်။

“မင်း....မင်း....ဒါတွေ ဘယ်လိုသိ....”

လူရွယ်၏ စကားမဆုံးမီ လူရွယ်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“အခုချိန်မှာ ခင်ဗျား ဒါတွေ သိချင်နေရင် ဖာနည်းဆိုးဆိုး ဖောက်ခွဲ တိုက်ခိုက်ပေါ့လိမ့်မယ်၊ ဂု တို့က ခင်ဗျားကို သရရ အရှင်ရရှ လိုချင်နေတယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားက ခိုက်ခိုက်ရင်း လက်လှန်ခွဲမယ်ဆိုရင်”

သူက စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်ထားလိုက်သည်။

လူဝကြီး၏ မျက်နှာပေါ်မှ ချွေးသီး ချွေးပေါက်များ စင်းလာလေသည်။

“ဒါ....ဒါဖြင့် ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ”

လူရွယ်က အေးဆေးလောလေသံဖြင့် ပြောလာ၏။

“ဘာမှ မလုပ်နဲ့၊ ကျုပ်ကို ပွေ့ချီပြီး ပြေးပေးတော့”

လူဝကြီးက စောဒကမဟက်နိုင်တော့ပါချေ။

သူက လူရွယ်အားပေ့ချီကာ မြေပြင်ပေTမှ ခုန်ထလာသည်။

ထိုခနောက် ဝါးပင်တို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်ဆီတွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

ဝါးပင်နှင့် ဆင့်ကူးတို့မှာ ရုတ်တရက်ကြောင်အမ်းအဖြစ်သွားကြရသည်။

သူတို့ အချိန်ဖြင့်ပြေးလာစဉ် လူဝကြီးက မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူတို့က လူဝကြီးနှင့်ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့်အကွာအဝေးသို့ ရောက်သောအခါ လူဝကြီးက လူရွယ်အား ချီလျက် ရုတ်တရက်ခုန်ထွက်ပြေးသွားသည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ကာ ခြေလှမ်းတစ်ချက်တို ခန့်ရပ်ဆိုင်းသွားပြီးမှ ချက်ချင်းပင် ပြေးလွှားသွားလေသည်။

သို့သော် သူတို့မှာ လူဝကြီး၏ခြေလှမ်းအား မမီနိုင်တော့ပါချေ။

လူဝကြီးက လူရွယ်တို့ပေ့ချီလျက် အုတ်ဂူများကို ကွေ့တတ်ပြေးလွှားရင်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

လူဝကြီး၏ခန္ဓာကိုယ် ကိုယ်ဖော့ပညာ အဆင့်မြင့်လွန်း၍ ဖြစ်လေသည်။

ဝါးပင်နှင့်ဆင့်ကူးတို့၏ မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

သူတို့က လူဝကြီးမှာ သိုင်းပညာ လျှို့ဝှက်ထားသော ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရပြီမဟုတ်ပါလော့။

သူတို့က လူဝကြီး၏ ဘယ်ဖော့ပညာကို တွေ့မြင်ရလျှင် ဆက်မလိုက်ဘဲ ရပ်တန့်လိုက်ကြရလေသည်။

သူတို့က အထွေအကြံ ရင်ကျက်သူများပီပီ လူဝကြီးမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းသိရှိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်၏။

“သူ့ကို မင်း အကဲခတ်မိတယ် မဟုတ်လား” ဆင့်ကူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သူဟာ ငါတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ရန်သူတွေထဲက တစ်ယောက်အပ အဝင်ပဲကွ”

ဝါးပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၂၆၀ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ အမြန်ဆုံးပြန်ပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို သတင်းပို့မဖြစ်မယ်”

သူတို့ကပြောပြီး လှည့်ထွက်ရန် ခြေလှမ်း ပြင်လိုက်လေတော့သည်။

ယနေ့ ကျင်းကြိုးခတ်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်နေလေသည်။

သူ ဝမ်းသာနေခြင်းမှာ မထူးဆန်းပါချေ။ သူ၏ လူများက ထူးခြားသောသတင်းများ ရလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျင်းကြိုးခတ်က ဗုဒ္ဓရောက်ရှိနေသည့် သူ၏ ကိုယ်ရံတော်များအား ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ...မင်းတို့ ဘယ်လောက် သိခဲ့ကြပြီလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဝါးပင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တကယ်တော့ ထိစိတန်းအဆင့်မှာရှိတဲ့ အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်လူဝကြီးဟာ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ”

သူက စကားကိုခေတ္တရပ်ကာ အက်ဖြောသင့် မပြောသင့်စဉ်းစားတော့ဝေနေလေသည်။

ကျင်းကြိုးခတ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဝါးပင်...မင်းတို့နဲ့ကျုပ် လက်တွဲလာခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းခနည်းတော့ပါဘူး၊ မင်းတို့ရဲ့ သစ္စာရှိမှုကိုလဲ ကျုပ်က သိရှိထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ပြောစရာ ရှိတာကို ရဲရဲသာ ပြောပါ”

ဝါးပင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမုန်တော့ လူဝကြီးဟာ ကျင်းကျားရီရဲ့ ကိုယ်ရံတော် တစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဘာ”

ကျင်းကြိုးခတ်၏ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားကာ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ ထုန်ခါသွားလေသည်။ သူက မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ဝါးပင်အား ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မင်း...မင်းပြောတာ သေချာရဲ့လား”

ဝါးပင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာပယုံရင် ဆင့်ကူးကို မေးကြည့်ပါခင်ဗျာ”

ကျင်းကြိုးခတ်၏ မျက်လုံးအစုံက ဆင့်ကူး မျက်နှာပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဆင့်ကူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ကျင်းကြိုးခတ်က အတန်ကြာ ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေပြီးမှ ခေါင်းမော့လိုက်သည်။

“ဪ...ကျင်းကျားရီရဲ့ကိုယ်ရံတော်တွေက ဒီကျန်းပိမြို့လေးအထိ ခြေချလာပါရာလား”

ကိုယ်ရံတော်လေးယောက် ပါးစပ်ပိတ်ထားကြလေတော့သည်။

ကျင်းကြုံးခက်က အခန်းထဲတွင် ခေါက်တို့ ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေ၏။

သူသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရလေသည်။ ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာမှာလည်း တင်းမာခက်ထန်လာနေသည်။ “ကျုပ်လက်ထဲမှာ သူတို့လူတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သူတို့မသိကြဘူးလား”

သူက ဝါးပင်အား ကြည့်လိုက်သည်။ “ပြောစမ်း၊ မင်းဘို့တွေ့ခဲ့တဲ့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်လူဝကြီးက တယ်သူလဲ”

“ကျင်းကျားရီရဲ့ညာလက်ရုံး ကိုယ်ရံတော်ထင်းယုရဲ့ညီထင်းဖုံးပါ”

သူ၏အသံက တိကျသေချာလှပေသည်။ ကျင်းကြုံးခက်က နှုတ်ခမ်းထစ်ချက် ကိုက်လိုက်၏။

“ဒါဆိုရင် သူတို့ကိုသုတ်သင်ခိုင်းလိုက်တဲ့ ကြေးစားဆယ်ယောက်က ကျုပ်ခိုင်းတာကိုမလုပ်ဘဲ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေကြတာလဲ”

သူ၏အသံက ဒေါသကြောင့် တုန်ခါနေလေသည်။ “သံမဏိငမ်းအင်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“သုတ္တိုလဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်ပြီးရှင်းရှင်းသုတ်သင်နေပါတယ်”

ကျင်းကြုံးခက် မျက်မှောင်ကြတ်လိုက်သည်။ “ဒါဆိုရင် အခု ထင်းဖုံးက ဘာကြောင့် ဒီကျန်းပိမြို့ထိ ရောက်လာတာလဲ”

“ဒါကတော့ ကျန်ရှိနေသေးတဲ့လူအချို့ လိုက်ထပ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကျင်းကျားရီရဲ့ကိုယ်ရံတော်တွေထဲမှာ အမာခံ ခိုင်းသမား ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသေးသလဲ”

“ဝါးပင်က ရှင်းပြလိုက်သည်။ “ကျုပ်တို့ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်တာရော၊ ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး ဖမ်းဆီးခဲ့တာရော အတော်များပါပြီ၊ များများစားစား မကျန်တော့ပါဘူး”

သူ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။ “ဒါပေမယ့် ကျန်နေတဲ့လူအနည်းစုဟာ အရေးပါသူတွေ ဖြစ်နေပါတယ်၊ အဓိကကျတာ ထင်းဖုံးတို့ညီအစ်ကိုပါ”

“ဒါထက် ထင်းယုကို မင်းတို့ လက်ကြံပြီးပြီဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ထင်းယုဟာ ကြံရာမရဖြစ်ပြီး နာမည်ကြီးနေတဲ့ မြေမင်းသားကို လိုက်ရှာခဲ့ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ လိုက်လံတိုက်ခိုက်တော့ ဇဏ်ရာတွေရပြီး ထွက်ပြေးသွားပါ”

“ကျင်းကျားရီရဲ့ညာလက်ရုံး ကိုယ်ရံတော်ထင်းယုရဲ့ညီထင်းဖုံးပါ”

သူက ဝါးပင်အား ကြည့်လိုက်သည်။ “ပြောစမ်း၊ မင်းဘို့တွေ့ခဲ့တဲ့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်လူဝကြီးက တယ်သူလဲ”

“ကျင်းကျားရီရဲ့ညာလက်ရုံး ကိုယ်ရံတော်ထင်းယုရဲ့ညီထင်းဖုံးပါ”

သူ၏အသံက တိကျသေချာလှပေသည်။ ကျင်းကြုံးခက်က နှုတ်ခမ်းထစ်ချက် ကိုက်လိုက်၏။

“ဒါဆိုရင် သူတို့ကိုသုတ်သင်ခိုင်းလိုက်တဲ့ ကြေးစားဆယ်ယောက်က ကျုပ်ခိုင်းတာကိုမလုပ်ဘဲ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေကြတာလဲ”

သူ၏အသံက ဒေါသကြောင့် တုန်ခါနေလေသည်။ “သံမဏိငမ်းအင်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“သုတ္တိုလဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်ပြီးရှင်းရှင်းသုတ်သင်နေပါတယ်”

ကျင်းကြုံးခက် မျက်မှောင်ကြတ်လိုက်သည်။ “ဒါဆိုရင် အခု ထင်းဖုံးက ဘာကြောင့် ဒီကျန်းပိမြို့ထိ ရောက်လာတာလဲ”

တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြေးစားကျင်းသိုက်တို့လူ့စုက
တောင်းရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုသည်မှာ သူ့ကို ရှာဖွေ
သုတ်သင်နိုင်ခဲ့ကြတယ်လို့ သိရပါတယ်”

“ထင်းလှသေသွားတော့ ထင်းဖုံးက ပိုပြီးလှုပ်ရှား
တာဟုတ်သား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ကျင်းကြိုးခက်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ငါနည်း
စဉ်းစားလိုက်သည်။

သူသည် မြေမင်းသားနှင့်ပတ်သက်သော သိုင်းလော
ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်အား ကြားဖူးသားသူဖြစ်ပါသည်။

ကျင်းကြိုးခက် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ထင်းယု ပျောက်သွားပြီး မကြာခင်မှာက မြေ
သားရဲဘတင်း ပေါ်ပေါက်လာတယ်။ ဟင်း.....ဟင်း.....သူ
ဒဏ္ဍာရီထဲက ရှေးကောင်းရဲဘိုက်ကြီးကို ရောက်သွား
မြေမင်းသားနဲ့ ဆွေခဲ့ပြီထင်တယ်”

သူက ဝါးပင်ကိုခိုက်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ထင်းဖုံး တစ်ယောက်ဘည်းပဲလား၊ တခြား ဘယ်
တွေရှိသေးသလဲ”

ဝါးပင် ခေါင်းညိုတ်လိုက်သည်။

“နောက်ထပ်နှစ်ယောက် ရှိပါသေးတယ်”

“ဝမ်းကျိန်ကျင်းဝေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ကျင်းကြိုးခက် သက်ပြင်းချလိုက်သေသည်။

“သူတို့သုံးယောက်ဟာ ကျုပ်ရဲ့အစီအစဉ် ကျင်း
ကျားရီရဲ့လက်ထက်ကတည်းက ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းမှာ သစ္စာ
ရှိရှိအမှုထမ်းခဲ့တဲ့ ကိုယ်ရဲတော်တွေပါပဲ”

သူသည် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သော ကျင်းကျားရီ၏မျက်
နှာကို မြင်ယောင်လာလေသည်။

သူ၏မျက်နှာ တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။

“ကျင်းကျားရီ သေသွားတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူတို့
ဟာ ကျုပ်အပေါ်မှာ သံသယဝင်နေကြတယ်။ အဖြစ်မှန်ကို
ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းကနေပြီး
သူတို့ နှုတ်ထွက်သွားတော့ သူတို့ရဲ့သတောက်သားကို ကျုပ်
မသိဘဲနေပါမလား၊ ကောင်းပြီ၊ သူတို့သုံးယောက်ကို ကျုပ်
လိုချင်တယ်”

ဝါးပင် ဦးညိုတ်လိုက်သည်။

“လူဝကြီးထင်းဖုံး ဒီမြို့မှာ အခြေစိုက်ခဲ့တော့ ဝမ်းကျိန်
ကျင်းဝေလဲ ရောက်လာကြမှာ သေချာပါတယ်”

ကျင်းကြိုးခက် အကြိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် မင်းတို့အားလုံး မြို့ဝင်မြို့ထွက် တည်းခိုခန်းနဲ့
ချောင်းကြိုချောင်းကြားတွေပေါ် မကျန်အောင် လူလွတ်ပြီး
စုံစမ်းထားပါ”

ဝမ်းအင်းက တည်ကြည်သောမျက်နှာသားဖြင့် ပြော
လာ၏။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျန်တဲ့လူတွေဟာ လူဝကြီးထင်းဖုံး ကံခွာသွားတာမသိသေးလို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်ရောက်လာပြီး ဝကြီးထင်းဖုံးနဲ့ ဆက်သွယ်မယ်လို့ ယူဆထားတယ် ထင် ယ်”

ကျင်းကြုံးခက်က ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခွာပြုံးလိုက်၏။
“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

ဝမ်းအင်း၏မျက်နှာ တင်းမာခက်ယန်သွား၏။
လူက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သူတို့က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောအလို ကုန်းပိမြို့ထဲကိုသာ ဝရောက်လာတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်သေဘွင်း ကိုယ်ဘူးသလို စံသွားမှာပေါ့”

ကျင်းကြုံးခက်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူတို့လိုလူစားတွေက တိုယ့်သေဘွင်း ကိုယ်ဘူးမှာ ဘုတ်ဘူးကွ”

ဝမ်းအင်း မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်ဘက်သွားလေသည်။

“ခါဖြင့်...”

ကျင်းကြုံးခက်က အလွန်အေးစိမ့်သောအသံဖြင့် တစ် နှိုးချင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“သူတို့ရဲ့သေဘွင်းကို မင်းတို့က တူးပေးရမှာကွ”

ဝမ်းအင်း၊ ဝါးပင်၊ ဆင့်ကူးနှင့် ဟန်စန်းတို့က ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြ၏။

ကျင်းကြုံးခက်က အတန်ကြာအောင် ပြိမ်သက်စွာစဉ်းစား ပြီးနောက် ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခု ရရှိလာလေသည်။

“ဟာ...ဟုတ်ပြီ”

သူက သူ၏ကိုယ်ရံတော်များကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းတို့အားလုံးကို အရေးကြီးတဲ့ တာဝန်တစ်ရပ် ထပ် ပေးလိုက်ဦးမယ်”

ဝါးပင်၊ ဟန်စန်း၊ ဆင့်ကူးနှင့် ဝမ်းအင်းတို့က ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့...အမိန့်ရှိပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

“မင်းတို့တွေ ဒီကနေညမှာ ကျူးရွယ်နဲ့ သူ့သမီးကျင်း ကျင်းတို့ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ခွဲ”

ဝါးပင်တို့လေးယောက်က အံ့ဩလွန်း၍ ပြိုင်တူ ခေါင်း မော့ကာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျင်းကြုံးခက်သည် ကျင်းကျား ရီ၏ဇနီး ကျူးရွယ်အပေါ် တစ်ဖက်သတ် စွဲလမ်းနှစ်ခြိုက်ခဲ့ ခြင်းကို သူတို့အားလုံး သိရှိထားသည် မဟုတ်ပါလော့။

သူက ကျူးရွယ်အပေါ် စွဲလမ်းသောစိတ်ကြောင့်လည်း ကျင်းကျားရီကို မုန်းတီးကာ သတ်ပစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူတို့အားလုံး နားလည်ထားကြလေသည်။

ထို့အပြင် သူတို့အားကျူးရွယ်တို့သားအမိအားမည်သူမျှ မစော်ကားရန် စောင့်ရှောက်ရမည်ဟုလည်း ကျင်းကြုံးခက် က အမိန့်ချထားသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ယခု သူမတို့အား ကျင်းကြုံးခက်ကိုယ်တိုင်က ဖမ်းဆီးခိုင်းနေလေပြီ။

ထို့ကြောင့် သူတို့အားလုံး စကားမပြောနိုင်ဘဲ ကျင်း ကြုံးခက်အား ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။ ကျင်းကြုံးခက်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“အမန်တော့ ကျုပ် သူတို့ကို မဖမ်းထားချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို တည်ကြက်အဖြစ် အသုံးပြုပြီး ထင်းဖုံး တို့လူစုကို ဆက်ပြီး လှုပ်ရှားမလာအောင် အကျပ်ကိုင် ထိန်း ချုပ်မလိုပါပဲ”

ဝါးပင်တို့သေးယောက်က ကျင်းကြုံးခက်မှာ ထင်းဖုံးတို့ လူစုကို အကျပ်ကိုင်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် နောက်ထပ် ရည် ရွယ်ချက်တစ်ခု ရှိနေသေးကြောင်း နားလည်မိကြသော်လည်း စကားမပြောတော့ပါချေ။

ကျင်းကြုံးခက်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ထင်းဖုံးတို့လူစုက နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ခု လှုပ်ရှား သာတာနဲ့ ကျုပ်တို့က ဖမ်းထားတဲ့ကျုံးရွယ်နဲ့ ကျင်းကြုံးကို သတ်ပစ်မယ်လို့ခြိမ်းခြောက်လိုက်ရင် သူတို့ရွှေကိုခြေတစ်လှမ်း တိုးဝံ့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးလေ”

ဝါးပင်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကျုံးရွယ်တို့သားအမိကို တယ်တော့ သွားဖမ်းရမှာလဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ကျင်းကြုံးခက်က သူ့အား စိုက်ကြည့်ကာ တစ်ခွန်းချင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီည သန်းခေါင်ယံချိန်....”

ဝါးပင်တို့လေးယောက်က ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြရ လေသည်။

“ကောင်းပါပြီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ကျင်းကြုံးခက်က လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။ ဝါးပင်တို့လေးယောက်က အခန်းထဲမှ ပြိုင်တူထွက်ခွာ သွားကြလေတော့သည်။

“သစ္စာရှိသူများ”

မုန်းတည့်ချိန်....

မုန်းတည့်နေက ခြစ်ခြစ်တောက် ပုလောင်လွန်းလှပေ၏။
သူ့ရိယနေမင်းကြီးက ကောင်းကင်၏ အသံဖဟိုတည့်
တည့်တိုင်နေရာယူကာ သတ္တလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို အလင်း
ရောင်ဖြန့်ပေးနေလေသည်။

လူဝကြီးထင်းဖိုးက လူရွယ်အား ဝေ့ချီကာ ဝပြုံးလွှား
နေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ဝပြုံးသောခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်အောင်ပင် လူမ
ရှားမှုများမှာ သွက်လက်သျှင်မြန်လှပေသည်။

သူက သင်္ချိုင်းခြေမှ အရှေ့ဘက်စူးစူးသို့ ပြေးလွှားခဲ့ရာ
ယခုအခါ ဆယ်မိုင်ခန့်ကွာဝေးသော အချပ်ဆိုသို့ ရောက်ရှိ
လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

၂၇၂ ❀ တက္ကသိုလ်သိဟအောင်

သို့သော် သူက ဆက်၍ပြေးလွှားနေဆဲပင်၊
 တစ်ခဏကြာသောအခါ သူက တောအုပ်ကလေးတစ်ခု
 သို့ ရောက်ရှိလာသည်။
 သို့အခါမှ သူက ခြေလှမ်းရှင်တန်လိုက်သည်။
 “ဟူး...ကျုပ် မင်းကို ဆက်ပြီး ပွေ့ချီမသွားနိုင်တော့
 ပါဘူး”
 သူက ယင်းသို့ပြောပြီး လူရွယ်အား မြေပြင်ပေါ်သို့
 ရှုလိုက်လေသည်။
 လူရွယ်က ပြုံးလိုက်ကာ မှိတ်ထားသော မျက်လုံးကို
 ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။
 “ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုဆက်ပြီး ပွေ့ချီသွားချင်တယ်ဆိုရင်
 ထောင်မှ ကျုပ်က လက်မခံတော့ပါဘူးလေ”
 သူကပြောပြီး မြေပြင်ပေါ်မှ ထရပ်လိုက်သည်။
 ထင်းဖုံး၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ချွေးများစိုခွဲနေလေ၏။
 သူက လူရွယ်အား ကြည့်လိုက်သည်။
 “ဒါနဲ့ ထင်းယုက သေဆုံးသွားပြီဆိုတာ တကယ်ပဲ
 လားဗျ”
 လူရွယ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။
 “ဒီစကားဟာ နောက်ပြောင်ပြောဆိုလို့ကောင်းတဲ့ ခုယ်
 ရောစကားမျိုးမှ မဟုတ်တာဘဲ”
 ထင်း နူး၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ကျုပ်တယ်သူလဲဆိုတာရော ခင်ဗျားသိသလား”
 လူရွယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 “သိတယ်”
 “ဒါဖြင့် ပြောပါ”
 “ခင်ဗျားဟာ ထင်းယုရဲ့ညီ ထင်းဖုံးပါပဲ”
 ထင်းဖုံး၏မျက်နှာပေါ်တွင် လူရွယ်အပေါ် သံသယဖြစ်
 သော အရိပ်အယောင်များ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။
 သူက အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။
 “ကျုပ်အစ်ကို့ကို ဘယ်သူသတ်လိုက်တာလဲ”
 “ကျင်းကြီးခင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်စေလွှတ်ထားတဲ့ ကြေးစား
 သတ်သမားတွေနဲ့ သိုင်းသမားတွေက ခင်ဗျားအစ်ကို့ကို
 သတ်လိုက်တာပါပဲ”
 ထင်းဖုံးက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
 “မင်းကရော ဘယ်သူလဲ”
 သူက ရုတ်တရက် ကောက်ကာဝင်ကာအငိုက်ဖမ်း၍ မေး
 နန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 သို့သော် လူရွယ်၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်များ ထင်
 ခပ်နေပြီး စကားသံထွက်မလာပါချေ။
 ထင်းဖုံးက လူရွယ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်
 သည်။
 “မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

လူရွယ်က ပုခုံးတစ်ချက်ကုန်သိက်သည်။
“ကျုပ်က မပြောချင်ဘူးဆိုရင်ရော”
ထင်းဖုံး မချိုပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ရှောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခုထပ်မေးမယ်ဒေါ်တို့
တော့ မင်းမဖြေချင်လို့မရဘူး”

လူရွယ်က သူ့အား ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။
ထင်းဖုံး၏ချက်နှာ တည်ကြည်အေးစက်လာ၏။

“မင်းက ကျုပ်အစ်ကိုနဲ့ တယ်လိုဖတ်သက်သက်”
လူရွယ်က ရယ်ခမာလိုက်သည်။

“ဒီမေးခွန်းကိုလဲ ကျုပ်က မဖြေချင်ဘူးဆိုရင်ခရာ”

ထင်းဖုံးက သူ့အား စူးရှတောက်ပြောင်သော မျက်လုံး
အစုံဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

သူက လက်ဝါးနှစ်ဖက်အား လက်သီးနှစ်လုံးအသွင်သို့
ကူးပြောင်းကာ နှုတ်တရက် တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“ဒါဆိုရင် ရှင်းပါအယ်၊ မင်းဟာ ကျုပ်အစ်ကိုသက်တဲ့
လူလို့ ဟုဆရာမှာမပါ”

လူရွယ်က မျက်လုံးပြုံးကာ လက်ကားပြလိုက်သည်။

“ဟာ... ဒီလိုတော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားမေးတဲ့မေး
ခွန်းတွေကို ကျုပ်ကဖြေပေးပါမယ်၊ ကျုပ်နာမည်က
ကောင်းလီလို့ ခေါ်ပါတယ်”

သူက စကားဆက်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား အစ်ကိုကို ကျုပ်ကမမျှော်လင့်ဘဲအတွဲကြိုရင်းနီး
ခဲ့တာပါ”

“ကောင်းကင်”
ထင်းဖုံးက ထီးစားရေရွတ်ရင်း မျက်မှောင်ကြယ်ထိက်မိ
သည်။

ကောင်းလီဆိုသောနာမည်မှာ သိုင်းလော့အတွင်ထင်ချား
ကျော်ကြားခြင်း မရှိပါ။

သူ့အဖေ ကောင်းလီ၏သိုင်းပညာမှာ ထိပ်တန်းအဆင့်
သို့ ကျော်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့က ကောင်းလီအပေါ်တွင် သံသယများ
ဖြစ်ပွားနေမိလေသည်။

ကောင်းလီမှာ ကျွန်းကြီးခရီးမှ တိတ်တဆိတ် စေလွှတ်
လိုက်သော သူလျှိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေမည်လော။

သူက ယင်းသို့ စဉ်းစားလိုက်ခိသဖြင့် ကောင်းလီအား
စူးစိုက်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏အကြည့်မှာ စူးစိုက်လွန်းပြီး တစ်ပါးသွန်တော်ထက်
ခံစားချက်များကို သိုးဖောက်မြင်တော့နိုင်သောအကြည့် ဖြစ်
သည်။

ကောင်းလီကလည်း သူ၏မျက်လုံးအကြည့်ကို နားလည်
သိရှိလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုသံသယခံနေတာမထင်တယ်”
ထင်းဖုံးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

ကောင်းလီက ပြုံးလိုက်၏။

“အင်းပေါ့လေ၊ ခင်ဗျားဟာ ခုချိန်မှာ လူတွေအားလုံးကို မယုံကြည်ရဲတဲ့အခိုက်တော့ ကျုပ်အပေါ် သံသယဖြစ်တာ မဆန်းပါဘူး။”

သူက ပခုံးတစ်ချက်တုန့်ကာ စကားဆက်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်ကတော့ ဒုက္ခပေးမယ့်လူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။”

ထင်းဖုံး ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒုက္ခပေးမယ်၊ မပေးဘူးဆိုတာ ကျုပ်မစဉ်းစားဘူး၊ အကယ်၍ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုဒုက္ခပေးလာရင်လဲ ရင်ဆိုင်ဖို့အသင့်ပါပဲ။ ကျုပ်တစ်ခုသိချင်တာ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ဆီကို ဘာကြောင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာသလဲဆိုတာပဲ။”

ကောင်းလီ၏မျက်နှာ တည်ကြည်သွားလေသည်။

“ဒါ ရှင်းပါတယ်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားဆီကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာနိုင်တာဟာ ခင်ဗျားအစ်ကိုထင်းယုလမ်းညွှန်လိုက်လို့ပါ။ အကယ်၍ ကျုပ်ကသာ ကျင်းကြီးခက်ကလွတ်လိုက်တဲ့ သူလျှိုတစ်ယောက်ဆိုရင် ခင်ဗျားဆီမှာ မြေသားကင်ဝင်စားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ထင်းဖုံးရင်ထဲထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိလေသည်။

သူက ကျန်းပီမြိုကလေးတွင် အသားကင်ဆိုင်ကိုပွင့်ကာ မထင်မရှားနေထိုင်ခဲ့ပြီး ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း၏သတင်းများကို စုံစမ်းခဲ့လေသည်။

သူ၏အသားကင်ဆိုင်သို့ ထင်းယုက မကြာခဏ တိတ်တဆိတ် ရောက်လာကာ စုံစမ်းရရှိထားသော သတင်းများကို မေးမြန်းလေသည်။

ထို့အပြင် ထင်းယုက အရေးကြီးသောကိစ္စများကိုလည်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလေ့ ရှိ၏။

တစ်နေ့တွင်....

ထင်းယုက သူတို့ထံရောက်ကာပြီး မိမိတို့၏ခေါင်းဆောင်ကျင်းကျားရီ၏လူသတ်မှုကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် လူတစ်ဦးထံ သို့သွား၍ အကူအညီတောင်းခံမည်ဟု ဆိုလာလေသည်။

ယင်းအတွက်ကြောင့် ကျန်းပီမြိုကလေးရှိ ကျင်းကျားရီ၏ သမီးနှင့် ဇနီးဖြစ်သူအား စောင့်ရှောက်ရန်နှင့် ကျင်းကြီးခက်အား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်ရန်မှာကြားခဲ့၏။

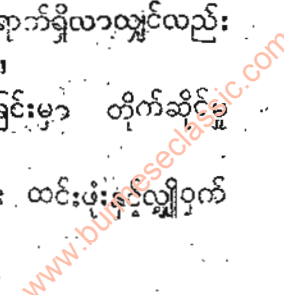
သူက ထင်းဖုံးနှင့်ဆက်သွယ်ရန် လျှို့ဝှက်အမှတ်အသားတစ်ခုနှင့် လျှို့ဝှက်စကားတစ်ခုကို အချိန်အဆက် ပြုလုပ်နိုင်ရန် မှာကြားခဲ့လေသည်။

သူက ထင်းဖုံး၏အသားကင်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိလာပါက မြေသားကင်ကို မှာစားမည်။

အကယ်၍ သူမဟုတ်ဘဲ အခြားလူရောက်ရှိလာလျှင်လည်း မြေသားကင် မှာစားလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

ကောင်းလီ မြေသားကင်မှာစားခြင်းမှာ တိုက်ဆိုင်မှု မဟုတ်ပါချေ။

သူက ထင်းဖုံးမှာကြားသည့်အတိုင်း ထင်းဖုံးနှင့်လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထင်းဖုံးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ကျုပ်...မင်းကို ယုံပါပြီ”

ကောင်းလီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ထင်းယုက ခင်ဗျားတို့ ကြံတွေ့နေတဲ့ အခြေအနေတွေ၊ အကုန်ပြောပြပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို အကူအညီပေးဖို့ ကျန်းပိဋိကလေးကို ရောက်လာခဲ့တာပါ။ ဒီမို့ကို အဝင်မှာ ကြယ်တံခွန်ရိုက်က ကျင်းကြီးခက်ဟာ မြေခင်းသားကို ကြောက်ရွံ့နေတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်က သူ့စိတ်ထဲမှာ သို့သော် သူ့အသားဆီမှာ အစွေးတွေဖြစ်လာအောင် အလုပ်လုပ်ဆိုက်တာပါ။”

ထင်းဖုံးက ဝမ်းသာနေသည်။

မိမိ၏အဖွဲ့တွင် ကောင်းလီကဲ့သို့ သိုင်းလညာ အဆင့်မြင့် လှသောလူရွယ်က မပါဝင်တည့်လာမည့်သူ ဖြစ်နေလေသည်။ သူက ထင်းဖုံးကို ဆက်ရမိလေသည်။

“ဒါနဲ့ ကျုပ်အစ်ကိုက ဘယ်လိုသေသွားတော့လဲဆိုတာ ပြောပြမလားနော်”

ကောင်းလီက ချ အားကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“စိတ်ပျက်စရာ အကြောင်းတွေကို ခင်ဗျားက အကြောင်း သိချင်နေတာလား။ ဒါတွေထဲထဲထဲ ခင်ဗျားအတွက် အာမ အကျိုးထူးမလာပါဘူး။”

ထင်းဖုံး၏မျက်နှာ တစ်ဖက်ခက်ထန်သွားလေသည်။

“ကျုပ် အကျိုးရှိတာမရှိတာထက် ကျုပ်အစ်ကို့ အဖေလို သေဆုံးရတယ် ဆိုတာတော့ သိချင်တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ် အစ်ကိုက သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဝိုင်းကျပ် အပေါ်မှာ သစ္စာရှိပြီး အမုန်တရားတို့ ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒီလို လူတစ်ယောက်ကို အစ်ကိုတော်ရတဲ့ ကျုပ်ဟာ အမြဲတမ်း ကျုပ်ရဲ့အစ်ကိုကြီးကိုလေးစားဖို့ကြည့် အားကိုးခဲ့ရတယ်လေ။ သူ့ကို ကျုပ် အလွယ်တကူ ဘယ် မေ့ ပစ်လို့ရမှာတဲ့လဲ”

ကောင်းလီက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်။”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား ကျုပ်အစ်ကို့ဘယ်လိုသေဆုံး ရတယ် ဆိုတာကို ပြောပြပေးသင့်ပါတယ်”

ကောင်းလီ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေ၏။

ထင်းဖုံးခင်ဗျားက သိပ်သိချင်တဲ့ဆန္ဒ ပြင်းပြနေမှတော့

ကျုပ်က ပြောပြရမှာပေါ့ဗျာ။

သူက ပတ်ဝန်းကျင်သို့ မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေ ကြည့်လိုက် စေသည်။

“ဒါပေမယ့် ကျုပ် ဒီနေရာမှာ စကားမပြောချင်ဘူး”

အမုန်တို့က တစ်စုံတစ်ယောက်တည်း အချင်းရိုက် အစင်ခဲနေမည်ကို စိုးရိမ်၍ ဖြစ်လေသည်။

ထင်းဖုံးက သူ၏သဘောအားကို နားလည်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေတွေရှိတဲ့ နေရာသို့ သွားကြမယ်၊ အဲဒီမှာဆိုရင် စကားအားလုံး စိတ်ချလက်ချ ပြောနိုင်ပါတယ်”

သူက စကားဆုံးသည်နှင့် ရှေ့မှဦးဆောင်ကာ ထွက်ခွာ သွားလေသည်။

ကောင်းလီက သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့လေတော့ သည်။

ထင်းဖုံးက ရှေ့မှသွားနေ၏။

ကောင်းလီက နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေသော သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တောအုပ်ကို လွန်မြောက်လာသော အခါ ရှေ့ဘက်တွင် ကွင်းပြင်များကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

လယ်ကွင်းထဲ၌ လယ်သမားများက လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေ ကြပြီဖြစ်သည်။

ဖုန်ထူသော လမ်းကလေးမှာ ထင်းဖုံးနှင့် ကောင်းလီက နှစ်ယောက် လျှောက်လာနေကြခြင်းကို တွေ့မြင်ရသောအခါ လယ်သမားများ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ကိုယ်အလုပ် ကို လုပ်နေကြလေသည်။

ဤအရပ်တွင် မြင်းမပါဘဲ ခရီးသွားသူများကို မကြုံ ခံစားတွေ့မြင်ဖူး၍ ဝရမစိုက်ကြခြင်းဟု ကောင်းလီက စ တ်စားမိလိုက်လေသည်။

သို့သော် သူ၏စဉ်းစားမှုမှာ တက်တက်စင်အောင် လွဲမှား နေပြီဖြစ်ကြောင်း တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် သိလိုက်ရလေ သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လယ်စောင့်တဲတစ်ခု အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ သူတို့အား လူနှစ်ယောက်က ပြေး လွှားကြိုကြလေသည်။

“ဟေး...အစ်ကိုကြီး ထင်းဖုံးပါလား၊ ကြွပါဗျာ... ကြွပါ”

လူတစ်ယောက်က ထင်းဖုံးအား ဤသို့ပြောလိုက်သော် လည်း မျက်လုံးကမူ ကောင်းလီအား အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေ လေသည်။

ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း ကောင်းလီအား တိတ် တဆိတ် အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ဟောင်းနွမ်း သောအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး ကောက်ခိုး ဖိနပ်များ စီးထားကြလေ၏။

သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ လူနံ့စွာ သန်မာထူးကျွင်းပြီး လှောင်ရှားမှုမှာ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်နေ၏။

ကောင်းလီက ထိုလူများမှာ သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သော လူများ ဖြစ်ရမည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

ထင်းဖုံးက သူတို့အား မေးလိုက်၏။
“မင်းတို့ဆရာစေ”

တစ်ယောက်က အဖြေပေးလိုက်၏။

“အသံမှာရှိပါတယ်”

ထင်းပိုးက လယ်စောင်တဲကလေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်

လယ်စောင်တဲကလေးမှာ လယ်ကွင်းများအလွန် စော

ထိန်းတစ်ခုအားလုံး ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထင်းပိုးက ကောင်းလီအား နောက်မှလိုက်စော့ရန် မျက်

ရိပ်ပြလိုက်၏။

“အို နောက် လယ်စောင်တဲကလေးဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်

သွားလေသည်။

“ကောင်းလီတို့ကလည်း နောက်မှလိုက်သွားလေတော့၏။

လယ်စောင်တဲကလေးမှာ တွင်း သို့ ရောက်သောအခါ လူနှစ်

ယောက်ကို ခြင်္သေ့လိုက်၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်အား ခြင်္သေ့လိုက်သည်အခါ ထင်းပိုး

၏မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်ကာ ခြင်္သေ့အစိုက်ရပ်

လယ်စောင်တဲကလေးအတွင်း၌ ချက်တန်စီယောက် ခြင်္

တစ်ယောက်မှာ တောက်ရိုးများခင်းထားသော ရုတင်

ပေါ်တွင် ပက်လက်ကလေး လဲလျှော့စီးနေလေ၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ အဖိုးပေါ်အရေတင်မျှ ပိန်ချုံးနေပြီ

ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ် အောက်စိုင်းတွင် စောင်စာစစ်ထည်ဖြင့်

ထွန်းဖြူထားလေ၏။

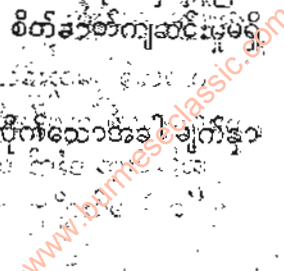
ကျန်တစ်ယောက်မှာမူ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေ

ထိုလူ၏မျက်နှာမှာ နှင်းခဲပမာ ဝင်းဝါနေလေ၏။

သူ၏ဘယ်ဘက်လက်မောင်းရှင်းတွင် တိတိကျကျ ပြတ်

တောက်နေလေ၏။

သူတို့ကိုကြည့်မြင်ရသည်မှာ စိတ်မချမ်းသာစရာ အောင်း

၂၀၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လက်တစ်ဖက်ဖြတ်နေသောသူက ထိုင်ရာမှ ဝန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်၏။

“ဟာ....အစ်ကိုလတ် ရောက်လာပြီကွ”

ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ထင်းဖုံးကမူ သူ့ဘီအားကြည့်ကာ ရီဝေခြင်းဖြစ်၍ ဝေးခိုင်နေလေသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်ကြရတာလဲကွာ”

လက်တစ်ဖက်ဖြတ်နေသော သူက ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။

“ဟင်....အစ်ကိုနားလည်အောင် ပြောပြပါဦး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အဓိကအားသားရတဲ့ ကိုယ်ရံတော်တွေထဲမှာ သေတဲ့လူက သေပြီး ဒဏ်ရာရတဲ့လူကဒဏ်ရာရခဲ့ကြတာကိုး”

ကျင်းဝေ၊ ထင်းယု၊ ထင်းဖုံးနှင့် ဝမ်ကျီတို့လေးယောက်မှာ ကျင်းကျားရီ၏ အဓိကအားထားရသော ကိုယ်ရံတော်များဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျင်းကျားရီအပေါ် အလွန်သစ္စာရှိကြပြီး သွေးသောက်အဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းထားသူများလည်း ဖြစ်ကြလေသည်။

ယခုအခါ သွေးသောက်များမှာလည်း ကြေးစားလူသတ်သမားများ၏ သုတ်သင်ချေမှုန်းမှုကို ခံရလေသည်။

ထင်းဖုံးက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်မိ၏။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့က ဘယ်မှာ တိုက်ပွဲဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့က အစ်ကိုလတ်ဆီကို သတင်းစုဆောင်းဖို့ အလာမှာ ကျန်းဝီမြို့လဲရောက်ရော မျက်နှာကို အဝတ်နက်စည်းထားတဲ့ လူတွေက ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရတော့တာပါပဲ”

ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော ဝမ်ကျီက ထထိုင်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

“ဟာ.... ညီလေးဝမ် သက်သာသလိုနေပါကွာ၊ သိပ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်ရင်...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ဝမ်ကျီက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းရင်း လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘဝက မထူးတော့ပါဘူး အစ်ကိုလတ်ရယ်၊ အခုဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ လူသေကောင်တစ်ယောက်နဲ့မခြားတော့ပါဘူး၊ အခုပုံအတိုင်းသာဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေဦးမှာထက်စာရင် သေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ထင်းဖုံးက သူ့ထံသို့ လျှောက်သွားကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်းဖက်လိုက်လေသည်။

“ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲကွာ၊ အစ်ကိုလတ်တို့အသက်ရှင်နေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး ဆရာအတွက် ယက်စားဓမ္မဗယ် မဟုတ်လား၊ ညီလေးဝမ်ရဲ့ဒဏ်ရာကိုအစ်ကိုလတ်ကအကောင်းဆုံး သမားတော်ကိုခေါ်ပြီး ကုသပေးပါ့မယ်ကွာ”

သူ၏စကားမှာ ဝေဒနာခံစားရသူများအတွက် အားပေးစကားဖြစ်လေသည်။

ညီညောင် သူ၏ နှစ်သိမ့်အောင်စကားကို ကြားလိုက်သော အခါမှ ဝမ်းကိုနှင့် ကျန်းဝေတို့ မှက်ရည်ကျလာအောင် သူတို့ အစကိုလတ်ခဲ့စကားကို ကြားရတာနဲ့ ကျုပ်တို့ဝေဒနာက ထူးလုံးဝပျောက်ကင်းသွားသလို ခံစားမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအတွက် တာဝန်မကျေနိုင်တာကိုတော့ ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့တယ်။

ထင်းဖိုးက ခေါ်ပြုံးပြုံးလဲကသည်။
“အမှန်တော့ ညီလေးတို့နှစ်ယောက်ဟာ အစကိုလတ်ရုံ သွေးသောက်အဖွဲ့မှာ အားအထားရဆုံးပါ ကြားဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ သွေးကြေးကိုဆပ်ဖို့ ညီလေးတို့ရဲ့အင်အား လိုနေတာ အမှန်ပဲ။ ညီလေးတို့နှစ်ယောက်က သေချာ ဆေးကုသလိုက်မယ်ဆိုရင် တစ်နေ့မှာ အစကိုလတ်တိုရုံ သွေးသောက်အဖွဲ့ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအတွက် လက်စားခေ့နိုင်မှာပဲ”

အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေသော ဝမ်းကိုမှ အစကားကြောင့် စိတ်ဓာတ်များ ပြန်လည်တက်ကြွလာလေသည်။
သူက လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်မိပါနေတာ ခုဖဲလိမ့်၏။
“ဟုတ်တယ် အစကိုလတ်၊ အစကိုလတ်ပြောမှကျန်တော့မှာ အင်အားပြည့်ဖြိုးလာမိတယ်။ ကျွန်တော်တို့တို့ အကောင်းဆုံး သမားတော်ကြီးနဲ့ ကုသလိုက်ရင် ဝေဒနာပျောက်ကင်း သွားမှာပေါ့နော် အစကိုလတ်”
ထင်းဖိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ဒါပေါ့ ညီလေးရယ်”

ထိုအချိန် ကျင်းဝေက ကြားဝင်ပြောလိုက်၏။
“ဒါနဲ့ ညီညောင်ကို မိတ်ဆက်ပေးပါဦးဗျ”
ထင်းဖိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“သူဟာ အစကိုကြီးထင်းယု အသက်စွန့်ရှာပေးခဲ့တဲ့ မြေမင်းသား ကောင်းလီပါပဲ”

ထိုစကားကြားလျှင် ဝမ်းကိုတို့ ပါးစပ်အဖွဲ့ကောင်းသား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

အခြေအနေကို နားလည်သွားကြပြီး ချက်ချင်းဦးညွတ် လိုက်ကြသည်။

“မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်နေကို ခံစွမ်းသား ဇေးကို ဂါရုဠပြုပါတယ်ဗျာ”

ကောင်းလီက ပြုံးနေ၏။
ဝမ်းကိုသည် ထင်းယု အသက်စွန့်ရှာပေးခဲ့ရသည့် ဟူသော စကားကြောင့်..

“အစကိုကြီးထင်းယုရော ပါမလာဘူးလားဗျာ”
စိုးရိမ်ပူပန်စွာ မေးလိုက်လေသည်။
ကောင်းလီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းစရာမပါပဲ။ သူ့သေဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ”
ဝမ်းကိုနှင့် ကျင်းဝေတို့၏ ချက်လုံးချာ ဝိုင်းဝန်းပြုံးကျယ် သွားလေသည်။
သူတို့၏ မျက်နှာခေါ်တင် အံ့အားသင့်သော အရှိန် အယောင်များ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

သို့သော် တစ်ခဏမျှသာဖြစ်ပြီး ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်
သွားလေသည်။

သေခြင်းတရားမှာ သူတို့အတွက် မထူးဆန်းကြောင်း
ကောင်းစွာ သဘောပေါက် နားလည်ထားသည် မဟုတ်ပါ
လား။

မှန်ပါသည်။

သူတို့မှာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် သက်တမ်းကုန်ဆုံး
ကာ သေဆုံးကြရမည်ဖြစ်၏။

မြန်မြန်သေသွားခြင်းနှင့် နောက်ကျမှ သေဆုံးသွားသည်
သာ ကွာခြားလှသည်။

ထို့ပြင် သေသင့်သေထိုက်၍ သေဆုံးခြင်းနှင့် အချိန်မတန်
ဘဲ သေဆုံးခြင်းဟူ၍ ခြားနားမှုရှိလေသည်။

အချိန်မတန်ဘဲ သေဆုံးရခြင်းမှာ အံ့ဩမှုကို ဖြစ်ပေါ်
စေ၏။

သို့သော် သေခြင်းအတူတူ မထူးဟု သဘောပေါက်ကာ
အံ့ဩသည့်စိတ် ကွယ်ပျောက်သွားရသည်။

ထင်းဖုံး၊ ဝမ်ကျိနှင့်ကျင်းငေတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုနောက် ကောင်းလီဘက်သို့လှည့်ကာ ပြိုင်တူပြော
လိုက်ကြသည်။

“ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျင်း
ကျားရီကို လုပ်ကြံပြီး မတရားသဖြင့် စည်းစိမ်နဲ့ အာဏာနဲ့
ယစ်မှူးနေတဲ့ ကျင်းကြီးခက်ဆိုတဲ့လူယုတ်မာတို့အဖွဲ့ကိုမတရား
မှုတွေ ရင်ဆိုင်းပြီး အမှန်တရားပေါ်ပေါက်လာအောင် ကူညီ
ဆောင်ရွက်ပေးပါ”

ကောင်းလီက လှိုက်လဲ့စွာ ပြုံးပြလိုက်လေသည်။
သူ၏အပြုံးသည် ထင်းဖုံးတို့ သုံးယောက်၏ နှလုံးသား
အား နွေးလွေး၍ အင်အားပြည့်ဖြိုးလာသလို ခံစားလိုက်ရ
တော့သည်။

*ညွှန်ခန်း....

အလွန်ကြီးကျယ် ခမ်းနားသော ညွှန်ခန်းတစ်ခု ဖြစ်လေ
သည်။

ညွှန်ခန်းအတွင်း အလွန်တန်ဖိုးကြီးသော ရှေးဟောင်း
ပစ္စည်းများဖြင့် မှမ်းမိထားလေသည်။

ထိုညွှန်ခန်း၏ခေါင်းရင်းတွင် အလွန်ခန့်ညားသော ပုံထူ
ပန်းချီကားတစ်ခုကို ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

ထိုပန်းချီကားချပ်ထဲမှ လူကြီးမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်
ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး ဥပဓိရုပ်အလွန်ခန့်ညားလှပသည်။

အထူးသဖြင့် သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ကြည်လင်တောက်ပပြီး ထူအမ်းပြည့်ပြီးသော နှုတ်ခမ်းအစုံမှာစိတ်သဘောထား ပြည့်ဝကြောင်း သိသာထင်ရှားပေသည်။

ဤပန်းချီကား၏ အောက်ခြေတွင် ကျင်းကျားရီဟုရေးသားသားလေသည်။

မှန်ပေသည်။

ဤပုံတူကားချပ်မှာ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်ကျင်းကျားရီပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုပန်းချီကားချုပ်ကြီး၏ရှေ့တွင် ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ရပ်နေလေသည်။

သူမ၏အမည်မှာ ကျားရွယ်ပင်ဖြစ်သည်။

သူမ၏လက်ထဲတွင် ကျောက်စိမ်းပလ္လေတစ်ချောင်း ကိုင်ထားပြီး အလွန်ကြေကွဲစရာကောင်းသော သံစဉ်တစ်ခုကို မှုတ်နေလေသည်။

ကျားရွယ်သည် အဘယ်ကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ ပလ္လေသံစဉ်ကို တီးမှုတ်နေရပါသနည်း။

သူမ၏ခင်ပွန်းသည် ကျင်းကျားရီသည် မရှေ့လိုင့်ဘဲ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ထိုကိစ္စသည် ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသလို မရှင်းမလင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျင်းကျားရီအား အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ခဲ့သော ကိုယ်ရံတစ်ယောက် လေးယောက်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ပယောဂကြောင့် သေဆုံးရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားကြသည်။

ကျင်းကျားရီ၏ရာထူးကို ကျင်းကြိုးခက်က ဆက်ခံလိုက်သောအခါ ကိုယ်ရံတော်များမှာ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းအား စွန့်ကာသွားခဲ့ကြလေသည်။

အမှတ်တစ် ကိုယ်ရံတော်ထင်းယုက ကျင်းကြိုးခက်အား ခတ်ထားဖို့ သူမအား မှာကြားသွားလေသည်။

မရှင်းမလင်း ဖြစ်ခဲ့ရသော ခင်ပွန်းသည် သေဆုံးသွားသည့် ကိစ္စကြောင့် ကျူးရွယ်မှု ပုဆွားသောက ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

ကြေကွဲဖွယ်ရာပလ္လေသံစဉ်ကို တီးမှုတ်ရင်း သူမ၏မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေသည်။

တဖွဲဖွဲရွာသွန်းနေသော မိုးနှင့်အေးစိမ့်မှုက သူမ၏နှလုံးအားမှ အပူအပင်ကို မငြိမ်းသတ်နိုင်ပါတကား။

အပြင်တက်၍ မိုးသည်းလန်စွာ ရွာသွန်းနေဆဲပင်။ လေပြင်းတိုက်ခတ်မှုကြောင့် သစ်ကိုင်းများ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေပုံမှာ မခကောင်းဆိုးဝါးများ ကုန်နေသည်နှင့်ပင်တူသော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် အမှောင်ထဲကို ချဉ်းနင်းကျော်ဖြတ်ကာ အမည်းရောင် လူရိပ်နှစ်ဆယ်ခန့်တို့က ကျင်းကျားရီ၏ခြံဝန်းထဲ ဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားနေလေသည်။

သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုမှာ မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့်တစ်ခဏအတွင်း မှာပင် ခြံဝင်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ထို့နောက် လူတစ်ယောက်ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်ကာ ခြံဝင်းတံခါးကို လွှားခနဲ ကျော်၍ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

ကျန်လူများကလည်း သူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

လေးယောက်မှာမူ ခြံဝင်းတံခါး ဘယ်ညာနှစ်ယောက်စောင့်ကြပ် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသော လူများမှာ ပလ္လေကြားလိုက်သည်နှင့် ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲရပ်သွား၏။

ထို့နောက် လူလေးယောက်က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ချက်စီ ပြိုင်တူညီတလှိုင်းကြပြီး ပလ္လေသံနှင့်အနီးဆုံးနေရာသို့ မှန်းဆကာ တိတ်တဆတ် ချဉ်းကပ်သွားကြလေတော့သည်။

ကျူးရွယ်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျရောက်လာသော အန္တရာယ်ကို သတိမပြုမိပါချေ။

သူမက ပလ္လေကိုသာ အဆက်မပြတ် မှုတ်နေမိ၏။

“ဝုန်း...”

ရုတ်တရက် ပြတင်းပေါက်တံခါးပွင့်သွားပြီးနောက် ရေခဲခန်းများက ပြေးဝင်လာလေသည်။

ယင်းရေစက် ရေမှန်များနှင့်အတူ အမည်းရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသောသူများက တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် နှိပ်ဝင်ရောက်ရှိလာကြ၏။

ကျူးရွယ်က ရုတ်တရက် ကြောင်အမီးအမီးဖြစ်သွားပြီး တံချင်းပင် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝို.....ဝို.....ဝို”

ရုတ်တရက် သူမ၏ပလ္လေထဲမှ အစိမ်းရောင်အလင်းတန်းတန်းက လွင့်ပျံ့လာကာ အမည်းရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော လူငါးယောက်ထံသို့ တည့်မတ်စွာ လွင့်ပျံ့သွားလေသည်။

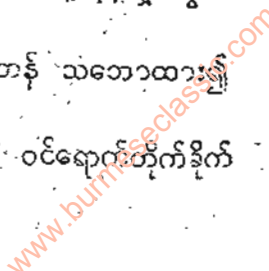
“သင်္ဘောသား....အဆိပ်အပုပ်”

အမည်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော ခေါင်းဆောင် လူ၏ အင်္ကျီအမိန့်ပေးသံမဆိုးခင်မှာပင် ကျူးရွယ်က ပြေးလွှားကြသော လူငါးယောက်တို့မှ စူးရှကျယ်လောင်သော သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လဲကျသွားလေတော့သည်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ၏ ရင်ထဲ၌ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားစေသည်။

သူက ကျူးရွယ်အား ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထား၍ ကြောင်း သိရှိလိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် သူက ကျူးရွယ်ထံသို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်စဉ်လေသည်။

၂၉၄ ❀ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုလူ၏သိုင်းကွက်ကို တွေ့မြင်ရလျှင် အကင်းပါး-
ကျူးရွယ်က မည်သူမည်ဝ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသွား-
သည်။

“ဟင်...သံမဏိဝမ်းအင်းပါလား”

ကျူးရွယ်၏စကားသံကြောင့် ထိုလူကပျာကယာ နေ-
သို့ ပြန်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ကျူးရွယ်သည် ဝိုင်းရံထားကြသောအနက်ရောင်ဝတ်-
နွားဖုံးစွပ်သားသူများကို တဖန်တပြု ဝေ ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မမှာ ရန်သူမရှိခဲ့ဘူး။ ရှင်တို့ လူကိုလာပြီး ရန်-
ကြတာ၊ ကျင်းကြုံးခက်ရဲ့အမိန့်ကြောင့်ပဲဖြစ်မယ်။ မျက်နှာ-
စွပ်ပြီး ရုပ်ဖျက်ဖောင်းကြပါခဲ့တော့၊ ရှင်တို့ဘယ်သူဘယ်-
တွေဆိုတာ ကျွန်မသိနေပါပြီ”

ဤတိုင်...

“စကားမရှည်နဲ့ အညံ့ခံလိုက်”

ခေါင်းစွပ်နက်တစ်ယောက်ကအော်ဝေါက်ကာကျူး-
ထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျူးရွယ်လည်း ပလွေဖြင့် ချက်ချင်းခုခံပေးလိုက်၏။
ထိုလူ၏ခားနှင့် ကျူးရွယ်၏ပလွေတို့ ပြင်းထန်စွာ ထိ-
မိလိုက်လေသည်။

“ထန်း”

ကျယ်လောင်သောမြည့်သံ ထွက်ပေါ်လာကာ ကျူး-
၏လက်ထဲမှ ပလွေလွှတ်ကျသွားတော့သည်။

ထိုလူ အသာစီးရလိုက်သည်နှင့် ကျန်ခေါင်းစွပ်နက်များ
က ကျူးရွယ်အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

“ကျွန်မအနားကို မကပ်နဲ့”

ကျူးရွယ်သည် အခန်းတွင်း၌ လှည့်ပတ်ရှောင်တိမ်းရင်း
တွေ့သမျှပစ္စည်းများကောက်ယူကာ ပစ်ပေါက်ခခံလိုက်လေ
သည်။

ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းအသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျူးရွယ်တို့သားအမိအတွက် ကျင်းကြုံးခက် ချထား
ပေးသော အစောင်များ ဆောက်လာကြခြင်းမရှိပါ။

ကျင်းကြုံးခက်ကိုယ်တိုင်က သူမအား ဖမ်းဆီးခိုင်းခိုက်
ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပို၍သေချာသွားလေသည်။

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်ကျင်းစန်းဖိုးတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့်
ကျင်းကျားရံတို့အား အကောက်ကြံ့ခွဲသူဖြစ်၍ သား သား
အပေါ်လည်း အကောင်ကြံ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်
၏။

ကျူးရွယ် ခေါ်ပွလာလေသည်။

“ကျင်းကြုံးခက်၊ ရှင် တော်ဆော်ယုတ်မာပါလား
ထွက်လာခဲ့ဖမ်း”

ကျယ်ထောင့်စွာ အော်ပြောလိုက်သောအသံသည် မိုးဒွဲ
လေသံကို ထွင်းဖောက်ထွလ်ပေါ်လာလေသည်။

ကျင်းကြုံးခက်ကား ဟိုယ်တိုင်ရောက်မလာပါခေ့။

“ကော့မရှည်နဲ့၊ အဖမ်းရဲလိုက်စမ်း”

ခေါင်းစွပ်နက်တစ်ယောက်က အော်ငေါက်ကာ ခုန်ဝင်လာ၏။

ခေးရှည်တစ်လက်ကို ဝှေ့ယမ်းကာ ကျူးရွယ်၏ရင်ဝကို ထိုးသွင်းလာသည်။

ကျူးရွယ် အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မကို အသက်ရှင်လျက် ဘယ်တော့မှမရဘူး”

သူမသည် ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုဘဲ ထိုလူ၏ခားဦးတည့်တည့်သို့ ရင်ကော့ကာ ဘိုးဝင်လိုက်လေသည်။

“ဟာ”

မမျှော်လင့်သောဖြစ်ရပ်ကြောင့် ဝတ်စုံနက် လွတ်ခနဲ အော်လိုက်လေသည်။

သံမဏိဝမ်းအင်းဖြစ်ကြောင်း ကျူးရွယ် ရိပ်စားမိခဲ့သည့် ဝတ်စုံနက်ကလည်း တပျာကယာ ရွှေ့သို့ခုန်ဝင်လာသည်။

“ခေးလွတ်လိုက်စမ်း”

ကျူးရွယ်အား တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ သူ့လူ၏လက်ထဲမှ ခေးကို ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ခြွမ်း”

ခေးရှည်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လှင့်စည်သွားသဖြင့် ကျူးရွယ် အသက်အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်သွားလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျူးရွယ်က တမင် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်မကို မသတ်ရဲကြဘူးလား၊ ပြောကြစမ်းပါဦး”

ခေါင်းစွပ်နက်တစ်ယောက်က သူ၏ခေါင်းစွပ်ကို ခေါ်သတကြီး ဆွဲဖြုတ်လိုက်လေသည်။

ကျူးရွယ် အသက်မသေရလေအောင် ဟန့်တားခဲ့လှဖြစ်သည်။

ထိုလူမှာ ကျူးရွယ် မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း သံမဏိဝမ်းအင်း ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဝမ်းအင်းက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“သခင်မကို ထိတ်လန့်အောင်လုပ်မိခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

ကျူးရွယ် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ကျွန်မကို တောင်းပန်စရာမလိုဘူး၊ ကျင်းကြုံးခက် ဘယ်မှာလဲ”

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သီးသန့်အဆောင်ထဲမှာ ရှိနေပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ သူ့ကိုသွားတွေ့မယ်၊ ဘာသဘောနဲ့ ခုလို လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ပြောရှင်းရလိမ့်မယ်၊ သူ မဖြေရှင်းနိုင်ဘူးဆိုခင် ကျွန်မ ဒီမှာ ဆက်မနေနိုင်တော့ဘူး၊ မေတုား တောင်ကို ပြန်ရလိမ့်မယ်”

ဝမ်းအင်း ကြံရာမရဖြစ်သွားလေသည်။

သို့သော် ကျူးရွယ်အား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာဖို့ ကျင်းကြုံးခက်ကိုယ်တိုင် အမိန့်ပေးလိုက်သည်ဖြစ်ရကား...

“ကောင်းပါပြီ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့တွေ့ဖို့ သခင်မ လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟူ၍ ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ကျူးရွယ်သည် ချက်ချင်းလိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ သတိဝင်လာလေသည်။

ကျင်းကြိုးခက်သည် သူ၏မကောင်းသောလုပ်ရပ်များပေါ်ပေါက်လာ၍သာ သူမ ရှောင်တိမ်းသွားမည်ကို စိုးရိမ်ကာ ဖမ်းဆီးရန် သူ၏လူများ လွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမည်။ သူမလိုက်သွားလျှင် ကျားရဲတိုင်းသို့ ဆင်းသက်သွားရမည်မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းကြိုးခက်နှင့်တွေ့ရုံ သူမ တယ်သောအခါမှ လူစုမြောက်နိုင်စဉ်ကတည်းက မဟုတ်ပါ။

အခွင့်အရေးချခိုက် ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းသွားခြင်းက အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဆင်ခြင်လာမိလေတော့သည်။

ကျူးရွယ်က ထိတ်လန့်သွားသည်ကို မည်သူမျှမရိပ်မိအောင် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး အသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ သွားကြမယ်”

သူမသည် ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းကဲ ရှေ့မှ လှမ်းထွက်သွားလိုက်သည်။

ဝမ်းအင်းနှင့် သူ၏လူများ နောက်က လိုက်လာကြလေသည်။

ကျူးရွယ်သည် ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်းမျှလှမ်းလိုက်ပြီ ပြတန်းပေါက်အနီးသို့ ရောက်လာသည်နှင့်....

“ဟိတ်”

ငြာသံပေးကာ ကပ်လျက်လိုက်ပါလာသော ဝမ်းအင်၏ထူထပ်စွာဖောက်ကို ဘုန်းထုတ်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဘစ်ဘင့် အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

“ဟူး”

အဝတ်အစားလေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ ကျူးရွယ်မှ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။

ဝမ်းအင်းမှာ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“ဟေ့...ဟေ့...ဒါတာလုပ်တာလဲ”

သူက အော်ပြောလိုက်သည့်တိုင် ကျူးရွယ်ကား ရပ်နားခြင်းမပြုဘဲ ရှေ့သို့ဆက်၍ ပြေးလွှားသွားတော့သည်။

“ဟာ...ထွက်ပြေးပြီ၊ မဖြစ်ဘူး... လိုက်ကြမယ်”

ဝမ်းအင်းသည် သူ၏လူများကို အမိန့်ပေးရင်း သူ့ကိုတိုင်လည်း တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်ပါသည်။

မိုးစဲသွားပြီး ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထွက်ပေါ်ခြင်းကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေပေတော့ ကျင်းကြိုးခက်သည်ကျောက်ပြားလမ်းပေါ်၌ လက်နှစ်ဖန်နောက်ပစ်ကာရင်လျက် လဝန်းကို ငေးမောကြည့်နေ၏။

၃၀၀ ဟက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လဝန်းတွင် ကျူးရွယ်၏အရိပ်သဏ္ဍာန် ထင်ဟပ်နေခြင်း မရှိတော့ပါ။

ရုတ်တရက် သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့လူတစ်ယောက်ရောက်ရှိ လာလေသည်။

ထိုလူမှာ ကျူးရွယ်အား သွားရောက်ဖမ်းဆီးခဲ့သော ဝမ်းအင်းဖြစ်၏။

ဝမ်းအင်းသည် ကျင်းကြီးခက်ကို မဝံ့ရဲကြည့်လိုက်သည်။

ကျင်းကြီးခက်က သူ့အား အမူမထားပါ။

“ကျူးရွယ် ထွက်ပြေးသွားပြီမဟုတ်လား”

ထိုစကားကြောင့် ဝမ်းအင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါ သွားလေသည်။

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ကျင်းကြီးခက်က ယခုမှ ဝမ်းအင်းကို မျက်မှောက်ကြိုက် ကာ ကြည့်လာလေသည်။

“သူ့ လွတ်သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ သေရသမျှအရာ ဖမ်းခေါ် ဘာခဲ့ဖို့ ကျုပ်မှာလိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ကျုပ်ကလဲ ဝရစိုက်ပြီး...”

ဝမ်းအင်းက ရှင်းပြရန်ကြိုးစားစဉ် ကျင်းကြီးခက်ကကြား ဘိ ပြောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဝရစိုက်တယ်ဆိုရင် ကျူးရွယ် လွတ်သွားစရာ ကြောင်းရှိပါ့မလား”

ဝမ်းအင်း မျက်နှာပျက်ကာ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေ သ်။

ကျင်းကြီးခက် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဒဏ္ဍာရီထဲက မြေမင်းသားကလဲ့ တကယ်ပဲ ပေါ်ပေါက် လာနေပြီ၊ ကျန်းပိမြို့ကိုရောက်လာပြီး ကျုပ်ကိုဆုံးမမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေ ထွက်ပေါ်နေတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားက ကျူးရွယ်တို့တောင် ဖမ်းခေါ်မလာနိုင်ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အားကိုးရတော့မှာလဲ”

ဝမ်းအင်းမှာ အပြစ်တင်ခံလိုက်ရသဖြင့် ဝေဒါသထွက်သွား သည်။

“ဦး...မင်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ယောက်ဆိုပြီး ဘဝင် မြင့်မခနဲစမ်းပါနဲ့၊ မင်းဟာ ငါ့ဘိုလို့ လမ်းဘေးက အခြေ အနေမဲ့ ကြေးစားသူသတ်သမား ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာကိုမမေ့ စမ်းပါနဲ့”

ခံပြင်းစွာ အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းကြီးခက် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီး ကျုပ်ရဲ့ အဝအကြောင်းသိတဲ့လူ လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ပဲ ရှိတော့ တယ်၊ ဒီလူတွေမရှိတော့ရင် ကျုပ်အကြောင်းကို ဘယ်သူက သိနိုင်တော့မှာလဲ”

“မင်း...မင်း”

“ဝမ်းအင်း...ခင်ဗျားဟာ တစ်နေ့ ကျုပ်ကို ငုက္ကမေး ဖယ်လှုပ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ချမ်းသာပေးလို့ မဖြစ် တော့ဘူး”

ကျင်းကြီးခက်က စိုက်ကြည့်ရင်း ရွှေတိုးလိုက်လေသည်။

ဝမ်းအင်း ယခုမှ ခြေတံလန့်သွား၏။

အခြေအနေမဟန်မှန်း ရိပ်မိလျှင် ငြာသံပေးကာ စတင်
ကိရိကပျက်လေသည်။

“ယား...”

ကျင်းကြိုးခက် မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာများဘက်နိုင်မှာလဲ”

သူ၏လက်တစ်ဖက်ကို ငွေ့ယမ်းလိုက်လျှင် စွန့်ကုတ်လက်
ည်းလက္ကာန် လက်ဝါးချောင်းသည် ခမ်းအင်း၏ရင်ဝဆီသို့
ီးဝင်သွားလေသည်။

ဝမ်းအင်း ထိတ်လန့်ကာ ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်
သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။

ကျင်းကြိုးခက်၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ကုတ်ဆွဲ
ကိရိကမှုကြောင့်...

“အား...”

ဝမ်းအင်း စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

သူ၏ရင်ဝ၌ သွေးခြင်းခြင်း နီရဲသွားကာ မြေပေါ်ဦး
သာက် ကျသွားလေသည်။

“သွားပေတော့”

ကျင်းကြိုးခက်က ဝမ်းအင်း၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ လက်
ီးဖြင့် ရိုက်ချကာ အမိုက်စာတံသိမ်းပေးလိုက်တော့သည်။

“အသက်ကိုရင်း၍”

“ဘာဖြစ်တာလဲ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

အော်ဟစ် မေးမြန်းသံများနှင့်အတူ ပြေးလွှားလာသော
ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဟန်စန်း၊ ဝါးပင်နှင့် ဆင့်ကူးတို့ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာ
ကြလေသည်။

အနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြသောအခါ ကျင်းကြိုးခက်က
ထွင်ပယုက်ရပ်နေပြီး ဝမ်းအင်းမှာ သွေးအိင်္ဂလံ ထဲကျကာ
အလက်ပျောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရလျှင် နားမလည်နိုင်
အောင် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...တယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟန်စန်းက လှုပ်ခနဲ မေးလိုက်လေသည်။
ကျင်းကြိုးခက် ပခုံးတုန်လိုက်လေသည်။

“ခွဲမင်းသားဟာ ကျူးရွယ်ကိုလာပြီး ကယ်လင်လိမ့်
မော်ဆိုဘဲ သတင်းကြောင့် ကျုပ်က သူ့ကို ကျူးရွယ်ဆီကို
လွတ်လိုက်တယ်။ သူဟာ မြေမင်းသားနဲ့ တွေ့သွားပုံရတာပဲ”

ဟန်စန်းတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“မြေမင်းသား ဘယ်မှာလဲ”

“ကျူးရွယ်ကိုခေါ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပြီ”

ကျင်းကြိုးခက်က မှင်သေသေဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဟန်စန်းတို့ မကျေနပ်ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ကျုပ်တို့ လိုက်သွားမယ်”

ကျင်းကြိုးခက် ဟန့်တားလိုက်သည်။

“နေဦး၊ ကျူးရွယ်က ဝေးဝေး မပြေးနိုင်ပါဘူး”

ဟန်စန်းတို့က ကျင်းကြိုးခက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် မှာပင် မလှမ်းမကမ်းမှ ကလေးငိုသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျူးရွယ်၏သမီး ကျင်းကျင်းငိုသံ ဖြစ်ပါသည်။

ကျင်းကြိုးခက်၏ မျက်နှာပေါ်၌ ဟန်အမူအရာ ကင်းမဲ့နေသည်။

“ကျူးရွယ် ပြန်လာပါလိမ့်မယ်၊ အင်း...ကျုပ်အထင်ကို ပြောရရင် မြေမင်းသားပါ ပါလာလိမ့်မယ်”

ထိုစဉ်....

“လူယုတ်မာ”

ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ ကျူးရွယ်က အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်ကို ချွေမြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ကျူးရွယ်မာ ဒေါသထွက်ကာ မျက်နှာနီရဲနေလေသည်။ ထင်းယုတ်ပြောပြစဉ်က ဇဝေဇဝါဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခု အချိန်တွင် ကျင်းကျားရီအား အကောက်ကြံကာ သတ်ပစ်လိုက်သူမှာ ကျင်းကြိုးခက်ဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

“လူယုတ်မာ”

ကျူးရွယ်က ကျင်းကြိုးခက်အား တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

ကျင်းကြိုးခက် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ဒေါသကြီးနေရတာလဲ၊ ကျင်းကျင်းလေးကိုတောင် မဝံ့ညှာတော့ဘူးလား”

“ဟင်”

သမီးငယ်ကျင်းကျင်းမှာ ကျင်းကြိုးခက်၏ သက်ထဲ ရှိနေကြောင်းဆင်ခြင်မိပြီး ကျူးရွယ် ဝိုင်းကျသွား၏။

တိုက်ခိုက်ရန် မကြိုးစားဝံ့အောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကျင်းကြိုးခက် ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း ဒီက ထွက်သွားချစ်တယ်ဆိုရင် ကျင်းကျင်းကိုပဲ ခေါ်သွားမှဖြစ်မှာပေါ့၊ သူ့ကို မင်းမခွဲနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

“ရှင်...ရှင်”

ကျူးရွယ် တာမှမတတ်သာဘဲ အရှုံးပေးလိုက်ရလေတော့သည်။

ကျင်းကြိုးခက်ကား အလွန် သဘောကောင်းသူတစ်
 ယောက်၏အသွင်မျိုး ရှိနေပါ၏။
 “ကဲ...ခင်ဗျားပဲ ကျင်းကျင်းကို သွားခေါ်ပေးလိုက်ပါ”
 သွေးအေးဟန်စန်းဘက်သို့လှည့်ကာ ပြောလိုက်ရာ ဟန်
 စန်းက ချက်ချင်းပြေးထွက်သွားလေသည်။
 ကျူးရွယ်ကား မှင်တက်မိသလိုရှိနေ၏။
 ဟန်စန်းခေါ်လာမည့် သမီးငယ်ကျင်းကျင်းအား စောင့်
 မျှော်နေလိုက်မိလေတော့သည်။

ဟန်စန်းသည် ကျင်းကျင်းထံသို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်
 သွားလေသည်။
 သို့သော် အချိန်များသာ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။
 ဟန်စန်းရော ကျင်းကျင်းပါ ပေါ့မလားချေ။
 ကျူးရွယ် စိတ်ပူလာလေသည်။
 ကျင်းကြိုးခက်လည်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။
 “ဟန်စန်း ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကြာနေရတာလဲ”
 စိတ်ထဲမှတေးရင်း လူသန်ကြီးဝါးပင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်
 သည်။
 “ဝါးပင် ခင်ဗျား လိုက်သွားခမ်းပါ”
 “ကောင်းပါပြီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ဝါးပင်က ချက်ချင်းပြေးထွက်သွားလေသည်။
 ကျောက်ပြားခင်းထားသော လမ်းအတိုင်း ပြေးသွား
 တာ သစ်ပင်ပန်းပင်များကို ချိုးကွေ့၍ မြင်ကွင်းမှပျောက်
 သွား၏။
 ဟန်စန်းအား စိတ်မချရသဖြင့် ဝါးပင်ကို လွှတ်လိုက်
 ခြင်းကြောင့် စိတ်ချရပြီဟု ထင်မှတ်နေကြစဉ်မှာပင်...
 “ဝုန်း”
 မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ အလွန်လေးလံသော အရာဝတ္ထု
 တစ်ခု မြေပေါ်သဲပြိုကျသွားသည့်အသံကို အတိုင်းသား
 ကြားလိုက်ရလေသည်။
 လူသန်ကြီးဝါးပင်၏ ခြေသံလည်း ပျောက်ကွယ်သွား
 ထိုနောက် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား
 သွား၏။
 ကျင်းကြိုးခက် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။
 “မြွေမင်းသား ခင်ဗျားရောက်နေမှတော့ တာကြောင့်
 လိုက်လာရသေးတာလဲ”
 ဗူး၌ အော်ပြောလိုက်လေသည်။

၃၀၈ ❀ တက္ကသိုလ်သီတအောင်

တိတ်ဆိတ်နေသော ညဉ့်ယံတွင် ကျင်းကြိုးခတ်၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် အမှောင်ထုထဲမှ ရယ်မောသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ရယ်သံသည် မြေတုန်သံအလား ထင်မှတ်ရသဖြင့် ကျားနက်ဆင့်ကူး၏ကျောရိုးအစ်လျှောက်အေးစိမ့်သွားလေသည်။

ကျူးရွယ် ဝမ်းသာသွားသည်။

မကေခင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်သည့် မြေမင်းသားဟူသည် သိုင်းလေးကဉ်ရှိနေသည်မှာ ဒဏ္ဍာရီမဟုတ်ဘဲ အမှန်စင်စစ်ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်လိုက်၏။

“မြေမင်းသား၊ ကွန်မတီသားအဖကို ကူညီပါရှင်”

ကပျာကယာ အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းကြိုးခတ်က ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“မြေမင်းသား၊ ခင်ဗျားဟာ လှမ်းလှမ်းတောက်ကျောကြားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဘာကြောင့် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်နေရတာလဲ”

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်....

“ခွီး”

မြေတုန်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာကာ ခပ်မည်းမည်း အရာဝတ္ထုတစ်ခု ရိပ်ခနဲ ပစ်လွှင့်လာလေသည်။

ကျင်းကြိုးခတ် ကပျာကယာ လက်ခွဲ ယမ်းလှိုက်လျှင် ဆိုအရာဝတ္ထုသည် လှင့်ထွက်သွားပြီး နံဘေး၌ရှပ်နေသော ဆင့်ကူးထံသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

“ဟာ”

ဆင့်ကူး အထိတ်တလန့်အော်ကာ ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်ပါသော်လည်း နောက်ကျသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

ထိုအရာဝတ္ထုသည် ဆင့်ကူး၏လည်ပင်း၌ ရစ်ပတ်ထားလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျင်းကြိုးခတ် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ အဆီပြင်းလှသည့် မြေတစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုမြေသည် ဆင့်ကူး၏လည်ပင်း၌ ရစ်ပတ်မိသည်နှင့် ဒေါသတကြီး ကိုက်ခဲလိုက်လေသည်။

“အား”

ဆင့်ကူး အသံနက်ကြီးဖြင့်အော်ဟစ်ကာ မြေပေါ်တုတ်ခနဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။

သူ၏လည်ပင်း၌ ရစ်ပတ်နေသောမြေသည်လည်း ပန်းပင်မျှားကြားသို့ လျှော့ခနဲတိုးဝင်သွားကာ မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ကျင်းကြိုးခက် ပင့်သက်ရှိ၊ က်လိုက်သည်။

အသက်ပြင်းပြင်းရှူရှိုက်ကာ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထားလိုက်သည်။

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့်ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်ရသော အခါ စိတ်တည်ငြိမ်နေမှဖြစ်မည်ဟု ငယ်စဉ်ကပင် နားလည် ထားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

“ကျင်းကြိုးခက်၊ ခင်ဗျားဟာ ကျေးဇူးရှင် မွေးစား မိဘတွေကို လုပ်ကြံခဲ့တဲ့အပြင် ကျင်းကျားရီကိုလဲ လုပ်ကြံခဲ့ တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့အပြစ်တွေကို ဒီကနေညပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်”

ကြည်လင်ပြတ်သားသောစကားသံက အမှောင်ထုထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျင်းကြိုးခက် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မြေမင်းသားက ကျုပ်အကြောင်းတွေ သိနေတာကိုး။ ခင်ဗျားပြောတာ အမှန်ပဲ။ ကျုပ်က ဝတိုးတက်အောင်မြင်ဖို့ ခလုတ်ကန်သင်းတွေကို ရှင်းပစ်လိုက်တာပဲ”

မြေမင်းသား၏အသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“မင်းရဲ့အပြစ်တွေကို ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်စရာမရှိဘူး”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ထွက်မလာသေးတာလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ ရက်စက်ယုံတိမ်မာမှုတွေအားလုံး သိသွားစေ ချင်သေးလို့ပေါ့။ ကျင်းကျင်းကိုဖမ်းထားပြီး သခင်မကျူးရွယ် ကို ခြိမ်းခြောက်သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့တာကိုရော မင်းငြင်း ချင်သေးသလား”

ကျင်းကြိုးခက် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျူးရွယ်ကိုရဖို့ ကျုပ်ဘာမဆိုလုပ်ရမှာပဲ”

ရုတ်တရက် အရပ်လေးမျက်နှာတွင် မီးရောင်များထွက် ပေါ်လာကာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ထိန်ထိန်လင်းလင်းလေ သည်။

မီးတုတ်များ ကိုင်ဆောင်ထားသော ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း သားများ ထွက်ပေါ်လာတာ မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ အထပ် ထပ် ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

“ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းသားများအား ဦးဆောင် လာ သူ မှာ ထင်းဖုံး ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျင်းကြိုးခက်၏ စကားများကို ထင်းဖုံး အပါအဝင် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းသားအားလုံး ကြားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

ကျင်းကြိုးခက်၏ လုပ် ရပ် များ အ တွက် သက်သေ အထောက်အထား မလိုတော့ပါ။

ကျင်းကြိုးခက်က ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းသားများအား တစ် ချက် ဝေ ကြည့်လိုက်၏။

ရုတ်တရက် အထီးကျန်ဆန်သွားပြီး လမ်းပေါ်သို့ ပြန်
လည်ရောက်ရှိသွားသည်ဟူသော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်
လာလေတော့သည်။

ထင်းဖုံးက အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကျင်းကြိုးခက် မင်းရဲ့အပြစ်တွေကို တယ်လို့မှ ဖုံးကွယ်
လို့ မရတော့ဘူး”

ကျင်းကြိုးခက်က ထင်းဖုံးအား အမှုမထားပါ။

“မြေမင်းသား မင်းဘွဲ့ကံမသာခံသေးဘူးလား”

သူ့အား အနှောင့်အယှက်ပေးနေသည့် မြေမင်းသားကို
စိန်ခေါ်လိုက်လေသည်။

သူ၏စိန်ခေါ်သံအဆိုးတွင် မလှမ်းမကမ်းရှိ ပန်းပင်များ
လှုပ်ယမ်းသွားပြီး လူရွယ်တစ်ယောက်လှမ်းထွက်လာ၏။

မြေမင်းသား ကောင်းလီ ကိုယ်ထင်ပြုလာပြီဖြစ်လေသည်။

ကျင်းကြိုးခက်မှာ ရည်ရွယ်ချက် ကြီးမားစွာဖြင့် သိုင်း
ပညာကို ကြီးစားလေ ကျင့်ခဲ့သောကြောင့် ထိပ်တန်းသိုင်း
ပညာရပ်များ တတ်မြောက်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းသားများသည် ကျင်းကြိုးခက်အားယှဉ်
နိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ထိုအတွက်ကြောင့် မြေမင်းသား(ဝါ)ကောင်းလီကိုယ်
တိုင် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျင်းကြိုးခက်ကသည်း မြေမင်းသား ကောင်းလီကိုယ်
ဆုံးမနိုင်မည်ဆိုလျှင် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းသားများကိုသာမက
သိုင်းခလောက်သားများကိုပင် အမှုထမ်းစရာမလိုဟုတွေးကာ
ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းလီနှင့်ကျင်းကြိုးခက်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလိုက်
ကြသည့် ကျေးရွယ်က တပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေ
သည်။

ကောင်းလီက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြော
လိုက်၏။

“ကျင်းကြိုးခက် မင်းရဲ့အပြစ်တွေ ကြီးမားလွန်းတယ်”

ကျင်းကြိုးခက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ခင်ဗျားသာ ကျုပ်ကိုမရှုံးအောင် ဂရုစိုက်
ပါ၊ ကျုပ်က ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကြိုတင်
ပြောထားပါရစေ”

ကောင်းလီ သက်ပြင်းချသလိုက်သည်။

"မင်းဟာ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ မိုက်တွင်းနက်နေဦးမယ့် လူစားမျိုးပဲ၊ ကဲ....သတိထားပေတော့"

သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို မြွေနှစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်သည့် အသွင်သဏ္ဍာန်ပြုလုပ်ကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျင်းကြိုးခက်ကလည်း ထိပ်တန်း သိုင်းပညာရပ်များ အသုံးပြုကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားသော မြွေမင်းသားကောင်းလီသည် ကျင်းကြိုးခက်အား ဆုံးမနိုင်လိမ့်မည်ဟု အားလုံး ယုံကြည်မျှော်လင့်အားကြလေသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်ကြသောအခါ ကျင်းကြိုးခက်၏ သိုက်ကွက်များမှာ ပို၍ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းနေပြီး တဒက်အချိန်လေးအတွင်းမှာပင် အထက်စီးရယူသွားခဲ့လေသည်။

ကျင်းကြိုးခက်သည် တိုက်ခိုက်ရန်သက်သက် မွေးဖွားသူ တစ်ယောက်ပမာ ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

လူရွယ်မှာ မြွေမင်းသားအတွက် စိုးရိမ်လာလေစေသည်။

"ဝုန်း...."

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကျင်းကြိုးခက်၏လက်ချက်မိသွားသော မြွေမင်းသားအဖီးဒယ်ပြင် နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေ၏။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်လိုက်ကြပြီးနောက် များမကြာမီ မြွေမင်းသားအရေးနိမ့်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြွေမင်းသား ကောင်းလီသည် နှုတ်ခမ်းထောင့်မှစီးလာသော သွေးများကိုသုတ်လိုက်ပြီး ချက်ချင်းရှေ့တိုးရင်ဆိုင်လိုက်ပြန်လေသည်။

ကျင်းကြုံးခက်၏နေရာ၌ အခြားတစ်ယောက်ဆိုပါလျှင်
ကောင်းလီ အနိုင်ရသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျင်းကြုံးခက်ကား ထိပ်တန်းဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးများ
ထက်ပင် တိုက်ရေးခိုက်ရေး၌ သာနေသည်ဟုဆိုနိုင်၏။

သူ၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောညာ၌ ရက်စက်ကြမ်း
ကြုတ်သော စိတ်ထားတို့ဖြင့် ပေါင်းစပ်ကာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်
အမျိုးမျိုးထွင်၍ ကြမ်းတမ်းစွာ တိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုးကိုတော်ရုံ
တန်ခိုးလူ ခံနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

မြေမင်းသားသည်ပင် ကျင်းကြုံးခက်၏ထောင်ချောက်ထဲ
သို့ မကြာခဏ ကျရောက်သွားကာ အရေးနိမ့်နေရခြင်းဖြစ်ပါ
တော့သည်။

“ဟား”

ကျယ်လောင်သော ငြာသံခပေးသံများ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

ကျင်းကြုံးခက်နှင့် ကောင်းလီတို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်
ကြပြန်သည်။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာကာ ကောင်းလီ
ယိုးဒယိုင်ဖြင့် နှောက်ဆုတ်လိုက်ရ၏။

ကျင်းကြုံးခက်၏ ကောက်ကျစ်သော သိုင်းကွက်များကို
၌သို့မျှ မယှဉ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် သူက အသက်သေဆုံးသွားရမည့်ကိုင် ကျင်း
ကြုံးခက်အား ဟန်တားဖို့ ကြိုးစားသွားမည်သာ ဖြစ်လေ
သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျင်းကြုံးခက်က ဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မြေမင်းသား...မင်း သေဖို့သာ ပြင်ထား”

ကြုံးခင်းရင်း ရှေ့တိုးသွားကာ ဒယိုးဒယိုင်ဖြစ်နေသည့်
ကောင်းလီအား လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ
သည်။

ကောင်းလီက ခုခံရန်ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း မဟန်နိုင်
တော့ပါ။

ကျင်းကြုံးခက်၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးရဲတော့မည့်
အချိန်လေးမှာပင်...

“လူယုတ်မာ...သေပေတော့”

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ လူရိုက်တစ်ခုက လျှပ်တစ်ပြက်
ခုန်ဝင်လာကာ ဓားဖြင့်ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ကျင်းကြုံးခက် မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ဒီလို အလစ်တိုက်ခိုက်လို့ရမယ်များ ထင်နေ
သလား”

ချာခနဲလှည့်ကာ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်
လိုက်၏။

သို့သော် သူ့အား ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လာသူကို တွေ့လိုက် ရသောအခါ ရိုက်ချတော့မည့် သူ၏လက်ဝါးသည် လေထဲ၌ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

သူ့အား တိုက်ခိုက်လာသူမှာ ကျူးရွယ်ဖြစ်ပါသည်။ ကျင်းကြိုးခက်ကလက်ဝါးဖြင့်ဆက်၍ ရိုက်ချလိုက်မည် ဆိုပါလျှင် ကျူးရွယ် မေဆုံးသွားရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျူးရွယ် ထိခိုက်မိမည်ကို စိုးရိမ်ကာ ကျင်းကြိုးခက်ကလက်ဝါးကို အချိန်မီရပ်တန့်လိုက်သော်လည်း ကျူးရွယ်ကမူ ခားဖြင့် ထိုးသွင်းတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူမ၏ခားသည် ကျင်းကြိုးခက်၏ရင်ဝကို တည့်မတ်စွာ ဝိုးဖောက်စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

“အင့်”
ကျင်းကြိုးခက်သည် မသဲမကဲ့ညည်းညူရင်း မြေပေါ်သို့ ပြိုကျသွားလေသည်။

ကျူးရွယ် ကြောင်အင်းအမ်းဖြစ်နေသည်။ ကျင်းကြိုးခက်၏ လုပ်ရပ်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်၏။

ကျင်းကြိုးခက်သည် မြေပေါ်သို့ ခွေခွေကလေး လဲကျ သည့်တိုင် သူမကို အားယူကာ ပြုံးပြလိုက်၏။ ထို့နောက် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

ကျင်းကြိုးခက် အမှိုက်ဇာတ် သိမ်းသွားပြီးနောက် ကျူးရွယ်သည် သမီးလေးကျင်းကျင်းအားခေါ်ဆောင်ကာ မေဟွားတောင်သို့ ပြန်သွားလေသည်။

ထင်းဖုံး ဦးဆောင်သော သွေးသောက်များက ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းကို ဦးစီးပြီး သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်ရင်း ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြလေသည်။

အများအကျိုးအတွက် မည်သည့် အကျိုးကျေးဇူးကိုမျှ မမျှော်လင့်ခြင်းမရှိ အသက်စွန့်ကူညီတတ်သော မြေခင်းသား မှာမူ....

ရှေးဟောင်းရဲတိုက်ကြီး အတွင်းမှ ထိုင်ခုံကြီးတစ်လုံး၌ ကောင်းလီက မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေ၏။

သူ၏ မျက်လုံးများကို တစ်ဝက်ဖွင့်ထားသဖြင့် ဟာလာဟင်းလင်း ဖွင့်ထားသော ရဲတိုက်တံခါးခကြီးမှ ဓာတ်ဆင့် အပြင်သို့ ဝေးကြည့်နေသည်ထပ်ရသည်။

သို့သော် ကောင်းလီက အသက်မွန်မွန်ရှုရှုကြရင်း အိမ်
ပျော်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အချို့လူများသည် အိပ်စက်နေချိန်၌ပင် မျက်လုံးပွင့်
နေတတ်သည်မဟုတ်လား။

မြေများသည်လည်း လှုပ်ရှားသွားလာနေသည် ဖြစ်စေ၊
အိပ်စက် အနားယူသည် ဖြစ်စေ မျက်လုံးပွင့်နေတတ်ပါ
တော့သည်။

ကောင်းလီသည် မြေခဲတိုက်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေပြီ
ဖြစ်သည်။

ကျွန်းကြားခက်၏ လက်ချက်ကြောင့် ရရှိခဲ့သည့် ဒဏ်ရာ
များကို ကုစားရင်း ယူ ထံလာရောက်၍အကူအညီကောင်းသူ
တစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်မျှော်
နေလိုက်လေတော့သည်။

(ပြီးပါပြီ)

